

Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn

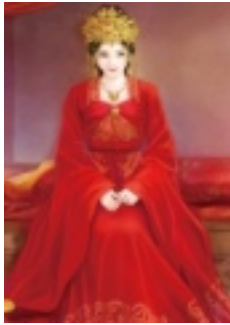
Contents

Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn	3
1. Chương 1: Cùng Mỹ Nam Đánh Cướp	3
2. Chương 1: Cùng Mỹ Nam Đánh Cướp	6
3. Chương 2: Cùng Mỹ Nam Rơi Xuống Núi	8
4. Chương 2: Cùng Mỹ Nam Rơi Xuống Núi	9
5. Chương 3: Có Ai Nói Với Người Là Người Rất Đẹp Hay Không!	11
6. Chương 3: Có Ai Nói Với Người Là Người Rất Đẹp Hay Không!	11
7. Chương 4: Nụ Hôn Của Hắc Lâm Cho Lòng Dạ Nàng Rối Bời	12
8. Chương 4: Nụ Hôn Của Hắc Lâm Cho Lòng Dạ Nàng Rối Bời	14
9. Chương 5	16
10. Chương 5	17
11. Chương 6: Ý Xuân Dạt Đào	19
12. Chương 6: Ý Xuân Dạt Đào	21
13. Chương 7: Chờ Ta Trở Lại Cưới Nàng	22
14. Chương 7: Chờ Ta Trở Lại Cưới Nàng	25
15. Chương 8: Hắc Lâm Là Người Phụ Bạc!	28
16. Chương 8: Hắc Lâm Là Người Phụ Bạc!	29
17. Chương 10: Hoàng Thượng Lại Nhìn Tới Nàng Rồi	30
18. Chương 10: Hoàng Thượng Lại Nhìn Tới Nàng Rồi	31
19. Chương 11: Diệp Mộ Liễu Bị Giam Lồng	33
20. Chương 11: Diệp Mộ Liễu Bị Giam Lồng	35
21. Chương 12: Là chàng đã trở lại sao?	37
22. Chương 12: Là chàng đã trở lại sao?	37
23. Chương 13: Thật sự chàng trở lại!	38
24. Chương 13: Thật sự chàng trở lại!	38
25. Chương 14: Liễu Nhi, Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Sao?	39
26. Chương 14: Liễu Nhi, Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Sao ?	39
27. Chương 15: Lý Ngọc Nói Dối Sao?	43
28. Chương 15: Lý Ngọc Nói Dối Sao?	43
29. Chương 16: Mẹ, Con Muốn Làm Hoàng Phi	45
30. Chương 16: Mẹ, Con Muốn Làm Hoàng Phi	45
31. Chương 17: Lý Công Tử Chỉ Còn Hai Bàn Tay Trắng	46
32. Chương 17: Lý Công Tử Chỉ Còn Hai Bàn Tay Trắng	46
33. Chương 18: Đời này, kiếp này, không phải chàng không gả	47
34. Chương 18: Đời này, kiếp này, không phải chàng không gả	47
35. Chương 19: Có Phúc Cùng Hưởng, Có Họa Cùng Chịu!	49
36. Chương 19: Có Phúc Cùng Hưởng, Có Họa Cùng Chịu!	49
37. Chương 20: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng	50
38. Chương 20: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng	50
39. Chương 21: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng (2)	51
40. Chương 21: Nàng Cứu Vớt Cuộc Sống Của Hắc	51
41. Chương 22: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng (tiếp)	53

42. Chương 22: Cùng Mĩ Nam Đạo Phổ	53
43. Chương 23: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng (tiếp 2)	55
44. Chương 23: Túi Tiền Của Lý Ngọc Bị Trộm Rồi!	55
45. Chương 24: Cùng Mĩ Nam Đạo Phổ	56
46. Chương 24: Giá Y Mới Của Diệp Mộ Liễu	56
47. Chương 25: Túi Tiền Của Lý Ngọc Bị Trộm Rồi!	57
48. Chương 25: Cô Gái Xuống Tay Nấu Canh Vì Hấn	57
49. Chương 26: Giá Y Mới Của Diệp Mộ Liễu	58
50. Chương 26: Lý Ngọc Gặp Rắc Rối	58
51. Chương 27: Cô Gái Xuống Tay Nấu Canh Vì Hấn	60
52. Chương 27: Bọn Họ Không Có Một Xu Dính Túi	60
53. Chương 28: Lý Ngọc Gặp Rắc Rối	62
54. Chương 28: Cầm Có Cây Trâm Nhành Liễu Ngọc Bích	62
55. Chương 29: Bọn Họ Không Có Một Xu Dính Túi	63
56. Chương 29: Lần Đầu Tiên Của Lý Ngọc	63
57. Chương 30: Cầm Có Cây Trâm Thành Liễu Ngọc Bích	64
58. Chương 30: Có Phải Ta Cực Kỳ Vô Dụng Hay Không?	64
59. Chương 31: Lần Đầu Tiên Của Lý Ngọc	65
60. Chương 31: Thì Ra Chàng Không Tin Ta?	65
61. Chương 32: Có Phải Ta Cực Kỳ Vô Dụng Hay Không?	66
62. Chương 32: Lý Ngọc, Chàng Không Cần Ta Nữa Sao?	66
63. Chương 33: Thì Ra Chàng Không Tin Ta?	67
64. Chương 33: Nàng Không Đi, Ta Đi!	67
65. Chương 34: Lý Ngọc, Chàng Không Cần Ta Nữa Sao?	68
66. Chương 34: Mang Ta Đi Gặp Chủ Tử Nhà Người	68
67. Chương 35: Nàng Không Đi, Ta Đi!	69
68. Chương 35: Thái Hậu Tuyệt Sắc!	69
69. Chương 36: Mang Ta Đi Gặp Chủ Tử Nhà Người	70
70. Chương 36: Người Đừng Quên Tiền Đặt Cược Của Chúng Ta	70
71. Chương 37: Thái Hậu Tuyệt Sắc!	71
72. Chương 37: Nàng Không Thích Hợp Làm Mẫu Nghi Thiên Hạ	71
73. Chương 38: Người Đừng Quên Tiền Đặt Cược Của Chúng Ta	72
74. Chương 38: Nàng Là Người Mà Ta Muốn!	72
75. Chương 39: Nàng Không Thích Hợp Làm Mẫu Nghi Thiên Hạ	73
76. Chương 39: Dùng Cái Chết Để Khảo Nghiệm Nàng	73
77. Chương 40: Nàng Là Người Mà Ta Muốn!	74
78. Chương 40: Nữ Nhân Thống Hận Nhất Là Nam Nhân Lừa Gạt!	75
79. Chương 41: Dùng Cái Chết Để Khảo Nghiệm Nàng	76
80. Chương 41: Đời Người Như Giấc Mơ	78
81. Chương 42: Nữ Nhân Thống Hận Nhất Là Nam Nhân Lừa Gạt!	79
82. Chương 42: Diệp Huyện Lệnh Ngồi Tù	80
83. Chương 43: Đời Người Như Giấc Mơ	81
84. Chương 43: Có Phải Cô Gia Không Cần Người Nữa Không?	81
85. Chương 44: Diệp Huyện Lệnh Ngồi Tù	82
86. Chương 44: Soái Ca Du Bạch Đùa Giỡn.	83
87. Chương 45: Có Phải Cô Gia Không Cần Người Nữa Không?	84
88. Chương 45: Ta Có Tội Gì	85
89. Chương 46: Soái Ca Du Bạch Đùa Giỡn.	86
90. Chương 46: Ta Là Hoa Đã Có Chủ	87
91. Chương 47: Ta Có Tội Gì	90
92. Chương 47: Hoàng Thượng, Hình Như Người Vô Sỉ Là Người Đây!	91
93. Chương 48: Ta Là Hoa Đã Có Chủ	92
94. Chương 48: Người Đã Không Có Sự Lựa Chọn Rồi!	95
95. Chương 49: Hoàng Thượng, Hình Như Người Vô Sỉ Là Người Đây!	96

96. Chương 49: Du Bạch Động Tâm Rồi!	96
97. Chương 50: Người Đã Không Có Sự Lựa Chọn Rồi!	97
98. Chương 50: Diệp Mộ Liễu Mua Thạch Tín	98
99. Chương 51: Du Bạch Động Tâm Rồi!	99
100. Chương 51: Muốn Gặp Chàng Một Lần	100

Nường Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn



Giới thiệu

Converter: ngocquynh520Editor: Dung CảnhNam chính: Lý NgọcNữ chính: Diệp Mộ LiễuBa năm tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-dung-lai-hoang-hau-muon-dao-hon>

1. Chương 1: Cùng Mỹ Nam Đánh Cướp

Tháng tư gió mát, làm cho con người mềm mại muốn say. Trong sân, hoa lê lay động, nhanh liểu nhẹ bay trong gió. Từng cụm hoa đào kiêu diễm cuộn lại, dưới ánh nắng xuân trở nên vô rực rỡ vô cùng.

Gạch xanh, ngói xanh bên trong Tứ Hợp Viện lại kết hợp với sự tĩnh lặng của cảnh xuân, bỗng nhiên vang lên tiếng gào thét không có chút nào hài hòa:

“Cái gì? Cha, người muốn con đi hầu hạ cái tên đại sắc lang kia? Không cần, con tuyệt đối không cần!”

“Liễu Nhi, chú ý lời nói của con!”

Trong phòng, một nam tử trung niên mặc quan phục thất phẩm, quần áo thêu khê xích, lớn tiếng nói.

: Khê xích : một giống chim ở nước, hình tựa uyên ương mà to hơn, cánh biếc, đuôi như bánh lái thuyền, thường đậu ở khe nước ao hồ, ăn cá con hoặc côn trùng. § Còn viết là . Có tên khác là khê áp . Tục gọi là tử uyên ương .

“Cái tên sắc... Người kia là đương kim Hoàng đế! Nếu được hầu hạ người thì đó là may mắn của con, là may mắn của Diệp gia chúng ta!”

“Hoàng đế thì như thế nào? Không phải là quý háo sắc hay sao?”

Nam tử đứng bên cạnh, mặc trên người bộ tử sam, mắt ngọc mây ngài, gương mặt như ngọc, xinh đẹp hấp dẫn mang theo ba phần anh khí của nữ tử, cái miệng nhỏ như anh đào vênh lên, bất mãn nói.

“Cha, không phải người không biết, người nọ, hần, hần...”

“Chớ có nói bậy!”

Diệp Minh Đường vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm, trừng mắt ngắt lời của cô gái.

“Liễu nhi, cha con chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ. Bên trên có lệnh, làm sao có thể không tuân lời đây!”

Nhìn đôi mắt to tròn xinh đẹp của con gái tràn đầy nước mắt, Diệp Minh Đường cảm thấy đau lòng, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng.

“Con mặc kệ, mặc kệ! Cha chính là muốn bán con gái cầu vinh!”

Diệp Mộ Liễu thấy không còn cách nào khác, lập tức quay đầu, hướng về phụ nhân trung niên xinh đẹp trong phòng nói.

“Mẹ, người xem, cha muốn đẩy con vào hố lửa, người cũng không trông nom!”

“Lão gia...”

Thấy con gái luôn luôn kiên cường có thể so với nam tử lại hiếm khi bộc lộ vẻ yếu ớt như nữ tử như vậy, Diệp Lâm thị đau lòng không thôi.

“Con gái nói không phải không đúng. Chẳng có biết Văn Tuyên để thân thể yếu kém nhiều bệnh, lại thường xuyên sa vào nữ sắc, thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Thân thể xương cốt vẫn luôn suy nhược không chịu nổi, lúc nào cũng có... khả năng. Nếu như, có cái gì không may xảy ra... Con gái còn trẻ, đã phải làm quả phụ hay sao?”

“Hừ, nàng còn dám nói!”

Thấy tình cảnh như vậy, Diệp Minh Đường liền cảm thấy đau đầu. Làm sao hắn muốn đẩy con gái bảo bối duy nhất của mình vào hố lửa. Nhưng mà, Hoàng mệnh không thể không tuân theo!

“Từ nhỏ đến lớn đều tại nàng nuông chiều cho nên Liễu Nhi mới ngày càng vô pháp vô thiên! Ta đã nói rồi, con gái là phải học thêu thùa, đọc , mới phải. Nàng lại dung túng cho con học võ! Nàng xem, càng ngày càng không biết tôn trọng trưởng bối. Ngay cả người làm cha như ta nói cũng không nghe!”

“Dù sao con nguyện ý cũng phải hầu hạ, không muốn cũng phải hầu hạ!”

Nghĩ đến sự việc như mũi tên đã lên dây, không bắn không được. Diệp Minh Đường kiên quyết nói.

“Hôm nay Bệ hạ sẽ cải trang vi hành đến huyện Thanh giang chúng ta. Con chuẩn bị một chút, buổi tối phục vụ Bệ hạ.”

“Không, không muốn, có đánh chết con cũng không làm!”

Diệp Mộ Liễu làm mặt quỷ đối với cha mình, thừa dịp bất ngờ, nhanh chân bỏ chạy.

“Cha, con đi đây. Chờ tên Hoàng đế kia đi con sẽ trở về. Muốn phục vụ thì chính người tự đi phục vụ đi!”

“Con, con, con...”

Diệp Minh Đường tức đến khó thở, nhìn con gái trong nháy mắt đã không thấy đâu, hai mắt trợn ngược, ngất đi...

Núi xa xanh ngắt, sóng nước dập dờn, hồ nước xanh biếc.

Trên núi, cả một rừng đào thơm ngát, cảnh liễu đung đưa. Từng cụm hoa đào xinh đẹp, tầng tầng lớp lớp, dưới ánh bình minh càng thêm rực rỡ.

Diệp Mộ Liễu nhìn chằm chằm vào phía trước, thì ra, bản thân trong lúc tức giận mà vô tình chạy một mạch đến rừng đào, cách huyện Thanh Giang mười dặm.

Hiện tại là mùa hoa đào nở rộ. Lễ hội thanh minh, bên trong rừng đào có không ít công tử, tiểu thư khuê các đến dạo chơi.

Chỗ nàng đang đứng là rừng đào phía sau núi, hiện tại đã qua giờ ngọ, vì thế cả một rừng đào lớn lại trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Tức giận đá hòn đá nhỏ trên núi, lại không chú ý phía trước. Ngay chỗ rẽ đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Diệp Mộ Liễu vênh tai lắng nghe, là tiếng binh khí đánh nhau, trong hỗn loạn có tiếng nam tử kêu cứu, theo tiếng gió thổi truyền đến tai nàng...

Giữa thanh thiên bạch nhật, tại nơi cha nàng cai quản lại có người làm xằng bậy! Diệp Mộ Liễu cực kỳ tức giận, đã sớm quát điều không vui ra sau đầu.

Nàng lần theo tiếng kêu, quả nhiên ở bên vách núi có bốn năm người áo đen bịt mặt đang vây quanh một nam tử áo trắng, chiến đấu kịch liệt.

Nam tử áo trắng rõ ràng là một thư sinh yếu đuối. Nhưng hết lần này tới lần khác bị mấy người áo đen bịt mặt có thân hình cao lớn, tung ra nắm đấm có lực, hết sức thành thạo.

Đám người áo đen bịt mặt ra tay ác độc, từng chiêu thức trí mệnh. Lưỡi kiếm trong tay sắc bén, mỗi một chiêu đều đâm vào chỗ hiểm của thư sinh áo trắng nhưng lại bị hắn khó khăn né tránh.

Diệp Mộ Liễu nhăn mày, có chút hoài nghi. Rốt cuộc tên thư sinh kia là vận may quá tốt hay chính hắn là cao thủ thâm tàng bất lộ?

Trong lúc nghi hoặc, thư sinh áo trắng lại kêu lớn:

“Giết người phóng hỏa, cứu mạng!”

Cứu người như cứu hỏa! Không thể chần chờ nữa, Diệp Mộ Liễu phi thân nhảy lên, gia nhập vào đội ngũ chiến đấu.

“Dừng tay! Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám làm càn, các người thật không coi vương pháp ra gì sao?”

“Vương pháp?”

Một người áo đen trong đó cười khặc khặc.

“Kiếm ở trong tay bọn ta, bọn ta chính là vương pháp! Nếu thức thời thì nhanh rút. Nếu không đừng trách đao kiếm vô tình. Nếu làm hỏng đại sự của bọn ta, ta bắt người đền mạng!”

“Hay là, nhìn người tuy không phải là đàn bà nhưng cũng là loại da mịn thịt mềm, có thể để cho đàn ông nếm thử một chút.”

Vì Diệp Mộ Liễu luôn thích nữ giả nam cho nên hắn không phát hiện thân phận của nàng là con gái.

Nhất thời chỉ thấy đám người áo đen cười lớn. Diệp Mộ Liễu vừa nghe, tức giận vô cùng.

“Đúng là thói đời, không nghĩ tới Đông Lâm quốc chúng ta lại có người bại hoại như các ngươi! Chắc chắn là thượng bất chính hạ tắc loạn, tên tiểu Hoàng đế ngu dốt háo sắc không nói mà con dân của hắn cũng hoang dâm không thể chịu được. Xem ra hôm nay ta phải thay trời hành đạo, thu thập mấy tên bại hoại các ngươi!”

Đám người áo đen vừa nghe, nhất thời gương mặt hiện lên thần sắc quái dị.

Ngay cả nam tử áo trắng tuấn mỹ, bên trong con ngươi đen bóng như mặc ngọc, lóe ra ánh sáng, khóe miệng không kìm được mà co rúm.

“Bớt nói nhảm đi, thiên đường ngươi không đi, ngươi lại cứ khăng khăng muốn xông vào địa ngục!”

Người áo đen bịt mặt cầm đầu lớn tiếng quát.

“Các huynh đệ, lên!”

“Người anh em, cứu mạng!”

Nam tử áo trắng xoay người tránh sang bên phải, một bên dùng quạt chống đỡ lưỡi kiếm sắc bén của người áo đen, một bên tránh đằng sau Diệp Mộ Liễu. Gió núi nổi lên thổi bay cánh tay áo màu trắng của hắn, lúc này hắn như không nhiễm phải khói lửa, tung bay theo gió.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu khẽ động, lắc người một cái, mắt thấy một người áo đen cầm kiếm trong tay muốn đâm vào chỗ hiểm của nàng!

“Cẩn thận!”

Nam tử áo trắng từ xa tiến lại, dùng thân thể mình chắn trước mặt nàng.

Áo trắng chớp nhoáng, tia kiếm sáng chói trong không khí xẹt qua một vòng cung màu bạc. Chiếc quạt trong tay của nam tử chặn phần lớn thế công, lưỡi dao sắc bén cắt một đường trên cánh tay hắn, tạo nên một vết máu dài.

“Người không sao chứ?”

Diệp Mộ Liễu vừa vội vừa mắc cỡ, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác xa lạ, có cảm giác khó có thể nói rõ.

Nơi mềm mại nhất đáy lòng hiện lên một chút đau lòng, xen lẫn một chút tức giận khó hiểu, nhanh chóng tràn khắp cơ thể.

Kiểm trong tay rung nhẹ, như cuồng phong tạo nên vòng xoáy, sức mạnh vô địch.

“Không có việc gì!”

2. Chương 1: Cùng Mỹ Nam Đánh Cướp

Núi xa xanh ngắt, sóng nước dập dờn, hồ nước xanh biếc.

Trên núi, cả một rừng đào thơm ngát, cảnh liễu đung đưa. Từng cụm hoa đào xinh đẹp, tầng tầng lớp lớp, dưới ánh bình minh càng thêm rực rỡ.

Diệp Mộ Liễu nhìn chăm chăm vào phía trước, thì ra, bản thân trong lúc tức giận mà vô tình chạy một mạch đến rừng đào, cách huyện Thanh Giang mười dặm.

Hiện tại là mùa hoa đào nở rộ. Lễ hội thanh minh, bên trong rừng đào có không ít công tử, tiểu thư khuê các đến dạo chơi.

Chỗ nàng đang đứng là rừng đào phía sau núi, hiện tại đã qua giờ ngọ, vì thế cả một rừng đào lớn lại trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Tức giận đá hòn đá nhỏ trên núi, lại không chú ý phía trước. Ngay chỗ rẽ đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Diệp Mộ Liễu vĩnh tai lắng nghe, là tiếng binh khí đánh nhau, trong hỗn loạn có tiếng nam tử kêu cứu, theo tiếng gió thổi truyền đến tai nàng...

Giữa thanh thiên bạch nhật, tại nơi cha nàng cai quản lại có người làm xằng bậy! Diệp Mộ Liễu cực kỳ tức giận, đã sớm quăng điều không vui ra sau đầu.

Nàng lần theo tiếng kêu, quả nhiên ở bên vách núi có bốn năm người áo đen bịt mặt đang vây quanh một nam tử áo trắng, chiến đấu kịch liệt.

Nam tử áo trắng rõ ràng là một thư sinh yếu đuối. Nhưng hết lần này tới lần khác bị mấy người áo đen bịt mặt có thân hình cao lớn, tung ra nắm đấm có lực, hết sức thành thạo.

Đám người áo đen bịt mặt ra tay ác độc, từng chiêu thức trí mệnh. Lưỡi kiếm trong tay sắc bén, mỗi một chiêu đều đâm vào chỗ hiểm của thư sinh áo trắng nhưng lại bị hắn khó khăn né tránh.

Diệp Mộ Liễu nhăn mày, có chút hoài nghi. Rốt cuộc tên thư sinh kia là vận may quá tốt hay chính hắn là cao thủ thâm tàng bất lộ?

Trong lúc nghi hoặc, thư sinh áo trắng lại kêu lớn:

“Giết người phóng hỏa, cứu mạng!”

Cứu người như cứu hỏa! Không thể chần chờ nữa, Diệp Mộ Liễu phi thân nhảy lên, gia nhập vào đội ngũ chiến đấu.

“Dừng tay! Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám làm càn, các người thật không coi vương pháp ra gì sao?”

“Vương pháp?”

Một người áo đen trong đó cười khắc khắc.

“Kiếm ở trong tay bọn ta, bọn ta chính là vương pháp! Nếu thức thời thì nhanh rút. Nếu không đừng trách đao kiếm vô tình. Nếu làm hỏng đại sự của bọn ta, ta bắt người đền mạng!”

“Hay là, nhìn người tuy không phải là đàn bà nhưng cũng là loại da mịn thịt mềm, có thể để cho đàn ông ném thử một chút.”

Vì Diệp Mộ Liễu luôn thích nữ giả nam cho nên hẳn không phát hiện thân phận của nàng là con gái.

Nhất thời chỉ thấy đám người áo đen cười lớn. Diệp Mộ Liễu vừa nghe, tức giận vô cùng.

“Đúng là thói đời, không nghĩ tới Đông Lâm quốc chúng ta lại có người bại hoại như các người! Chắc chắn là thượng bất chính hạ tắc loạn, tên tiểu Hoàng đế ngu dốt háo sắc không nói mà con dân của hắn cũng hoang dâm không thể chịu được. Xem ra hôm nay ta phải thay trời hành đạo, thu thập mấy tên bại hoại các người!”

Đám người áo đen vừa nghe, nhất thời gương mặt hiện lên thần sắc quái dị.

Ngay cả nam tử áo trắng tuấn mỹ, bên trong con ngươi đen bóng như mặc ngọc, lóe ra ánh sáng, khóe miệng không kìm được mà co rúm.

“Bớt nói nhảm đi, thiên đường người không đi, người lại cứ khăng khăng muốn xông vào địa ngục!”

Người áo đen bịt mắt cầm đầu lớn tiếng quát.

“Các huynh đệ, lên!”

“Người anh em, cứu mạng!”

Nam tử áo trắng xoay người tránh sang bên phải, một bên dùng quạt chống đỡ lưỡi kiếm sắc bén của người áo đen, một bên tránh đằng sau Diệp Mộ Liễu. Gió núi nổi lên thổi bay cánh tay áo màu trắng của hắn, lúc này hắn như không nhiễm phải khói lửa, tung bay theo gió.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu khẽ động, lắc người một cái, mắt thấy một người áo đen cầm kiếm trong tay muốn đâm vào chỗ hiểm của nàng!

“Cẩn thận!”

Nam tử áo trắng từ xa tiến lại, dùng thân thể mình chắn trước mặt nàng.

Áo trắng chớp nhoáng, tia kiếm sáng chói trong không khí xẹt qua một vòng cung màu bạc. Chiếc quạt trong tay của nam tử chặn phần lớn thế công, lưỡi dao sắc bén cắt một đường trên cánh tay hắn, tạo nên một vết máu dài.

“Người không sao chứ?”

Diệp Mộ Liễu vừa vội vừa mắc cỡ, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác xa lạ, có cảm giác khó có thể nói rõ.

Nơi mềm mại nhất đáy lòng hiện lên một chút đau lòng, xen lẫn một chút tức giận khó hiểu, nhanh chóng tràn khắp cơ thể.

Kiếm trong tay rung nhẹ, như cuồng phong tạo nên vòng xoáy, sức mạnh vô địch.

“Không có việc gì!”

3. Chương 2: Cùng Mỹ Nam Rơi Xuống Núi

Nam tử áo trắng lắc đầu, khoe môi nhếch lên một nụ cười quyền rũ. Con người đen như mặc ngọc, bởi vì đôi mắt nàng ngấn nước mắt, lập tức lóe lên chút ánh sáng. Thu hồi nụ cười, hắn giữ vững tinh thần, cùng Diệp Mộ Liễu kẻ vai chiến đấu, dùng hết sức lực nghênh đón đám người áo đen.

Nhìn thấy hai người càng đánh càng hăng, đám người áo đen cũng không dám khinh thường.

Người cầm đầu cùng mấy người khác liếc mắt, trong mắt bọn chúng hiện lên một tia quỷ dị. Một người trong đó lùi ra đằng sau, ép sát hai người đến gần vách núi đen.

Kiểm lần lượt vùng lên, vạt áo bay toán loạn, máu tươi bắn tung tóe. Một mùi hương thơm kỳ lạ theo gió bay đến.

Diệp Mộ Liễu nhướng mày, cảm giác được sự khác thường, lại thấy nam tử bên cạnh không thích hợp.

Chỉ thấy sắc mặt hắn thay đổi, thân hình thẳng tắp đột nhiên yếu ớt không còn sức lực, loạng choạng một cái, liền chạm vào mũi kiếm của người áo đen.

Máu đỏ mang theo nhiệt độ cơ thể phun ra, dính lên vạt áo trắng của hắn, giống như hoa Bỉ Ngạn diễm lệ, dưới ánh sáng càng trở nên nở rộ.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót, đưa tay ra đỡ hắn ôm vào trong người. Nhìn thấy kiếm của đám người áo đen áp sát lại gần, nếu cứ như vậy chỉ sợ bọn họ đều chết dưới lưỡi kiếm.

Diệp Mộ Liễu cắn răng, tung ra một chiêu hấp dẫn tầm mắt của người áo đen, thân thể lại hướng về vách núi đen, nhanh chóng nhảy xuống...

Gió gào thét bên tai, trong lúc hoảng hốt, nàng nghe thấy được thoáng qua trên đỉnh núi truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt cùng với tiếng kêu:

“Công tử... công tử...”

Nhìn phía dưới là vực sâu không đáy, nam tử trong lòng sắc mặt tái nhợt, lâm vào hôn mê. Diệp Mộ Liễu nhắm mắt, thầm nghĩ:

“Xong rồi, xong rồi, thật sự phải chết như vậy sao! Lần này cái mạng nhỏ này xong rồi! Không nghĩ tới làm anh hùng cứu mỹ nam lại phải chết ở vùng hoang vu này! Aiz, phải gọi là chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu!”

Gió nổi lên, cuốn theo những cánh hoa màu hồng phấn, chạm vào gương mặt Diệp Mộ Liễu làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy.

Mở to mắt, gương mặt tuần mỹ như ngọc phóng đại trước mắt.

“Người tỉnh rồi!”

Gương mặt tái nhợt hiện lên một chút ửng hồng, nam tử áo trắng nhíu mày, hô hấp có chút dồn dập. Hai tay nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay lộ ra đường trắng xanh rõ ràng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút khó chịu, giống như chịu đựng thống khổ thật lớn!

“Đây là đâu? Chúng ta không chết sao?”

Nhiệt độ trên thân thể nam tử nhắc nhở nàng, bọn họ đang sống rất tốt.

Diệp Mộ Liễu nghi hoặc nhíu mày, đánh giá bốn phía. Buổi chiều mặt trời đã xuống núi, bao quanh Thanh Sơn là cây cối xanh biếc, con suối uốn lượn. Nơi nơi đều là hoa nở rộ rực rỡ.

Lá cây rất nhiều, xen kẽ cả những đóa hoa, thậm chí phủ dày một tầng mềm mại như thảm lông.

Diệp Mộ Liễu nhất thời hiểu rõ, bọn họ từ trên vách núi cao ngã xuống không chết, chắc cũng vì nguyên nhân này.

“Có lẽ chúng ta rơi đến đáy của sơn cốc rồi!”

Nam tử áo trắng nhếch môi khó khăn cười, tiếng hít thở nhỏ khó có thể phát hiện bật ra theo cái miệng nhỏ của hắn.

“Người sao vậy? Đau sao?”

Nhớ tới trước khi rơi xuống núi hắn đã trúng phải một kiếm, trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm thấy đau xót.

Không biết vì sao nam tử xa lạ trước mắt có thể chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng nàng.

Một loại cảm giác xa lạ chập chờn trong lòng, Diệp Mộ Liễu lại không hiểu được cảm giác yêu đương nên rất khó nói ra loại cảm giác này từ đâu mà đến.

“Không có gì đáng ngại.”

Nam tử cười ôn hòa, như gió xuân phả vào mặt, mang theo sự ấm áp. Trái tim Diệp Mộ Liễu giống như nở hoa.

“Người là ai? Vì sao đám người đó lại muốn đuổi giết người?”

Diệp Mộ Liễu một bên cẩn thận giúp nam tử băng bó vết thương, một bên nói ra lời nghi hoặc trong lòng.

“Ta là Lý Ngọc, là người Thượng Kinh đi tham gia khoa cử. Lúc đi ngang qua huyện Thanh Giang, nghe nói có một rừng đào hết sức xinh đẹp, nổi tiếng nhất vùng này. Ai biết vì mãi mê ngắm cảnh đẹp, lại lạc mất người hầu.”

Trầm ngâm một lúc, nam tử áo trắng thành thật kể.

“Không nghĩ tới sẽ gặp thổ phỉ cướp của, thiếu chút nữa mất luôn tính mạng!”

Thổ phỉ sao? Trong đầu Diệp Mộ Liễu lóe lên thứ gì đó nhưng quá nhanh làm cho nàng không nắm bắt được.

4. Chương 2: Cùng Mỹ Nam Rơi Xuống Núi

Nam tử áo trắng lắc đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười quyến rũ. Con người đen như mực ngọc, bởi vì đôi mắt nàng ngăn nước mắt, lập tức lóe lên chút ánh sáng. Thu hồi nụ cười, hắn giữ vững tinh thần, cùng Diệp Mộ Liễu kê vai chiến đấu, dùng hết sức lực nghiêng đòn đánh người áo đen.

Nhìn thấy hai người càng đánh càng hăng, đám người áo đen cũng không dám khinh thường.

Người cầm đầu cùng mấy người khác liếc mắt, trong mắt bọn chúng hiện lên một tia quỷ dị. Một người trong đó lùi ra đằng sau, ép sát hai người đến gần vách núi đen.

Kiểm lần lượt vùng lên, vạt áo bay toát loạn, máu tươi bắn tung tóe. Một mùi hương thơm kỳ lạ theo gió bay đến.

Diệp Mộ Liễu nhướng mày, cảm giác được sự khác thường, lại thấy nam tử bên cạnh không thích hợp.

Chỉ thấy sắc mặt hắn thay đổi, thân hình thẳng tắp đột nhiên yếu ớt không còn sức lực, loạng choạng một cái, liền chạm vào mũi kiếm của người áo đen.

Máu đỏ mang theo nhiệt độ cơ thể phun ra, dính lên vạt áo trắng của hắn, giống như hoa Bỉ Ngạn diễm lệ, dưới ánh sáng càng trở nên nở rộ.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót, đưa tay ra đỡ hắn ôm vào trong người. Nhìn thấy kiếm của đám người áo đen áp sát lại gần, nếu cứ như vậy chỉ sợ bọn họ đều chết dưới lưỡi kiếm.

Diệp Mộ Liễu cắn răng, tung ra một chiêu hấp dẫn tầm mắt của người áo đen, thân thể lại hướng về vách núi đen, nhanh chóng nhảy xuống...

Gió gào thét bên tai, trong lúc hoảng hốt, nàng nghe thấy được thoáng qua trên đỉnh núi truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt cùng với tiếng kêu:

“Công tử... công tử...”

Nhìn phía dưới là vực sâu không đáy, nam tử trong lòng sắc mặt tái nhợt, lâm vào hôn mê. Diệp Mộ Liễu nhắm mắt, thầm nghĩ:

“Xong rồi, xong rồi, thật sự phải chết như vậy sao! Lần này cái mạng nhỏ này xong rồi! Không nghĩ tới làm anh hùng cứu mỹ nam lại phải chết ở vùng hoang vu này! Aiz, phải gọi là chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu!”

Gió nổi lên, cuốn theo những cánh hoa màu hồng phấn, chạm vào gương mặt Diệp Mộ Liễu làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy.

Mở to mắt, gương mặt tuần mỹ như ngọc phóng đại trước mắt.

“Người tỉnh rồi!”

Gương mặt tái nhợt hiện lên một chút ửng hồng, nam tử áo trắng nhú mày, hô hấp có chút dồn dập. Hai tay nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay lộ ra đường trắng xanh rõ ràng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút khó chịu, giống như chịu đựng thống khổ thật lớn!

“Đây là đâu? Chúng ta không chết sao?”

Nhiệt độ trên thân thể nam tử nhắc nhở nàng, bọn họ đang sống rất tốt.

Diệp Mộ Liễu nghi hoặc nhú mày, đánh giá bốn phía. Buổi chiều mặt trời đã xuống núi, bao quanh Thanh Sơn là cây cối xanh biếc, con suối uốn lượn. Nơi nơi đều là hoa nở rộ rực rỡ.

Lá cây rất nhiều, xen kẽ cả những đóa hoa, thậm chí phủ dày một tầng mềm mại như thảm lông.

Diệp Mộ Liễu nhất thời hiểu rõ, bọn họ từ trên vách núi cao ngã xuống không chết, chắc cũng vì nguyên nhân này.

“Có lẽ chúng ta rơi đến đáy của sơn cốc rồi!”

Nam tử áo trắng nhíu mày khó khăn cười, tiếng hít thở nhỏ khó có thể phát hiện bật ra theo cái miệng nhỏ của hắn.

“Người sao vậy? Đau sao?”

Nhớ tới trước khi rơi xuống núi hắn đã trúng phải một kiếm, trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm thấy đau xót.

Không biết vì sao nam tử xa lạ trước mắt có thể chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng nàng.

Một loại cảm giác xa lạ chập chờn trong lòng, Diệp Mộ Liễu lại không hiểu được cảm giác yêu đương nên rất khó nói ra loại cảm giác này từ đâu mà đến.

“Không có gì đáng ngại.”

Nam tử cười ôn hòa, như gió xuân phả vào mặt, mang theo sự ấm áp. Trái tim Diệp Mộ Liễu giống như nở hoa.

“Người là ai? Vì sao đám người đó lại muốn đuổi giết người?”

Diệp Mộ Liễu một bên cẩn thận giúp nam tử băng bó vết thương, một bên nói ra lời nghi hoặc trong lòng.

“Ta là Lý Ngọc, là người Thượng Kinh đi tham gia khoa cử. Lúc đi ngang qua huyện Thanh Giang, nghe nói có một rừng đào hết sức xinh đẹp, nổi tiếng nhất vùng này. Ai biết vì mãi mê ngắm cảnh đẹp, lại lạc mất người hầu.”

Trầm ngâm một lúc, nam tử áo trắng thành thật kể.

“Không nghĩ tới sẽ gặp thổ phỉ cướp của, thiếu chút nữa mất luôn tính mạng!”

Thổ phỉ sao? Trong đầu Diệp Mộ Liễu lóe lên thứ gì đó nhưng quá nhanh làm cho nàng không nắm bắt được.

5. Chương 3: Có Ai Nói Với Người Là Người Rất Đẹp Hay Không!

“Nhưng mà ta cảm thấy đám người áo đen như được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, không hề giống thổ phỉ. Không biết vì sao bọn họ lại tìm đến Lý công tử?”

“Chắc là vận khí của ta không tốt!”

Ánh mắt Lý Ngọc lóe lên, giống như không muốn nói nhiều về vấn đề này.

“Đúng rồi, ta còn chưa cảm ơn cứu mạng của cô nương. Không biết đại danh của cô nương là gì?”

“Người, người... làm sao người biết ta là...”

Mặc dù Diệp Mộ Liễn cũng coi như một nửa nữ tử giang hồ, không có bộ dáng ẻo lả làm vẻ của tiểu thư khuê các. Nhưng không may bị một nam tử xa lạ nhận ra thân phận của mình là con gái, hơn nữa nam tử này lại tuấn mỹ hào phóng, làm cho lòng nàng cảm thấy hết sức chán nản! Cái này là nói nàng không biết xấu hổ, còn không biết quy củ sao?

“Ta chỉ đoán mà thôi!”

Lý Ngọc mỉm cười, ánh mắt sáng như đuốc.

“Ta họ Diệp, tên gọi Mộ Liễn!”

Diệp Mộ Liễn bối rối đã khôi phục lại tinh thần, chỉ thấy nàng thản nhiên cười, rất tự nhiên nói chuyện với Lý Ngọc.

“Trên người Ngọc công tử có vết thương, phải nhanh chóng xử lý, sự việc gấp rút, mong công tử tha thứ cho Mộ Liễn mạo phạm!”

Nhìn thấy Lý Ngọc mỉm cười gật đầu, Diệp Mộ Liễn nhẹ nhàng xé vạt áo dính đầy máu nơi ngực của hắn, lại xé trên quần áo mình một miếng vải sạch sẽ, đến bên dòng suối gần đó vắt nước, nhẹ nhàng lau đi vết máu. Sau đó đắp kim sang được mang theo bên người, băng bó xong xuôi. Lúc này mới cười nói:

“May mắn vết thương không quá sâu, nghỉ ngơi hai ngày là không có việc gì!”

“Cảm ơn...”

Con người đen nháy như sóng nước mênh mông, khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo chút đỏ ửng làm say lòng người. Cổ họng Lý Ngọc bỗng nhiên căng ra, âm thanh khàn khàn mấy phần.

“Không cần thiết!”

Cặp mắt đen như mực ngọc của hắn ẩn sâu như có hai ngọn lửa nhỏ, lấp lóe nhảy lên, lại giống như từng chấm nhỏ phát ra ánh sáng trong đêm hè hết sức chói mắt, làm cho người ta không thể nào dời mắt.

Diệp Mộ Liễn cúi đầu, trái tim nhảy bùm bùm không ngừng.

“Mộ Liễn, có ai nói với người, người rất xinh đẹp hay không?”

Năm ấy mười lăm tuổi, hắn đã được an bài khai nam. Nhiều năm như vậy, nữ tử bên cạnh hắn có vô số người. Nhưng chưa có một ai làm cho hắn động tâm như vậy.

6. Chương 3: Có Ai Nói Với Người Là Người Rất Đẹp Hay Không!

“Nhưng mà ta cảm thấy đám người áo đen như được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, không hề giống thổ phỉ. Không biết vì sao bọn họ lại tìm đến Lý công tử?”

“Chắc là vận khí của ta không tốt!”

Ánh mắt Lý Ngọc lóe lên, giống như không muốn nói nhiều về vấn đề này.

“Đúng rồi, ta còn chưa cảm ơn cứu mạng của cô nương. Không biết đại danh của cô nương là gì?”

“Người, người... làm sao người biết ta là...”

Mặc dù Diệp Mộ Liễu cũng coi như một nửa nữ tử giang hồ, không có bộ dáng ưỡn ẹo làm vẻ của tiểu thư khuê các. Nhưng không may bị một nam tử xa lạ nhận ra thân phận của mình là con gái, hơn nữa nam tử này lại tuấn mỹ hào phóng, làm cho lòng nàng cảm thấy hết sức chán nản! Cái này là nói nàng không biết xấu hổ, còn không biết quy củ sao?

“Ta chỉ đoán mà thôi!”

Lý Ngọc mỉm cười, ánh mắt sáng như đuốc.

“Ta họ Diệp, tên gọi Mộ Liễu!”

Diệp Mộ Liễu bối rối đã khôi phục lại tinh thần, chỉ thấy nàng thân nhiên cười, rất tự nhiên nói chuyện với Lý Ngọc.

“Trên người Ngọc công tử có vết thương, phải nhanh chóng xử lý, sự việc gấp rút, mong công tử tha thứ cho Mộ Liễu mạo phạm!”

Nhìn thấy Lý Ngọc mỉm cười gật đầu, Diệp Mộ Liễu nhẹ nhàng xé vạt áo dính đầy máu nơi ngực của hắn, lại xé trên quần áo mình một miếng vải sạch sẽ, đến bên dòng suối gần đó vắt nước, nhẹ nhàng lau đi vết máu. Sau đó đắp kim sang được mang theo bên người, băng bó xong xuôi. Lúc này mới cười nói:

“May mắn vết thương không quá sâu, nghỉ ngơi hai ngày là không có việc gì!”

“Cảm ơn...”

Con người đen nháy như sóng nước mênh mông, khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo chút đỏ ửng làm say lòng người. Cổ họng Lý Ngọc bỗng nhiên căng ra, âm thanh khàn khàn mấy phần.

“Không cần thiết!”

Cặp mắt đen như mực ngọc của hắn ẩn sâu như có hai ngọn lửa nhỏ, lấp lóe nhảy lên, lại giống như từng chấm nhỏ phát ra ánh sáng trong đêm hè hết sức chói mắt, làm cho người ta không thể nào dời mắt.

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, trái tim nhảy bùm bùm không ngừng.

“Mộ Liễu, có ai nói với người, người rất xinh đẹp hay không?”

Năm ấy mười lăm tuổi, hắn đã được an bài khai nam. Nhiều năm như vậy, nữ tử bên cạnh hắn có vô số người. Nhưng chưa có một ai làm cho hắn động tâm như vậy.

7. Chương 4: Nụ Hôn Của Hắn Làm Cho Lòng Dạ Nàng Rối Bời

Tròng mắt nàng lấp lánh như bảo thạch, là người ngay thẳng, hào phóng, không chút giả bộ, không giống đám oanh oanh yến yến bên cạnh hắn, một đám người đẹp thì có đẹp nhưng lòng dạ như rắn độc, tràn đầy mưu tính.

Diệp Mộ Liễu càng cúi đầu thấp hơn, vốn là người luôn luôn thẳng thắn, giờ phút này lại đỏ mặt xấu hổ. Hàng mi dài buông xuống, như cánh bướm đang vươn cánh muốn bay đi, che lại ánh sáng lấp lánh bên trong đôi mắt nàng.

“Liều Nhi...”

Tình ý dào dạt, rốt cuộc Lý Ngọc cũng không nhịn được nữa, được tính bị hắn áp chế rất lâu, rốt cuộc cũng bạo phát.

Không hiểu vì sao lại hành động như vậy? Hà động tình? Hay là ham muốn?

Hắn cúi đầu xuống, nụ hôn rơi trên cánh môi hồng mọng nước của nàng...

Hắn dịu dàng nắm lấy cằm nàng, đôi môi ướt át, non mềm, trần trọc, hết sức trêu đùa.

Trên người hắn mang mùi Long Tiên hương đặc biệt, cùng với không khí nóng bỏng làm cho lòng nàng rối bời.

Hơi thở nam tính cùng với lòng bàn tay nóng bỏng của hắn làm cho nàng cảm thấy vừa nóng vừa có cảm giác ngứa ngáy, khiến cho chân tay nàng mềm nhũn...

“Đừng, đừng như vậy...”

Cảm thấy ngưỡng ngừng, theo bản năng nàng kháng cự loại tiếp xúc thân mật của hắn. Nàng vươn tay muốn đẩy hắn ra lại cảm thấy một chút sức lực cũng không có.

Giọng nói bất an cùng hoảng sợ trong nháy mắt kêu gọi lý trí của hắn trở lại.

Lý Ngọc hít một ngụm khí lạnh, buông nàng ra. Bên trong đôi mắt đen lóe ra ngọn lửa nóng rực, giống như dục vọng bị thiêu đốt.

Hô hấp nhưng hơi thở của hắn trở nên hỗn loạn, cũng không thể dịu đi.

“Tránh ra, nhanh cách xa ta một chút!”

Trên trán, từng giọt mồ hôi làm ướt mái tóc hắn, sắc mặt Lý Ngọc ửng hồng, thân thể mảnh khảnh run nhẹ, giống như đang áp chế nỗi thống khổ.

“Lý... công tử, ngươi làm sao vậy?”

Trong mắt hắn hiện lên chút hung ác, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, theo bản năng nàng cách xa hắn hai bước, sau đó lại tiến lên ôm lấy cổ hắn, giọng nói run rẩy hỏi:

“Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

“Liễu Nhi, nhanh cách xa ta, tốt nhất cách thật xa, ta, ta không muốn hại nàng!”

Lý Ngọc cười khổ một chút, đè nén nói.

“Một cô gái xinh đẹp, tốt bụng như nàng, ta thật sự không đành lòng phá hủy!”

“Nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Mộ Liễu quật cường lắc đầu, con ngươi trong suốt tràn ngập lo lắng.

“Nàng còn nhớ rõ ở trên vách núi có một mùi hương kỳ lạ không?”

Thấy nàng gật đầu, Lý Ngọc tiếp tục nói.

“Đó là một loại hương đến từ Tây Vực, người bình thường ngửi sẽ không có vấn đề gì nhưng nó ở trong cơ thể ta lại trở thành chất độc.”

“Ngươi trúng độc hả?”

Diệp Mộ Liễu nắm lấy cổ tay hắn, quả nhiên khí tức hỗn loạn, mạch tượng kỳ quái.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nói ra thì dài, ta sinh ra trong một gia tộc lớn, lại là con trai độc nhất trong nhà. Năm mười lăm tuổi, thức thức của ta hạ trong thức ăn của ta một loại thuốc độc mãn tính, loại độc này không chỉ làm cho thân thể suy nhược mà còn có thành cho vào trong đó một phần mị dược.”

“Người trúng độc, phải gần gũi phụ nữ, loại độc này nhìn thì bình thường nhưng bá đạo vô cùng, lúc độc phát nếu không cùng nữ tử giao hợp thì máu sẽ chảy ngược mà chết, nếu cùng nữ tử giao hoan, lâu dài cũng sẽ rút hết sức lực, chỉ còn con đường chết ! ”

“Thiên hạ lại có người ác độc như vậy? ”

Diệp Mộ Liễu tức giận, đối với nam tử trước mắt mình dâng lên sự đau lòng khó hiểu.

“Ngay cả cháu ruột của mình cũng hãm hại, quả thực không bằng cảm thú”.

“Sau này là ta may mắn phát hiện ra, âm thầm đổi thức ăn, cũng bí mật tìm nhiều danh y nhưng vẫn mãi không có biện pháp loại bỏ tà độc trong cơ thể.”

Lý Ngọc nhếch môi cười nhưng Diệp Mộ Liễu lại thấy được sự chua xót và cô đơn trong đó, nụ cười phần lớn không đạt tới đáy mắt.

“Mấy năm nay ta vẫn luôn luyện công để áp chế, chỉ cần không động tình sẽ không có gì đáng ngại, không nghĩ tới ở trên vách núi nhất thời vô ý lại bị bọn chúng hạ thuốc.”

“Vừa rồi, vừa rồi... lại nhịn không được mà động tình, cho nên mới có thể để cho độc tố bị áp chế bộc phát trở lại.”

Một hơi nói xong, lại làm cho hần ho khan kịch liệt, máu tươi theo khoe môi hần chảy xuống...

Máu tươi diễm lệ làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy sợ hãi. Nàng không ngừng lau lau vết máu trên khoe môi hần, nhưng càng lau lại chảy ra càng nhiều, giống như nước mắt nàng, không thể ngừng chảy.

8. Chương 4: Nụ Hôn Của Hần Làm Cho Lòng Dạ Nàng Rối Bời

Trông mắt nàng lấp lánh như bảo thạch, là người ngay thẳng, hào phóng, không chút giả bộ, không giống đám oanh oanh yến yến bên cạnh hần, một đám người đẹp thì có đẹp nhưng lòng dạ như rắn độc, tràn đầy mưu tính.

Diệp Mộ Liễu càng cúi đầu thấp hơn, vốn là người luôn luôn thẳng thắn, giờ phút này lại đỏ mặt xấu hổ. Hàng mi dài buông xuống, như cánh bướm đang vươn cánh muốn bay đi, che lại ánh sáng lấp lánh bên trong đôi mắt nàng.

“Liễu Nhi...”

Tình ý dào dạt, rốt cuộc Lý Ngọc cũng không nhịn được nữa, được tính bị hần áp chế rất lâu, rốt cuộc cũng bạo phát.

Không hiểu vì sao lại hành động như vậy? Hà động tình? Hay là ham muốn?

Hần cúi đầu xuống, nụ hôn rơi trên cánh môi hồng mọng nước của nàng...

Hần dịu dàng nắm lấy cằm nàng, đôi môi ướt át, non mềm, trần trọc, hết sức trêu đùa.

Trên người hần mang mùi Long Tiên hương đặc biệt, cùng với không khí nóng bỏng làm cho lòng nàng rối bời.

Hơi thở nam tính cùng với lòng bàn tay nóng bỏng của hần làm cho nàng cảm thấy vừa nóng vừa có cảm giác ngứa ngáy, khiến cho chân tay nàng mềm nhũn...

“Đừng, đừng như vậy...”

Cảm thấy ngượng ngùng, theo bản năng nàng kháng cự loại tiếp xúc thân mật của hần. Nàng vươn tay muốn đẩy hần ra lại cảm thấy một chút sức lực cũng không có.

Giọng nói bất an cùng hoảng sợ trong nháy mắt kêu gọi lý trí của hần trở lại.

Lý Ngọc hít một ngụm khí lạnh, buông nàng ra. Bên trong đôi mắt đen lóe ra ngọn lửa nóng rực, giống như dục vọng bị thiêu đốt.

Hô hấp nhưng hơi thở của hần trở nên hỗn loạn, cũng không thể dịu đi.

“Tránh ra, nhanh cách xa ta một chút!”

Trên trán, từng giọt mồ hôi làm ướt mái tóc hắt, sắc mặt Lý Ngọc ửng hồng, thân thể mảnh khảnh run nhẹ, giống như đang áp chế nỗi thống khổ.

“Lý... công tử, ngươi làm sao vậy?”

Trong mắt hắt hiện lên chút hung ác, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, theo bản năng nàng cách xa hắt hai bước, sau đó lại tiến lên ôm lấy cổ hắt, giọng nói run rẩy hỏi:

“Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

“Liễu Nhi, nhanh cách xa ta, tốt nhất cách thật xa, ta, ta không muốn hại nàng!”

Lý Ngọc cười khổ một chút, đè nén nói.

“Một cô gái xinh đẹp, tốt bụng như nàng, ta thật sự không đành lòng phá hủy!”

“Nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Mộ Liễu quật cường lắc đầu, con ngươi trong suốt tràn ngập lo lắng.

“Nàng còn nhớ rõ ở trên vách núi có một mùi hương kỳ lạ không?”

Thấy nàng gật đầu, Lý Ngọc tiếp tục nói.

“Đó là một loại hương đến từ Tây Vực, người bình thường ngửi sẽ không có vấn đề gì nhưng nó ở trong cơ thể ta lại trở thành chất độc.”

“Ngươi trúng độc hả?”

Diệp Mộ Liễu nắm lấy cổ tay hắt, quả nhiên khí tức hỗn loạn, mạch tượng kỳ quái.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Nói ra thì dài, ta sinh ra trong một gia tộc lớn, lại là con trai độc nhất trong nhà. Năm mười lăm tuổi, thức thức của ta hạ trong thức ăn của ta một loại thuốc độc mãn tính, loại độc này không chỉ làm cho thân thể suy nhược mà còn có thành cho vào trong đó một phần mị dược.”

“Người trúng độc, phải gần gũi phụ nữ, loại độc này nhìn thì bình thường nhưng bá đạo vô cùng, lúc độc phát nếu không cùng nữ tử giao hợp thì máu sẽ chảy ngược mà chết, nếu cùng nữ tử giao hoan, lâu dài cũng sẽ rút hết sức lực, chỉ còn con đường chết ! ”

“Thiên hạ lại có người ác độc như vậy? ”

Diệp Mộ Liễu tức giận, đối với nam tử trước mắt mình dâng lên sự đau lòng khó hiểu.

“Ngay cả cháu ruột của mình cũng hãm hại, quả thực không bằng cầm thú”.

“Sau này là ta may mắn phát hiện ra, âm thầm đổi thức ăn, cũng bí mật tìm nhiều danh y nhưng vẫn mãi không có biện pháp loại bỏ tàn độc trong cơ thể.”

Lý Ngọc nhếch môi cười nhưng Diệp Mộ Liễu lại thấy được sự chua xót và cô đơn trong đó, nụ cười phần lớn không đạt tới đáy mắt.

“Mấy năm nay ta vẫn luôn luyện công để áp chế, chỉ cần không động tình sẽ không có gì đáng ngại, không nghĩ tới ở trên vách núi nhất thời vô ý lại bị bọn chúng hạ thuốc.”

“Vừa rồi, vừa rồi... lại nhịn không được mà động tình, cho nên mới có thể để cho độc tố bị áp chế bộc phát trở lại.”

Một hơi nói xong, lại làm cho hắt ho khan kịch liệt, máu tươi theo khóe môi hắt chảy xuống...

Máu tươi diễm lệ làm cho Diệp Mộ Liễu cảm thấy sợ hãi. Nàng không ngừng lau lau vết máu trên khóe môi hắt, nhưng càng lau lại chảy ra càng nhiều, giống như nước mắt nàng, không thể ngừng chảy.

9. Chương 5

“Độc của người lại phát tác sao? Nói cho ta biết làm cách nào mới có thể cứu được người?”

“Không, nàng mau đi đi, Mộ Liễu, nàng là một cô gái tốt, ta thích nàng cho nên không muốn hại nàng!”

Dịu dàng lau nước mắt lăn dài xuống cằm của nàng, đôi mắt Lý Ngọc lóe ra chút ánh sáng.

“Người nói người thích ta sao?”

Giọng nói của nàng run run, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc, nước mắt dính trên hàng mi dài chảy xuống.

“Đúng vậy, Mộ Liễu, ta thích nàng!”

Lý Ngọc gật đầu, con người đen như mực ngọc, thật sự là rất hiếm thấy.

“Cô gái xinh đẹp như nàng, tốt đẹp như nàng, đáng giá để nam tử tốt nhất trên đời quý trọng.”

“Ta...”

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, cắn cắn môi. Một lúc sau lại ngẩng đầu đối mặt với hắn. Bốn mắt giao nhau, Lý Ngọc thấy được trong mắt nàng hiện lên sự kiên quyết và nghiêm túc chưa từng có.

“Lý Ngọc, ta cũng thích chàng. Ta nghĩ, từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã thích chàng rồi!”

“Mộ Liễu, ta không thể phá hủy trong sạch của nàng!”

Con người đen bóng của Lý Ngọc hiện lên chút kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng) giây sau lại phai nhạt.

“Nàng đáng giá được nam nhân tốt kiêu tám người khiêng, cưới hỏi hoàng hậu lấy về nhà, đáng được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, toàn tâm che chở và yêu thương!” Thế giới của hắn đã sớm sụp đổ, mà nơi trần ngập mưu mô không thích hợp với cô gái hồn nhiên như nàng.

Đau đớn, xen lẫn vui mừng và hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Nam nhân nàng thích cũng thích nàng, như vậy là đủ rồi.

Hướng chi vào lúc này rồi mà hắn vẫn như cũ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho nàng, nàng còn cầu mong gì hơn nữa?

Có lẽ quan hệ bất chính với nhau như vậy không phù hợp với lễ giáo, xem ra nàng phải chịu uất ức rồi.

Nhưng chỉ cần có thể cứu được người trong lòng một mạng, còn có thể không cần phải đi hầu hạ cái tên hoàng đế háo sắc chết tiệt đó, nàng đã cảm thấy vừa lòng rồi.

Nghĩ tới đây Diệp Mộ Liễu đã hạ quyết tâm, hàng lông mi rũ xuống, nước mắt của nàng giống như hạt trân châu rơi xuống.

“Không lẽ chàng không muốn cưới ta sao?”

“Không... không phải vậy, đương nhiên ta muốn cưới nàng!”

Nước mắt của nàng làm cho hắn hoảng hốt, chân tay luống cuống.

Chàng sẽ yêu ta, thương ta sao?

“Vậy sau này chàng vẫn sẽ yêu ta, thương ta, đau lòng ta, sủng ái ta sao?”

Dùng nước mắt tấn công có hiệu quả, Diệp Mộ Liễu không ngừng cố gắng, nước mắt ngày càng chảy nhiều hơn.

“Nếu ta có vinh hạnh được cưới Liễu Nhi làm vợ, nhất định sẽ yêu nàng, thương nàng, đau lòng nàng, sủng ái nàng, một đời một kiếp!”

Nắm chặt lấy tay nàng, hắn lập lời thề son sắt.

“Như vậy là đủ rồi!”

Diệp Mộ Liễu ngừng khóc mỉm cười, trong lòng âm thầm đắc ý.

«Nhưng mà ta sợ sau này nàng sẽ hận ta!»

Lý Ngọc trầm nghĩ, nếu nàng biết rõ thân phận thật sự của hắn, có phải sẽ chặt hắn ra thành tám khúc hay không ?

“Sẽ không.”

Diệp Mộ Liễu xác nhận, hoàn toàn không phát hiện trong mắt đối phương lóe ra.

“Nhưng ta sợ nàng sẽ hối hận...”

Lý Ngọc vừa muốn nói lại thôi, con ngươi như mặc ngọc lóe ra ánh sáng.

“Đại trượng phu, í, tiểu nữ tử nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.”

Diệp Mộ Liễu rất khí phách nói: “Không hối hận, sẽ không hối hận!”

“Nhưng mà...”

Hô hấp của Lý Ngọc càng thêm dồn dập, bên trong đôi mắt thoáng qua do dự và vùng vẫy, nhưng lúc nhìn thấy sắc mặt của nàng kiên quyết và nghiêm túc, nhanh chóng cúi đầu, hai vai run nhẹ, khóe môi co quắp.

Diệp Mộ Liễu nóng nảy, tiến lên ôm lấy cổ Lý Ngọc, dùng môi mình, ngậy ngô chặn lại môi hắn. Đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng mang theo hương thơm xử nữ đánh úp về phía hắn. Lý Ngọc hít một ngụm khí lạnh, nói:

“Liễu Nhi, ta muốn để nàng đi nhưng đây là chính nàng tự mình chuốc lấy, sau này không thể trách ta!”

Âm thanh của hắn khàn khàn, mang theo mấy phần ảm đạm, hấp dẫn nàng, từ từ vây hãm trong đó...

“Ta sẽ không!”

Nàng nhếch môi cười rục rịch, con ngươi trong suốt tỏa sáng, tỏ rõ quyết tâm của nàng với hắn.

Đôi má của nàng trắng nõn như ngọc, nhuộm chút ửng hồng, mềm mại, đáng yêu và hấp dẫn.

Lý trí của Lý Ngọc bỗng dưng sụp đổ, chút ảm đạm cuối cùng bởi vì sự khiêu khích ngậy ngô của nàng mà không sót lại một chút nào.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức đảo tay hành động.

Nắm lấy cằm nàng, đôi môi ẩm ướt của hắn, khẽ cắn vào cánh môi nàng, sau đó như ngọn lửa thăm dò bên trong, cùng chiếc lưỡi của nàng quấn quýt một chỗ.

Bàn tay của hắn đưa vào trong vạt áo của nàng, chạm vào chiếc yếm mỏng nhạt bên trong người nàng, nắm lấy bộ ngực sữa đầy đà của nàng.

10. Chương 5

“Độc của người lại phát tác sao? Nói cho ta biết làm cách nào mới có thể cứu được người?”

“Không, nàng mau đi đi, Mộ Liễu, nàng là một cô gái tốt, ta thích nàng cho nên không muốn hại nàng!”

Dịu dàng lau nước mắt lăn dài xuống cằm của nàng, đôi mắt Lý Ngọc lóe ra chút ánh sáng.

“Người nói người thích ta sao?”

Giọng nói của nàng run run, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc, nước mắt dính trên hàng mi dài chảy xuống.

“Đúng vậy, Mộ Liễu, ta thích nàng!”

Lý Ngọc gật đầu, con ngươi đen như mực ngọc, thật sự là rất hiếm thấy.

“Cô gái xinh đẹp như nàng, tốt đẹp như nàng, đáng giá để nam tử tốt nhất trên đời quý trọng.”

“Ta...”

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, cắn cắn môi. Một lúc sau lại ngẩng đầu đối mặt với hắn. Bốn mắt giao nhau, Lý Ngọc thấy được trong mắt nàng hiện lên sự kiên quyết và nghiêm túc chưa từng có.

“Lý Ngọc, ta cũng thích chàng. Ta nghĩ, từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã thích chàng rồi!”

“Mộ Liễu, ta không thể phá hủy trong sạch của nàng!”

Con ngươi đen bóng của Lý Ngọc hiện lên chút kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng) giây sau lại phai nhạt.

“Nàng đáng giá được nam nhân tốt kiêu tám người khiêng, cưới hỏi đành hoàng lấy về nhà, đáng được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, toàn tâm che chở và yêu thương!” Thế giới của hắn đã sớm sụp đổ, mà nơi trần ngập mưu mô không thích hợp với cô gái hồn nhiên như nàng.

Đau đớn, xen lẫn vui mừng và hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Nam nhân nàng thích cũng thích nàng, như vậy là đủ rồi.

Hướng chi vào lúc này rồi mà hắn vẫn như cũ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho nàng, nàng còn cầu mong gì hơn nữa?

Có lẽ quan hệ bất chính với nhau như vậy không phù hợp với lễ giáo, xem ra nàng phải chịu uất ức rồi.

Nhưng chỉ cần có thể cứu được người trong lòng một mạng, còn có thể không cần phải đi hầu hạ cái tên hoàng đến háo sắc chết tiệt đó, nàng đã cảm thấy vừa lòng rồi.

Nghĩ tới đây Diệp Mộ Liễu đã hạ quyết tâm, hàng lông mi rũ xuống, nước mắt của nàng giống như hạt trân châu rơi xuống.

“Không lẽ chàng không muốn cưới ta sao?”

“Không... không phải vậy, đương nhiên ta muốn cưới nàng!”

Nước mắt của nàng làm cho hắn hoảng hốt, chân tay luống cuống.

Chàng sẽ yêu ta, thương ta sao?

“Vậy sau này chàng vẫn sẽ yêu ta, thương ta, đau lòng ta, sủng ái ta sao?”

Dùng nước mắt tấn công có hiệu quả, Diệp Mộ Liễu không ngừng cố gắng, nước mắt ngày càng chảy nhiều hơn.

“Nếu ta có vinh hạnh được cưới Liễu Nhi làm vợ, nhất định sẽ yêu nàng, thương nàng, đau lòng nàng, sủng ái nàng, một đời một kiếp!”

Nắm chặt lấy tay nàng, hắn lập lời thề son sắt.

“Như vậy là đủ rồi!”

Diệp Mộ Liễu ngừng khóc mỉm cười, trong lòng âm thầm đắc ý.

«Nhưng mà ta sợ sau này nàng sẽ hận ta!»

Lý Ngọc trầm nghĩ, nếu nàng biết rõ thân phận thật sự của hắn, có phải sẽ chặt hắn ra thành tám khúc hay không ?

“Sẽ không.”

Diệp Mộ Liễu xác nhận, hoàn toàn không phát hiện trong mắt đối phương lóe ra.

“Nhưng ta sợ nàng sẽ hối hận...”

Lý Ngọc vừa muốn nói lại thôi, con ngươi như mực ngọc lóe ra ánh sáng.

“Đại trưởng phu, í, tiểu nữ tử nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.”

Diệp Mộ Liễu rất khí phách nói: “Không hối hận, sẽ không hối hận!”

“Nhưng mà...”

Hô hấp của Lý Ngọc càng thêm dồn dập, bên trong đôi mắt thoáng qua do dự và vùng vẫy, nhưng lúc nhìn thấy sắc mặt của nàng kiên quyết và nghiêm túc, nhanh chóng cúi đầu, hai vai run nhẹ, khoe môi co quắp.

Diệp Mộ Liễu nóng nảy, tiến lên ôm lấy cổ Lý Ngọc, dùng môi mình, ngây ngô chặn lại môi hắn. Đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng mang theo hương thơm xữ nữ đánh úp về phía hắn. Lý Ngọc hít một ngụm khí lạnh, nói:

“Liễu Nhi, ta muốn để nàng đi nhưng đây là chính nàng tự mình chuốc lấy, sau này không thể trách ta!”

Âm thanh của hắn khàn khàn, mang theo mấy phần ảm nhẫn, hấp dẫn nàng, từ từ vây hãm trong đó...

“Ta sẽ không!”

Nàng nhếch môi cười rục rịch, con ngươi trong suốt tỏa sáng, tỏ rõ quyết tâm của nàng với hắn.

Đôi má của nàng trắng nõn như ngọc, nhuộm chút ửng hồng, mềm mại, đáng yêu và hấp dẫn.

Lý trí của Lý Ngọc bỗng dừng sụp đổ, chút ảm nhẫn cuối cùng bởi vì sự khiêu khích ngây ngô của nàng mà không sót lại một chút nào.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức đảo tay hành động.

Nắm lấy cằm nàng, đôi môi ẩm ướt của hắn, khẽ cắn vào cánh môi nàng, sau đó như ngọn lửa thăm dò bên trong, cùng chiếc lưỡi của nàng quần quýt một chỗ.

Bàn tay của hắn đưa vào trong vạt áo của nàng, chạm vào chiếc yếm mỏng nhạt bên trong người nàng, nắm lấy bộ ngực sữa đầy đà của nàng.

11. Chương 6: Ý Xuân Dạt Dào

Âu yếm như lửa đốt, quét qua toàn thân, mỗi tác da thịt bị hắn chạm vào đều cảm thấy nóng bỏng.

Cảm giác tê dại lạ lẫm truyền từ ngón chân lên, Diệp Mộ Liễu không nhịn được toàn thân run rẩy. Ừm một tiếng, nàng không tự giác co lại:

“Ừm..”

Một tiếng thở gấp mê hoặc quyến rũ, làm cho đáy lòng hắn càng dâng lên khát vọng.

Làm cho hắn lúc bị hãm sâu vào nhu tình mềm mại liền không thể thoát ra được.

Lý Ngọc nhìn người dưới thân mình đang nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển, cảm giác được nụ hoa phấn nộn, dưới bàn tay hắn như nở rộ, như mời gọi hắn tới hái.

Tiếng thở gấp quyến rũ vang lên, làm cho sự ảm nhẫn của hắn trong nháy mắt vỡ ra. Trong lòng vừa động, rốt cuộc không thể khắc chế được tình dục thiêu đốt trong lòng.

“Liễu Nhi, cho ta..” Âm thanh của hắn đè nén, mang theo mấy phần tình dục.

“Ừm...” Âm thanh của Diệp Mộ Liễu nhỏ như muỗi kêu, hai má ửng đỏ mê người, con ngươi trong suốt bị ngọn lửa tình dục thiêu đốt.

Quần áo nhẹ nhàng rơi xuống, lộ ra mảng da thịt trắng nõn như ngọc.

Hơi lạnh trong không khí mang theo một chút lành lạnh làm cho nàng run rẩy, trong nháy mắt lại bị da thịt nóng bỏng của hắn dẫn vào.

Hắn cúi đầu, dùng chiếc lưỡi ẩm áp ướt át của mình, ngậm chặt nụ hoa hồng phấn của nàng, làm cho nàng thở dốc kịch liệt....

Da thịt trong suốt như ngọc, ở trong tay hắn như đóa hoa nở rộ.

Rốt cuộc không nhìn được nữa, hắn vươn người chạm vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của nàng.

“Đau, đau quá...”

Đau đến ập đến làm cho nàng thở ra, Diệp Mộ Liễn cắn chặt hàm răng, làm thế nào cũng không mất đi sương mù trong mắt.

Người dưới thân đau đớn, trong lòng Lý Ngọc dâng lên sự thương tiếc vô cùng.

Hắn ngừng động, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, vành tai cùng với da thịt trắng nõn, hôn từng chút một.

Một cỗ hơi nóng theo sự âu yếm của hắn lan khắp toàn thân nàng. Hạ thể đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Cảm giác được nàng có thể thích ứng được sự to lớn của hắn, hắn mới bắt đầu dịu dàng luật động.

Đường cong hoàn mỹ của nàng theo luật động của hắn mà nâng lên hạ xuống.

Da thịt trong suốt như ngọc dưới thân hắn trở nên quyến rũ như làn nước mùa xuân. Hắn mạnh mẽ chiếm lấy, mang nàng đến tận tầng mây.

Trong bóng đêm, mấy chấm nhỏ lấp lánh trên bầu trời, mà nàng trước mặt lại như pháo hoa nở rộ hết sức chói mắt, từ trên trời rơi xuống.

Tia nắng nhẹ nhẹ, tiếng chim hót véo von, không khí tươi mát làm cho Diệp Mộ Liễn đang say giấc nồng tỉnh dậy.

Đồng lửa cách đó không xa nay chỉ còn những đốm lửa nho nhỏ.

Buổi sáng trong cốc vẫn còn nhiễm chút khí lạnh, giờ phút này có sự ẩm áp từ phía sau lưng làm cho nàng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Chỉ có toàn thân bủn rủn mệt mỏi cùng với chút đau đớn nhắc nhở nàng chuyện tối qua thỏa thích cùng bừa bãi.

Chuyện đêm qua từng chút từng chút hiện lên trong đầu, đôi má phẩn nộn của nàng đỏ ửng.

Cánh tay vòng qua eo nàng, cứng cổ mà có lực. Hô hấp bên tai trầm tĩnh nhẹ nhàng.

Diệp Mộ Liễn nhẹ nhàng tách cánh tay đang ôm lấy mình, đứng dậy, lại nghe thấy đằng sau vang lên âm thanh lưỡi biếng, gợi cảm:

“Liễn Nhi định đi đâu vậy?”

“...”

Gương mặt Diệp Mộ Liễn lại đỏ lên, nàng nghe thấy âm thanh nhỏ bé xấu hổ của mình:

“Chàng tỉnh rồi!”

“Nếu ta không tỉnh, Liễn Nhi của ta lại muốn bỏ đi có phải hay không?”

Người đằng sau ôm chặt thân thể nàng, cái đầu lại dán vào sau lưng bóng loáng của nàng.

“Không có, không có.”

Diệp Mộ Liễn xoay người, bối rối nói.

“Ta chỉ muốn đến dòng suối rửa mặt một chút, rồi chuẩn bị món ăn dân dã hoặc xem ở dưới đáy cốc có tìm được trái cây lấp đầy bụng không.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói:

“Ngày hôm qua chàng bị thương, chảy rất nhiều máu. Buổi tối lại... lại tiêu hao nhiều tinh lực như vậy. Ta muốn kiếm thứ gì ăn được cho chàng bồi bổ thể lực một chút! Nếu không nhìn sơn cốc cao như vậy, chúng ta còn chưa leo chỉ sợ mệt đến gần chết rồi!”

“Liều Nhi, cảm ơn nàng!”

Nam tử đằng sau khẽ run, âm thanh nhỏ đi mấy phần.

12. Chương 6: Ý Xuân Dạt Đào

Âu yếm như lửa đốt, quét qua toàn thân, mỗi tác da thịt bị hấn chạm vào đều cảm thấy nóng bỏng.

Cảm giác tê dại lạ lẫm truyền từ ngón chân lên, Diệp Mộ Liều không nhận được toàn thân run rẩy. Ừm một tiếng, nàng không tự giác co lại:

“Ừm..”

Một tiếng thở gấp mê hoặc quyến rũ, làm cho đáy lòng hấn càng dâng lên khát vọng.

Làm cho hấn lúc bị hãm sâu vào nhu tình mềm mại liền không thể thoát ra được.

Lý Ngọc nhìn người dưới thân mình đang nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển, cảm giác được nụ hoa phấn nộn, dưới bàn tay hấn như nở rộ, như mời gọi hấn tới hái.

Tiếng thở gấp quyến rũ vang lên, làm cho sự ẩn nhẫn của hấn trong nháy mắt vỡ ra. Trong lòng vừa động, rốt cuộc không thể khắc chế được tình dục thiêu đốt trong lòng.

“Liều Nhi, cho ta..” Âm thanh của hấn đè nén, mang theo mấy phần tình dục.

“Ừm...” Âm thanh của Diệp Mộ Liều nhỏ như muỗi kêu, hai má ửng đỏ mê người, con người trong suốt bị ngọn lửa tình dục thiêu đốt.

Quần áo nhẹ nhàng rơi xuống, lộ ra mảng da thịt trắng nõn như ngọc.

Hơi lạnh trong không khí mang theo một chút lành lạnh làm cho nàng run rẩy, trong nháy mắt lại bị da thịt nóng bỏng của hấn dán vào.

Hấn cúi đầu, dùng chiếc lưỡi ẩm áp ướt át của mình, ngậm chặt nụ hoa hồng phấn của nàng, làm cho nàng thở dốc kịch liệt....

Da thịt trong suốt như ngọc, ở trong tay hấn như đóa hoa nở rộ.

Rốt cuộc không nhận được nữa, hấn vươn người chạm vào nơi mềm mại yếu ớt nhất của nàng.

“Đau, đau quá...”

Đau đến ập đến làm cho nàng thở ra, Diệp Mộ Liều cắn chặt hàm răng, làm thế nào cũng không mất đi sương mù trong mắt.

Người dưới thân đau đớn, trong lòng Lý Ngọc dâng lên sự thương tiếc vô cùng.

Hấn ngừng động, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, vành tai cùng với da thịt trắng nõn, hôn từng chút một.

Một cỗ hơi nóng theo sự âu yếm của hấn lan khắp toàn thân nàng. Hạ thể đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Cảm giác được nàng có thể thích ứng được sự to lớn của hấn, hấn mới bắt đầu dịu dàng luật động.

>

Đường cong hoàn mỹ của nàng theo luật động của hấn mà nâng lên hạ xuống.

Da thịt trong suốt như ngọc dưới thân hần trở nên quyến rũ như làn nước mùa xuân. Hần mạnh mẽ chiếm lấy, mang nàng đến tận tầng mây.

Trong bóng đêm, mấy chấm nhỏ lấp lánh trên bầu trời, mà nàng trước mặt lại như pháo hoa nổ rộ hết sức chói mắt, từ trên trời rơi xuống.

Tia nắng nhẹ nhẹ, tiếng chim hót véo von, không khí tươi mát làm cho Diệp Mộ Liễu đang say giấc nồng tỉnh dậy.

Đồng lửa cách đó không xa nay chỉ còn những đốm lửa nho nhỏ.

Buổi sáng trong cốc vẫn còn nhiễm chút khí lạnh, giờ phút này có sự ấm áp từ phía sau lưng làm cho nàng một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Chỉ có toàn thân bủn rủn mệt mỏi cùng với chút đau đớn nhắc nhở nàng chuyện tối qua thỏa thích cùng bừa bãi.

Chuyện đêm qua từng chút từng chút hiện lên trong đầu, đôi má phẩn nộn của nàng đỏ ửng.

Cánh tay vòng qua eo nàng, cứng cỏi mà có lực. Hô hấp bên tai trầm tĩnh nhẹ nhàng.

Diệp Mộ Liễu nhẹ nhàng tách cánh tay đang ôm lấy mình, đứng dậy, lại nghe thấy đằng sau vang lên âm thanh lưỡi biếng, gợi cảm:

“Liều Nhi định đi đâu vậy?”

“...”

Gương mặt Diệp Mộ Liễu lại đỏ lên, nàng nghe thấy âm thanh nhỏ bé xấu hổ của mình:

“Chàng tỉnh rồi!”

“Nếu ta không tỉnh, Liều Nhi của ta lại muốn bỏ đi có phải hay không?”

Người đằng sau ôm chặt thân thể nàng, cái đầu lại dán vào sau lưng bóng loáng của nàng.

“Không có, không có.”

Diệp Mộ Liễu xoay người, bối rối nói.

“Ta chỉ muốn đến dòng suối rửa mặt một chút, rồi chuẩn bị món ăn dân dã hoặc xem ở dưới đáy cốc có tìm được trái cây lấp đầy bụng không.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói:

“Ngày hôm qua chàng bị thương, chảy rất nhiều máu. Buổi tối lại... lại tiêu hao nhiều tinh lực như vậy. Ta muốn kiếm thứ gì ăn được cho chàng bồi bổ thể lực một chút! Nếu không nhìn sơn cốc cao như vậy, chúng ta còn chưa leo chỉ sợ mệt đến gần chết rồi!”

“Liều Nhi, cảm ơn nàng!”

Nam tử đằng sau khẽ run, âm thanh nhỏ đi mấy phần.

13. Chương 7: Chờ Ta Trở Lại Cưới Nàng

“Liều Nhi, nàng thật tốt. Rốt cuộc ta cũng có thể tin ông trời vẫn đối với ta không tệ. Kiếp này có thể để cho ta gặp nàng, thật sự quá tốt rồi!”

“Lý Ngọc.”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu rung động, nàng đưa tay xoa mặt hần, đầu lòng nói:

“Ta không biết trước kia chàng chịu đựng những gì. Nhưng mà kể từ hôm nay ta sẽ ở cùng một chỗ với chàng. Bất luận có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu trắc trở, ta đều sẽ đứng bên cạnh chàng!”

“Liều Nhi, ta biết, ta biết nàng sẽ làm như vậy.”

Từ giây phút lúc nàng không do dự ôm lấy hắn nhảy xuống vách núi đen, hắn đã biết nàng có thể cùng hắn đồng sinh cộng tử, là cô gái đáng để cho hắn tâm tâm toàn ý quy trọng.

“Nhưng mà ta cần thời gian. Ta phải vào kinh dự thi, thi đỗ Trạng Nguyên. Như vậy sau này ở trong gia tộc của ta mới không bị bắt nạt! Ta mới có thể lấy lại quyền thế trong gia tộc vốn thuộc về ta!”

“Cho nên, Liều Nhi, chờ ta được không?”

Lý Ngọc gỡ mảnh ngọc bội hình Phượng bên hông xuống, tự tay đeo cho nàng.

“Chờ ta công thành danh toại, ta nhất định sẽ quay trở về cưới nàng!”

“Nói như vậy, chàng sẽ đi thật sao?”

Diệp Mộ Liều kinh ngạc nhìn hắn, giống như nàng không ngờ sau khi trải qua ân ái, nàng và nam tử mình yêu thương cách xa chân trời góc bể.

“Ừm”

Hắn dịu dàng vuốt mái tóc xõa xuống bên tai, trịnh trọng gặt đầu, rũ mắt xuống, hàng mi dài che khuất cảm xúc trong mắt.

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Chần chờ một lúc, Diệp Mộ Liều ngẩng đầu, hàm răng trắng cắn chặt môi nhìn vào hắn, bên trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Lý Ngọc, để ta đến Thượng Kinh cùng chàng không được sao? Ta có võ công, có thể bảo vệ cho chàng!”

“Không, không được!”

Không chút suy nghĩ, Lý Ngọc liền cự tuyệt.

“Liều Nhi, chuyện ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn. Bên cạnh ta có tùy tùng võ công cao cường. Chuyện nguy hiểm như ngày hôm qua ta sẽ không để cho nó phát sinh lần nữa. Tin tưởng ta, nhất định ta sẽ bình an quay trở về cưới nàng.”

“Nhưng mà, người ta không nỡ!”

Khó khăn lắm nàng mới tìm thấy người có thể làm phu quân của nàng, làm sao có thể nhẫn tâm cách xa hắn, sau này sẽ rất nhớ nhau.

“Hơn nữa chức Trạng Nguyên này cần phải có học thức uyên thâm mới có thể thi đậu, nhờ may, nhờ may chàng...”

Nàng còn chưa nói xong trên miệng đã bị Lý Ngọc vỗ một cái.

“Liều Nhi, nàng cũng quá coi thường tướng công là ta rồi! Mặc dù tướng công nàng không dám nói học thức uyên thâm, tài hoa hơn người nhưng một cái Trạng Nguyên nho nhỏ đó là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Khóe môi Lý Ngọc mở ra, tạo nên một nụ cười mê hoặc.

Đột nhiên Diệp Mộ Liều phát hiện giờ phút này, giữa hai hàng lông mày của nam tử toát ra thần thái phóng túng phong lưu, sự tự tin kiêu ngạo làm cho cả người hắn trở nên sáng chói.

“Được, ta chờ chàng!”

Nàng cùng hắn chạm tay nhau, ước định tương lai.

“Lý Ngọc, ta là con gái của Huyện lệnh Thanh Giang - Diệp Minh Đường. Ta sẽ ở đây chờ chàng quay về cưới ta.”

“Một năm.”

Thì ra là nàng!

Trong mắt Lý Ngọc hiện lên sự kinh ngạc, sau đó lại thoải mái cười.

Xem ra nha đầu này đúng là định mệnh trời cao phái xuống cho hần. Cho dù có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cái trán trơn bóng của nàng, đồng ý với lời thể thiêng liêng mà trang trọng này.

“Một năm sau ta sẽ trở về, biến nàng trở thành thê tử chân chính của ta!”

“Ừ, ta tin chàng.”

Đôi má đỏ bừng rung động lòng người, Diệp Mộ Liễu cắn cắn môi giống như hạ quyết tâm. Sau đó nghiêng đầu hôn lên môi hần.

“Lý Ngọc, chàng nhất định không được quên ta...”

“Liễu Nhi không tin ta, hay là không tin vào bản thân mình?”

Kết thúc nụ hôn triền miên mãnh liệt, Lý Ngọc nhướng mày cười cười nhìn Diệp Mộ Liễu, bên trong con ngươi đen bóng lóe ra ánh sáng.

Nha đầu này là bảo bối trời cao ban cho hần, làm sao hần có thể dễ dàng vứt bỏ được.

“Nhưng ta nghĩ, nếu ta bỏ lỡ nàng, ta sẽ không tìm được cô gái làm cho lòng ta rung động nữa rồi.”

Lời nói trực tiếp, ánh mắt nóng bỏng như vậy làm cho gương mặt đỏ ửng của Diệp Mộ Liễu lan đến tận cổ, ngay cả vành tai xinh xắn cũng đỏ đến muốn nhỏ ra máu.

Nàng kiên định gật đầu, dịu dàng nói:

“Ta cũng vậy!”

Ánh nắng màu vàng xuyên qua khe núi, gió nhẹ lướt qua, cuốn theo từng đợt mưa hoa đào, rơi xuống tóc, xuống người bọn họ, như chứng kiến cho lời hẹn ước của họ.

Ngày hè, sau giờ Ngọ, chỉ còn tiếng ve kêu

Bên hồ sen, mùi hương lan tỏa

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc, mắt ngọc mày ngài, váy áo màu xanh nhạt, lưới biếng nằm trên chòi nghỉ mát.

Đang thưởng thức cái gì đó trong tay, một bên nhàm chán nhìn con cá đang vui đùa trong hồ nước. Con người đen bóng không che dấu được sự mệt mỏi và cô đơn.

Diệp Lâm thị đứng một chỗ ở hoa viên cách đó không xa, từ từ nhìn cô gái gầy yếu, không còn cười nói như xưa, không khỏi thở dài một tiếng.

Một lúc sau, nàng mới nhắc váy, khoe môi miến cưỡng nở nụ cười, nhanh chóng đến gần cô gái.

“Liễu Nhi, đến đây nhìn bức họa này đi.”

“Không nhìn!”

Không cần quay đầu lại Diệp Mộ Liễu cũng biết trong tay mẹ đang cầm thứ gì.

Mở to mắt, tay nàng hơi đưa lên, một hòn đá nhỏ ở trong không khí tạo nên một đường cong, sau đó rơi xuống ao nước, tạo nên đợt sóng lăn tăn.

“Mẹ, nếu người nhàm chán thì có thể thường xuyên ở cùng cha hoặc là thay người làm một bộ quần áo, hay nấu chút canh gì đó, không cần cả ngày suy nghĩ cho con!”

“Liễu Nhi, con nhìn một chút thôi cũng được!”

Diệp Lâm thị giống như đã quen thái độ đó của con gái. Vì vậy, nàng cũng không hề giận, không ngừng cố gắng.

“Đây là Trương công tử, không chỉ có bộ dáng tuấn tú lịch sự mà còn có học thức uyên thâm, hào hoa phong nhã. Trương gia ở huyện Thanh Giang này có danh tiếng lẫy lừng, là nhà giàu số một số hai, cùng với Diệp gia chúng ta cũng coi như xứng.

“Không cần.” Thanh âm từ chối đầy kiên định mà rõ ràng.

“Vậy bức tranh này thì sao? Là Tống Vô Khuyết-Tống công tử, là Hộ bộ thị lang. Quê của hắn ở tại Thanh Giang, lần này là về quê thăm người thân. Nghe nói vị Tống công tử này tao nhã lịch sự, tuấn mỹ kiên cường, năm đó là Trạng Nguyên khi thi Tam Nguyên đó.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi! Con không lấy chồng!”

Nụ cười trên gương mặt Diệp Mộ Liễu trong nháy mắt cứng lại.

“Gả, con nhất định phải gả!”

“Liễu Nhi, đã ba năm rồi, rốt cuộc con muốn phải chờ đến lúc nào mới bằng lòng đối mặt với sự thật!”

Diệp Lâm thị thở dài một hơi, trong nháy mắt lộ vẻ đau lòng.

“Có lẽ nam tử đó sẽ không trở lại!”

14. Chương 7: Chờ Ta Trở Lại Cưới Nàng

“Liễu Nhi, nàng thật tốt. Rốt cuộc ta cũng có thể tin ông trời vẫn đối với ta không tệ. Kiếp này có thể để cho ta gặp nàng, thật sự quá tốt rồi!”

“Lý Ngọc.”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu rung động, nàng đưa tay xoa mặt hắn, đau lòng nói:

“Ta không biết trước kia chàng chịu đựng những gì. Nhưng mà kể từ hôm nay ta sẽ ở cùng một chỗ với chàng. Bất luận có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu trắc trở, ta đều sẽ đứng bên cạnh chàng!”

“Liễu Nhi, ta biết, ta biết nàng sẽ làm như vậy.”

Từ giây phút lúc nàng không do dự ôm lấy hắn nhảy xuống vách núi đen, hắn đã biết nàng có thể cùng hắn đồng sinh cộng tử, là cô gái đáng để cho hắn tâm tâm toàn ý quy trọng.

“Nhưng mà ta cần thời gian. Ta phải vào kinh dự thi, thi đỗ Trạng Nguyên. Như vậy sau này ở trong gia tộc của ta mới không bị bắt nạt! Ta mới có thể lấy lại quyền thế trong gia tộc vốn thuộc về ta!”

“Cho nên, Liễu Nhi, chờ ta được không?”

Lý Ngọc gỡ mảnh ngọc bội hình Phượng bên hông xuống, tự tay đeo cho nàng.

“Chờ ta công thành danh toại, ta nhất định sẽ quay trở về cưới nàng!”

“Nói như vậy, chàng sẽ đi thật sao?”

Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhìn hắn, giống như nàng không ngờ sau khi trải qua ân ái, nàng và nam tử mình yêu thương cách xa chân trời góc bể.

“Ừm”

Hắn dịu dàng vuốt mái tóc xõa xuống bên tai, trịnh trọng gặt đầu, rũ mắt xuống, hàng mi dài che khuất cảm xúc trong mắt.

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Chần chờ một lúc, Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, hàm răng trắng cắn chặt môi nhìn vào hắn, bên trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Lý Ngọc, để ta đến Thượng Kinh cùng chàng không được sao? Ta có võ công, có thể bảo vệ cho chàng!”

“Không, không được!”

Không chút suy nghĩ, Lý Ngọc liền cự tuyệt.

“Liễu Nhi, chuyện ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn. Bên cạnh ta có tùy tùng võ công cao cường. Chuyện nguy hiểm như ngày hôm qua ta sẽ không để cho nó phát sinh lần nữa. Tin tưởng ta, nhất định ta sẽ bình an quay trở về cưới nàng.”

“Nhưng mà, người ta không nỡ!”

Khó khăn lắm nàng mới tìm thấy người có thể làm phu quân của nàng, làm sao có thể nhẫn tâm cách xa hắn, sau này sẽ rất nhớ nhau.

“Hơn nữa chức Trạng Nguyên này cần phải có học thức uyên thâm mới có thể thi đậu, nhờ may, nhờ may chàng...”

Nàng còn chưa nói xong trên miệng đã bị Lý Ngọc vỗ một cái.

“Liễu Nhi, nàng cũng quá coi thường tướng công là ta rồi! Mặc dù tướng công nàng không dám nói học thức uyên thâm, tài hoa hơn người nhưng một cái Trạng Nguyên nho nhỏ đó là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Khóe môi Lý Ngọc mở ra, tạo nên một nụ cười mê hoặc.

Đột nhiên Diệp Mộ Liễu phát hiện giờ phút này, giữa hai hàng lông mày của nam tử toát ra thần thái phóng túng phong lưu, sự tự tin kiêu ngạo làm cho cả người hắn trở nên sáng chói.

“Được, ta chờ chàng!”

Nàng cùng hắn chạm tay nhau, ước định tương lai.

“Lý Ngọc, ta là con gái của Huyện lệnh Thanh Giang - Diệp Minh Đường. Ta sẽ ở đây chờ chàng quay về cưới ta.”

“Một năm.”

Thì ra là nàng!

Trong mắt Lý Ngọc hiện lên sự kinh ngạc, sau đó lại thoải mái cười.

Xem ra nha đầu này đúng là định mệnh trời cao phái xuống cho hắn. Cho dù có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cái trán trơn bóng của nàng, đồng ý với lời thề thiêng liêng mà trang trọng này.

“Một năm sau ta sẽ trở về, biến nàng trở thành thê tử chân chính của ta!”

“Ừ, ta tin chàng.”

Đôi má đỏ bừng rung động lòng người, Diệp Mộ Liễu cắn cắn môi giống như hạ quyết tâm. Sau đó nghiêng đầu hôn lên môi hắn.

“Lý Ngọc, chàng nhất định không được quên ta...”

“Liễu Nhi không tin ta, hay là không tin vào bản thân mình?”

Kết thúc nụ hôn triền miên mãnh liệt, Lý Ngọc nhướn mày cười cười nhìn Diệp Mộ Liễu, bên trong con ngươi đen bóng lóe ra ánh sáng.

Nha đầu này là bảo bối trời cao ban cho hắn, làm sao hắn có thể dễ dàng vứt bỏ được.

“Nhưng ta nghĩ, nếu ta bỏ lỡ nàng, ta sẽ không tìm được cô gái làm cho lòng ta rung động nữa rồi.”

Lời nói trực tiếp, ánh mắt nóng bỏng như vậy làm cho gương mặt đỏ ửng của Diệp Mộ Liễu lan đến tận cổ, ngay cả vành tai xinh xắn cũng đỏ đến muốn nhỏ ra máu.

Nàng kiên định gật đầu, dịu dàng nói:

“Ta cũng vậy!”

Ánh nắng màu vàng xuyên qua khe núi, gió nhẹ lướt qua, cuốn theo từng đợt mưa hoa đào, rơi xuống tóc, xuống người bọn họ, như chứng kiến cho lời hẹn ước của họ.

Ngày hè, sau giờ Ngọ, chỉ còn tiếng ve kêu

Bên hồ sen, mùi hương lan tỏa

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc, mắt ngọc mây ngài, váy áo màu xanh nhạt, lưới biếng nằm trên chòi nghỉ mát.

Đang thưởng thức cái gì đó trong tay, một bên nhàm chán nhìn con cá đang vui đùa trong hồ nước. Con người đen bóng không che dấu được sự mệt mỏi và cô đơn.

Diệp Lâm thị đứng một chỗ ở hoa viên cách đó không xa, từ từ nhìn cô gái gầy yếu, không còn cười nói như xưa, không khỏi thở dài một tiếng.

Một lúc sau, nàng mới nhắc váy, khoe môi miến cường nở nụ cười, nhanh chóng đến gần cô gái.

“Liễu Nhi, đến đây nhìn bức họa này đi.”

“Không nhìn!”

Không cần quay đầu lại Diệp Mộ Liễu cũng biết trong tay mẹ đang cầm thứ gì.

Mở to mắt, tay nàng hơi đưa lên, một hòn đá nhỏ ở trong không khí tạo nên một đường cong, sau đó rơi xuống ao nước, tạo nên đợt sóng lăn tăn.

“Mẹ, nếu người nhàm chán thì có thể thường xuyên ở cùng cha hoặc là thay người làm một bộ quần áo, hay nấu chút canh gì đó, không cần cả ngày suy nghĩ cho con!”

“Liễu Nhi, con nhìn một chút thôi cũng được!”

Diệp Lâm thị giống như đã quen thái độ đó của con gái. Vì vậy, nàng cũng không hề giận, không ngừng cố gắng.

“Đây là Trương công tử, không chỉ có bộ dáng tuấn tú lịch sự mà còn có học thức uyên thâm, hào hoa phong nhã. Trương gia ở huyện Thanh Giang này có danh tiếng lẫy lừng, là nhà giàu số một số hai, cùng với Diệp gia chúng ta cũng coi như xứng.”

“Không cần.” Thanh âm từ chối đầy kiên định mà rõ ràng.

“Vậy bức tranh này thì sao? Là Tống Vô Khuyết-Tống công tử, là Hộ bộ thị lang. Quê của hắn ở tại Thanh Giang, lần này là về quê thăm người thân. Nghe nói vị Tống công tử này tao nhã lịch sự, tuấn mỹ kiên cường, năm đó là Trạng Nguyên khi thi Tam Nguyên đó.”

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi! Con không lấy chồng!”

Nụ cười trên gương mặt Diệp Mộ Liễu trong nháy mắt cứng lại.

“Gã, con nhất định phải gả!”

“Liễu Nhi, đã ba năm rồi, rốt cuộc con muốn phải chờ đến lúc nào mới bằng lòng đối mặt với sự thật!”

Diệp Lâm thị thở dài một hơi, trong nháy mắt lộ vẻ đau lòng.

“Có lẽ nam tử đó sẽ không trở lại!”

15. Chương 8: Hắc Là Người Phụ Bạc!

” Không, mẹ, chàng đã đồng ý với con nhất định sẽ quay trở về cưới con ! ”

Diệp Mộ Liễu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh. Con người đen bóng hiện lên chút đau khổ trong nháy mắt biến mất không thấy.

” Đủ rồi Liễu Nhi, rốt cuộc con muốn lừa mình dối người đến lúc nào ? ”

Diệp Lâm thị giận dữ, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận, thần sắc phức tạp đau xót.

” Liễu Nhi, hắc bảo con chờ một năm, bây giờ thì như thế nào, đã ròng rã tận ba năm! Ngay cả Hoàng đế Đông Lâm quốc cũng thay đổi, nằm trong tay Văn Tuyên đế. ”

“Nhưng mà cái tên gọi là “phu quân” đó lại vẫn không có một chút tin tức. Liễu Nhi, con bảo làm sao mẹ có thể tin hắc không phải là người phụ bạc ? ”

” Không, sẽ không. Chàng sẽ không phụ ta... ”

Diệp Mộ Liễu liếc nhìn mình lắc đầu, bước chân loạng choạng lùi về phía sau. Đôi mắt ngấn nước, rốt cuộc cũng không nhịn được mà tràn ra.

Ba năm, nàng vẫn cố chấp tin tưởng, ngày qua ngày, năm này qua năm khác, xuân đi thu đến, cuối cùng cũng dần tan vỡ.

Từ hy vọng đến thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng. Không một ai biết, trong đêm tối nàng bị dày vò, khóc không biết bao nhiêu lần, chảy không biết bao nhiêu nước mắt...

Nắm chặt ngọc bội hình Phượng trong tay vốn đã bị vuốt ve mà trở nên bóng loáng.

Ngọc bội trong suốt, lóe ra ánh sáng ấm áp, giống như người kia năm đó làm cho nàng rung động.

Nhưng nó không lúc nào không nhắc nhở nàng, đó là nỗi đau trong lòng nàng...

“Liễu Nhi, con nghe mẹ nói, đừng chờ đợi nữa, như vậy chỉ phí hoài tuổi thanh xuân của con, phụ lòng thời gian tốt đẹp của con.”

Diệp Lâm thị dịu dàng thay con gái lau nước mắt trên má, nước mắt nàng nhịn không được mà chảy càng nhiều hơn.

“Mẹ!”

Diệp Mộ Liễu đau lòng, trái tim từng chút từng chút một lạnh đi.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Không biết từ lúc nào Diệp Minh Đường mặc một thân quan phục tới gần các nàng. Ông vươn tay ra ôm lấy hai người. Gương mặt vẫn khô ngô như vậy, nhưng trên gương mặt có thể thấy được nước mắt.

“Các người khóc lòng ta đều tan nát...”

“Cha!”

“Lão gia!”

Hai nữ tử cùng kêu lên.

“Tại sao chàng lại về?”

16. Chương 8: Hấn Là Người Phụ Bạc!

” Không, mẹ, chàng đã đồng ý với con nhất định sẽ quay trở về cưới con ! ”

Diệp Mộ Liễu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh. Con người đen bóng hiện lên chút đau khổ trong nháy mắt biến mất không thấy.

” Đủ rồi Liễu Nhi, rốt cuộc con muốn lừa mình dối người đến lúc nào ? ”

Diệp Lâm thị giận dữ, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận, thần sắc phức tạp đau xót.

” Liễu Nhi, hấn bảo con chờ một năm, bây giờ thì như thế nào, đã ròng rã tận ba năm! Ngay cả Hoàng đế Đông Lâm quốc cũng thay đổi, nằm trong tay Văn Tuyên đế. ”

“Nhưng mà cái tên gọi là “phu quân” đó lại vẫn không có một chút tin tức. Liễu Nhi, con bảo làm sao mẹ có thể tin hấn không phải là người phụ bạc ? ”

” Không, sẽ không. Chàng sẽ không phụ ta... ”

Diệp Mộ Liễu liếc nhìn mình lắc đầu, bước chân loạng choạng lùi về phía sau. Đôi mắt ngấn nước, rốt cuộc cũng không nhịn được mà tràn ra.

Ba năm, nàng vẫn cố chấp tin tưởng, ngày qua ngày, năm này qua năm khác, xuân đi thu đến, cuối cùng cũng dần tan vỡ.

Từ hy vọng đến thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng. Không một ai biết, trong đêm tối nàng bị dày vò, khóc không biết bao nhiêu lần, chảy không biết bao nhiêu nước mắt...

Nắm chặt ngọc bội hình Phượng trong tay vốn đã bị vuốt ve mà trở nên bóng loáng.

Ngọc bội trong suốt, lóe ra ánh sáng ấm áp, giống như người kia năm đó làm cho nàng rung động.

Nhưng nó không lúc nào không nhắc nhở nàng, đó là nỗi đau trong lòng nàng...

“Liễu Nhi, con nghe mẹ nói, đừng chờ đợi nữa, như vậy chỉ phí hoài tuổi thanh xuân của con, phụ lòng thời gian tốt đẹp của con.”

Diệp Lâm thị dịu dàng thay con gái lau nước mắt trên má, nước mắt nàng nhịn không được mà chảy càng nhiều hơn.

“Mẹ!”

Diệp Mộ Liễu đau lòng, trái tim từng chút từng chút một lạnh đi.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Không biết từ lúc nào Diệp Minh Đường mặc một thân quan phục tới gần các nàng. Ông vươn tay ra ôm lấy hai người. Gương mặt vẫn khô ngô như vậy, nhưng trên gương mặt có thể thấy được nước mắt.

“Các người khóc lòng ta đều tan nát...”

“Cha!”

“Lão gia!”

Hai nữ tử cùng kêu lên.

“Tại sao chàng lại về?”

17. Chương 10: Hoàng Thượng Lại Nhìn Tới Nàng Rồi

Hiện tại là lúc làm việc, người luôn luôn nghiêm túc như Diệp tri huyện sẽ không dễ dàng rời khỏi nha môn.

“Ta trở về là muốn nói cho các người...”

Diệp Minh Đường giơ một vật màu vàng trong tay lên.

“Phu nhân, có thánh chỉ liên quan tới hôn sự của Liễu Nhi!”

“Cái gì ?” Hai mẹ con liếc nhau một cái, đồng thanh hỏi

Diệp Minh Đường khoanh tay đứng đó, bên trong đôi mắt lóe ra ánh sáng phức tạp.

“Ta vừa mới nhận được thánh chỉ, bắt đầu từ hôm nay, Hoàng thượng sẽ tuyển chọn Hoàng hậu khắp cả nước. Liễu Nhi nhà chúng ta là do Hoàng thượng tự tay khâm điểm vào trong sổ đó!”

“Hoàng hậu? Là Hoàng thượng khâm điểm ?”

Hai nữ nhân đồng thời kinh hô một một tiếng.

“Mẹ, không phải con đang nằm mơ đấy chứ ?”

Nghĩ xem, bất quá Diệp Mộ Liễu nàng chỉ là con gái của tri huyện, không tài không đức cũng không có tiếng tăm gì. Có tài đức gì mà có thể để cho đương kim Thiên tử ngự bút khâm điểm!

“Con gái, hình như là thật.”

Diệp Lâm thị tự nhéo đùi mình một cái, vui vẻ nói.

“Con có thể làm Hoàng hậu rồi! Cho dù không làm Hoàng hậu thì cũng là Hoàng phi đấy.”

“Mẹ” Diệp Mộ Liễu nhếch môi, quét xuống một nụ cười giảo hoạt quái dị.

“Nếu người có hứng thú thì tự mình đi mà làm Hoàng hậu đi, con gái người không có hứng thú!”

Tên Hoàng đế chết tiệt này, nàng vẫn trêu chọc tới hấn sao? Tự nhiên lại như hồn ma quần lấy nàng không rời!

Ba năm trước nếu không phải hấn phá rối thì làm sao nàng có thể cãi nhau với cha mà bỏ chạy ra ngoài, làm sao lại vì cứu Lý Ngọc mà tạo ra bi kịch cả đời nàng?

“Liễu Nhi, hỗn láo!”

Diệp Minh Đường vuốt vuốt trán, cảm thấy nhức đầu. Đây là con gái bảo bối của hấn, cho tới bây giờ cũng không làm hấn bất lo!

Sự tình ba năm trước, nàng suýt chút nữa gặp phải họa lớn. May mắn đúng lúc Văn Tuyên đế lúc đó thay đổi chủ ý, không tới huyện Thanh Giang. Diệp gia có thể đúng lúc thoát khỏi tội khi quân đổ lên đầu.

Bây giờ ông không tin mình còn có thể may mắn như vậy. Cho nên, dù như thế nào chăng nữa hấn cũng không thể để cho con gái tiếp tục gây họa nữa.

“Đương kim Thánh thượng nhìn trúng con...”

“Là may mắn của con, cũng là vinh dự của Diệp gia đúng không?”

Ông còn chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu không khách khí cắt ngang.

Ta tuyệt đối sẽ không gả cho tên Hoàng đế háo sắc chết tiệt đó.

“Cha, lời này ba năm trước người đã từng nói. Nhưng con không cần cái vinh hạnh đó, cũng tuyệt đối không gả cho tên háo sắc chết tiệt đó “

“Liễu Nhi, sự việc cũng không phải như con suy nghĩ!”

Diệp Lâm thị dịu dàng nói.

“Cha mẹ vốn đang nghĩ cách, đều cho rằng Hoàng thượng hấn... Nhưng lần này sau khi Cảnh vương đền tội, chúng ta mới biết được thì ra mấy năm gần đây hấn vẫn đang nhần nhục. Dùng hình tượng phong lưu để che đậy tầm mắt bằng đẳng của Cảnh vương. Cho nên, lần này hấn mới thành công đoạt lại Hoàng quyền!”

“Như vậy thì như thế nào?”

Diệp Mộ Liễu không cho là đúng. “Mẹ, người nói cho con biết...”

“Câm miệng!” Diệp Minh Đường quát một tiếng, ngắt lời con gái chưa kịp nói.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cha nói cho con biết, tuyệt đối không được, người đâu!”

“Có nô tài.”

Vài sai nha nghe tiếng chạy lại.

“Đưa tiểu thư trở về, không được sự cho phép của ta, không cho nàng ra khỏi cửa phòng nửa bước!”

Lần này là Diệp tri huyện thực sự hành động, quả quyết muốn cắt đứt tai họa có thể xuất hiện. Lần này không định cho con gái cơ hội.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu tính toán, biết rằng hiện tại thực lực cách xa quá lớn, đối phương lại có phòng bị, nếu muốn dễ dàng trốn thoát chỉ sợ không dễ gì.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể buông tay chịu trôi. Chính mình chỉ có thể nghe lời, làm cho cha mất cảnh giác, lơ lỏng đi, như vậy mình mới có cơ hội chạy trốn.

“Nếu để cho tiểu thư chạy trốn, ta hối tội các người!”

Vâng, bọn sai nha lau mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn nhau cùng trả lời.

Diệp Mộ Liễu buồn chán nhìn bông hoa trên tay, có chút không yên lòng.

Đối với kỹ năng thêu thùa của con gái, không phải nàng không biết chỉ là không giỏi mà thôi.

Vì không tình nguyện cho nên sẽ không có hứng thú nghiên cứu tới cùng.

Nàng biết bản thân từ nhỏ đã là đứa bé nghịch ngợm, đơn thuần, có cha mẹ tốt, bọn họ chưa bao giờ ép buộc nàng phải làm chuyện mình không thích.

Nhưng bây giờ lại khác rồi!

Mặc dù bọn họ vẫn còn yêu thương nàng, nhưng lần này cha sẽ không lấy tương lai của Diệp gia ra đánh cược, để cho nàng thích làm gì thì làm.

18. Chương 10: Hoàng Thượng Lại Nhìn Tới Nàng Rồi

Hiện tại là lúc làm việc, người luôn luôn nghiêm túc như Diệp tri huyện sẽ không dễ dàng rời khỏi nha môn.

“Ta trở về là muốn nói cho các người...”

Diệp Minh Đường giơ một vật màu vàng trong tay lên.

“Phu nhân, có thánh chỉ liên quan tới hôn sự của Liễu Nhi!”

“Cái gì ?” Hai mẹ con liếc nhau một cái, đồng thanh hỏi

Diệp Minh Đường khoanh tay đứng đó, bên trong đôi mắt lóe ra ánh sáng phức tạp.

“Ta vừa mới nhận được thánh chỉ, bắt đầu từ hôm nay, Hoàng thượng sẽ tuyển chọn Hoàng hậu khắp cả nước. Liễu Nhi nhà chúng ta là do Hoàng thượng tự tay khâm điểm vào trong sổ đó!”

“Hoàng hậu? Là Hoàng thượng khâm điểm ?”

Hai nữ nhân đồng thời kinh hô một một tiếng.

“Mẹ, không phải con đang nằm mơ đấy chứ?”

Nghĩ xem, bất quá Diệp Mộ Liễu nàng chỉ là con gái của tri huyện, không tài không đức cũng không có tiếng tăm gì. Có tài đức gì mà có thể để cho đương kim Thiên tử ngự bút khâm điểm!

“Con gái, hình như là thật.”

Diệp Lâm thị tự nhéo đùi mình một cái, vui vẻ nói.

“Con có thể làm Hoàng hậu rồi! Cho dù không làm Hoàng hậu thì cũng là Hoàng phi đấy.”

“Mẹ” Diệp Mộ Liễu nhếch môi, quét xuống một nụ cười giảo hoạt quái dị.

“Nếu người có hứng thú thì tự mình đi mà làm Hoàng hậu đi, con gái người không có hứng thú!”

Tên Hoàng đế chết tiệt này, nàng vẫn trêu chọc tới hấn sao? Tự nhiên lại như hồn ma quần lầy nàng không rời!

Ba năm trước nếu không phải hấn phá rối thì làm sao nàng có thể cãi nhau với cha mà bỏ chạy ra ngoài, làm sao lại vì cứu Lý Ngọc mà tạo ra bi kịch cả đời nàng?

“Liều Nhi, hỗn láo!”

Diệp Minh Đường vuốt vuốt trán, cảm thấy nhức đầu. Đây là con gái bảo bối của hấn, cho tới bây giờ cũng không làm hấn bớt lo!

Sự tình ba năm trước, nàng suýt chút nữa gặp phải họa lớn. May mắn đúng lúc Văn Tuyên đế lúc đó thay đổi chủ ý, không tới huyện Thanh Giang. Diệp gia có thể đúng lúc thoát khỏi tội khi quân đổ lên đầu.

Bây giờ ông không tin mình còn có thể may mắn như vậy. Cho nên, dù như thế nào chăng nữa hấn cũng không thể để cho con gái tiếp tục gây họa nữa.

“Đương kim Thánh thượng nhìn trúng con...”

“Là may mắn của con, cũng là vinh dự của Diệp gia đúng không?”

Ông còn chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu không khách khí cắt ngang.

Ta tuyệt đối sẽ không gả cho tên Hoàng đế háo sắc chết tiệt đó.

“Cha, lời này ba năm trước người đã từng nói. Nhưng con không cần cái vinh hạnh đó, cũng tuyệt đối không gả cho tên háo sắc chết tiệt đó “

“Liều Nhi, sự việc cũng không phải như con suy nghĩ!”

Diệp Lâm thị dịu dàng nói.

“Cha mẹ vốn đang nghĩ cách, đều cho rằng Hoàng thượng hấn... Nhưng lần này sau khi Cảnh vương đền tội, chúng ta mới biết được thì ra mấy năm gần đây hấn vẫn đang nhẫn nhục. Dùng hình tượng phong lưu để che đậy tâm mắt băng đẳng của Cảnh vương. Cho nên, lần này hấn mới thành công đoạt lại Hoàng quyền!”

“Như vậy thì như thế nào?”

Diệp Mộ Liễu không cho là đúng. “Mẹ, người nói cho con biết...”

“Câm miệng!” Diệp Minh Đường quát một tiếng, ngắt lời con gái chưa kịp nói.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cha nói cho con biết, tuyệt đối không được, người đâu!”

“Có nô tài.”

Vài sai nha nghe tiếng chạy lại.

“Đưa tiểu thư trở về, không được sự cho phép của ta, không cho nàng ra khỏi cửa phòng nửa bước!”

Lần này là Diệp tri huyện thực sự hành động, quả quyết muốn cắt đứt tai họa có thể xuất hiện. Lần này không định cho con gái cơ hội.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu tính toán, biết rằng hiện tại thực lực cách xa quá lớn, đối phương lại có phòng bị, nếu muốn dễ dàng trốn thoát chỉ sợ không dễ gì.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể buông tay chịu trôi. Chính mình chỉ có thể nghe lời, làm cho cha mất cảnh giác, lơ lửng đi, như vậy mình mới có cơ hội chạy trốn.

“Nếu để cho tiểu thư chạy trốn, ta hối tội các người!”

Vâng, bọn sai nha lau mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn nhau cùng trả lời.

Diệp Mộ Liễu buồn chán nhìn bông hoa trên tay, có chút không yên lòng.

Đối với kỹ năng thâm thuà của con gái, không phải nàng không biết chỉ là không giỏi mà thôi.

Vì không tình nguyện cho nên sẽ không có hứng thú nghiên cứu tới cùng.

Nàng biết bản thân từ nhỏ đã là đứa bé nghịch ngợm, đơn thuần, có cha mẹ tốt, bọn họ chưa bao giờ ép buộc nàng phải làm chuyện mình không thích.

Nhưng bây giờ lại khác rồi!

Mặc dù bọn họ vẫn còn yêu thương nàng, nhưng lần này cha sẽ không lấy tương lai của Diệp gia ra đánh cược, để cho nàng thích làm gì thì làm.

19. Chương 11: Diệp Mộ Liễu Bị Giam Lồng

Đã mười ngày nàng bị nhốt trong phòng của mình, không thể bước ra khỏi phòng một bước.

Bên ngoài có người canh gác chặt chẽ, không một kẻ hở. Ngoài cha mẹ thì nha hoàn Xuân Đào mỗi ngày sẽ đứng giờ đưa cơm cho nàng, trong căn phòng này, ngay cả một con muỗi cũng không bay lọt được.

Nhưng mà ra được bên ngoài thì như thế nào?

Bây giờ nàng đã không còn là thiếu nữ ngây thơ như ba năm trước.

Mấy năm nay cha mẹ vì nàng mà đau lòng, mái tóc đen đã điểm thêm mấy sợi tóc bạc, không lẽ nàng còn có thể nhẫn tâm mặc kệ bọn họ mà một mình lưu lạc bên ngoài, khiến cho Hoàng đế giận chó đánh mèo sang Diệp gia sao?

Huống hồ oan gia nàng chờ đợi ba năm vẫn mãi không thấy tung tích, nếu nàng đi rồi thì hẳn phải đi đâu tìm nàng?

“Tiểu thư, tới giờ ăn cơm chiều rồi.”

Không biết từ lúc nào Xuân Đào lặng lẽ bưng đồ ăn vào trong phòng.

“Đặt ở đó đi.”

Diệp Mộ Liễu không quay đầu, chỉ nhìn chằm chằm con chim vàng anh đang nhảy nhót trên cây liễu ở trong viện.

“Ta không có khẩu vị.”

“Tiểu thư, mấy ngày hôm nay người không ăn gì rồi.”

Nhìn tiểu thư ngày trước hoạt bát xinh đẹp dần dần gầy đi, Xuân Đào đau lòng không thôi.

“Người phải yêu quý thân thể của mình.”

Nghe người đứng đằng sau giọng nói mang theo tiếng khóc, Diệp Mộ Liễu không nhận được mà thở dài một hơi.

“Nha đầu ngọc, ta không sao.” Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi một chút mà thôi.

“Nhưng mà tiểu thư...” Xuân Đào vẽn môi anh đào lên, đôi mắt biểu hiện không tin tưởng.

“Xuân Đào, người nói nếu con người có thể biến thành chim chóc thì tốt biết bao!” Tự do tự tại, không phải chú ý điều gì.

“Tiểu thư...” Thấy Diệp Mộ Liễu nói tránh sang chuyện khác, Xuân Đào dậm chân một cái, có chút nóng nảy.

“Được rồi, ta ăn là được chứ gì.”

Diệp Mộ Liễu bắt đắc dĩ đến gần bàn, cầm đôi đũa, ăn từng miếng một.

“Đúng rồi, Xuân Đào, gần đây trong nhà có chuyện gì đặc biệt không?”

Không có.” Xuân Đào theo bản năng lắc đầu, đột nhiên dừng lại. “Đúng rồi, có việc!”

“Cái gì?” Diệp Mộ Liễu nhíu mày hỏi.

Nghĩ nghĩ, Xuân Đào nhíu mi nói.

“Hai ba hôm nay luôn có người ở bên ngoài phủ chúng ta lúc ẩn lúc hiện. Gia đình giữ cửa nói, người nọ lên la lên lút, hành động cực kỳ khả thi!”

Bên ngoài Diệp phủ có một thư sinh cực kỳ tuấn tú.

“Sao...?” Trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa động, thả cái chén trong tay xuống.

“Người nọ trông như thế nào?”

“Dáng người cao gầy, bộ dáng thư sinh, nghe nói rất tuấn lãng!”

Xuân Đào vừa nghĩ vừa nói.

“Nhưng mà không biết vì sao hấn lại quanh quẩn một chỗ bên ngoài phủ chúng ta.”

“Thư sinh tuấn lãng?” Nhất thời trái tim Diệp Mộ Liễu đập chậm một nhịp.

“Xuân Đào, người nói thật không?”

“Thật!” Xuân Đào nghi hoặc nhìn Diệp Mộ Liễu, hôm nay tiểu thư sao vậy, nghe được tin tức này lại kích động như vậy.

Là chàng sao? Chàng đến đây thật sao?

Diệp Mộ Liễu đề xuống kích động trong lòng, bắt lấy cánh tay Xuân Đào: “Xuân Đào, người giúp ta!”

“Tiểu thư, ta phải giúp người như thế nào?” Vẻ mặt Xuân Đào mờ mịt.

“Là...” Diệp Mộ Liễu lại gần tai Xuân Đào nói mấy câu.

Một giây sau liền nghe Xuân Đào hét to:

“Tiểu thư, không được...”

Nàng còn chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu che kín miệng.

“Nha đầu chết tiệt này, người sợ thiên hạ không biết sao?”

Hung dữ trừng mắt một cái, bên trong ánh mắt tràn ngập vô tội nhìn Xuân Đào, trong lòng Diệp Mộ Liễu thở dài một cái, nha đầu này của nàng mãi vẫn như vậy.

“Nhưng mà tiểu thư, nếu để lão gia và thiếu phu nhân biết chuyện, như vậy ta sẽ chết cực kỳ thảm!”

Sắc mặt Xuân Đào trắng bệch, mỗi khi tiểu thư gây chuyện, bọn họ sẽ gặp phải tai ương.

Hiện tại, vì bát cơm của mình, nàng nhất định phải cự tuyệt yêu cầu vô lý của tiểu thư!

“Xuân Đào!”

Bên trong trông mắt tràn đầy sương mù, một lúc sau, nàng cúi đầu, hai vai co lại.

Lại nữa, lại nữa rồi! Xuân Đào nheo mắt, trong lòng run sợ. Mỗi lần tiểu thư dùng sát chiêu này, nàng đều lập tức đầu hàng. Ai bảo nàng luôn mềm lòng, không thể để tiểu thư chịu một chút tủi thân.

“Tiểu thư, không được...”

“Vậy được rồi Xuân Đào, ta không làm người khó xử...”

Giọng nói Diệp Mộ Liễn mang theo tiếng khóc nức nở, hai vai càng co lại hơn.

“Để cho ta, để cho ta... cô độc suốt quãng đời còn lại đi!”

“Tiểu thư...” Xuân Đào dậm chân, bắt đầu dãi thở dài.

“Được rồi, ta giúp người là được mà!”

20. Chương 11: Diệp Mộ Liễn Bị Giam Lồng.

Đã mười ngày nàng bị nhốt trong phòng của mình, không thể bước ra khỏi phòng một bước.

Bên ngoài có người canh gác chặt chẽ, không một kẽ hở. Ngoài cha mẹ thì nha hoàn Xuân Đào mỗi ngày sẽ đúng giờ đưa cơm cho nàng, trong căn phòng này, ngay cả một con muỗi cũng không bay lọt được.

Nhưng mà ra được bên ngoài thì như thế nào?

Bây giờ nàng đã không còn là thiếu nữ ngây thơ như ba năm trước.

Mấy năm nay cha mẹ vì nàng mà đau lòng, mái tóc đen đã điểm thêm mấy sợi tóc bạc, không lẽ nàng còn có thể nhẫn tâm mặc kệ bọn họ mà một mình lưu lạc bên ngoài, khiến cho Hoàng đế giận chó đánh mèo sang Diệp gia sao?

Hướng hồ oan gia nàng chờ đợi ba năm vẫn mãi không thấy tung tích, nếu nàng đi rồi thì hẳn phải đi đâu tìm nàng?

“Tiểu thư, tới giờ ăn cơm chiều rồi.”

Không biết từ lúc nào Xuân Đào lặng lẽ bưng đồ ăn vào trong phòng.

“Đặt ở đó đi.”

Diệp Mộ Liễn không quay đầu, chỉ nhìn chằm chằm con chim vàng anh đang nhảy nhót trên cây liễu ở trong viện.

“Ta không có khẩu vị.”

“Tiểu thư, mấy ngày hôm nay người không ăn gì rồi.”

Nhìn tiểu thư ngày trước hoạt bát xinh đẹp dần dần gầy đi, Xuân Đào đau lòng không thôi.

“Người phải yêu quý thân thể của mình.”

Nghe người đứng đằng sau giọng nói mang theo tiếng khóc, Diệp Mộ Liễn không nhin được mà thở dài một hơi.

“Nha đầu ngốc, ta không sao.” Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi một chút mà thôi.

“Nhưng mà tiểu thư...” Xuân Đào vĩnh viễn môi anh đào lên, đôi mắt biểu hiện không tin tưởng.

“Xuân Đào, người nói nếu con người có thể biến thành chim chóc thì tốt biết bao!” Tự do tự tại, không phải chú ý điều gì.

“Tiểu thư...” Thấy Diệp Mộ Liễu nói tránh sang chuyện khác, Xuân Đào dậm chân một cái, có chút nóng nảy.

“Được rồi, ta ăn là được chứ gì.”

Diệp Mộ Liễu bắt đắc dĩ đến gần bàn, cầm đôi đũa, ăn từng miếng một.

“Đúng rồi, Xuân Đào, gần đây trong nhà có chuyện gì đặc biệt không?”

Không có.” Xuân Đào theo bản năng lắc đầu, đột nhiên dừng lại. “Đúng rồi, có việc!”

“Cái gì?” Diệp Mộ Liễu nhíu mày hỏi.

Nghĩ nghĩ, Xuân Đào nhíu mi nói.

“Hai ba hôm nay luôn có người ở bên ngoài phủ chúng ta lúc ẩn lúc hiện. Gia đình giữ cửa nói, người nọ lén la lén lút, hành động cực kỳ khả thi!”

Bên ngoài Diệp phủ có một thư sinh cực kỳ tuấn tú.

“Sao...?” Trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa động, thả cái chén trong tay xuống.

“Người nọ trông như thế nào?”

“Dáng người cao gầy, bộ dáng thư sinh, nghe nói rất tuấn lãng!”

Xuân Đào vừa nghĩ vừa nói.

“Nhưng mà không biết vì sao hắn lại quanh quẩn một chỗ bên ngoài phủ chúng ta.”

“Thư sinh tuấn lãng?” Nhất thời trái tim Diệp Mộ Liễu đập chậm một nhịp.

“Xuân Đào, người nói thật không?”

“Thật!” Xuân Đào nghi hoặc nhìn Diệp Mộ Liễu, hôm nay tiểu thư sao vậy, nghe được tin tức này lại kích động như vậy.

Là chàng sao? Chàng đến đây thật sao?

Diệp Mộ Liễu dè xuống kích động trong lòng, bắt lấy cánh tay Xuân Đào: “Xuân Đào, người giúp ta!”

“Tiểu thư, ta phải giúp người như thế nào?” Vẻ mặt Xuân Đào mờ mịt.

“Là...” Diệp Mộ Liễu lại gần tai Xuân Đào nói mấy câu.

Một giây sau liền nghe Xuân Đào hét to:

“Tiểu thư, không được...”

Nàng còn chưa nói xong đã bị Diệp Mộ Liễu che kín miệng.

“Nha đầu chết tiệt này, người sợ thiên hạ không biết sao?”

Hung dữ trừng mắt một cái, bên trong ánh mắt tràn ngập vô tội nhìn Xuân Đào, trong lòng Diệp Mộ Liễu thở dài một cái, nha đầu này của nàng mãi vẫn như vậy.

“Nhưng mà tiểu thư, nếu để lão gia và thiếu phu nhân biết chuyện, như vậy ta sẽ chết cực kỳ thảm!”

Sắc mặt Xuân Đào trắng bệch, mỗi khi tiểu thư gây chuyện, bọn họ sẽ gặp phải tai ương.

Hiện tại, vì bát cơm của mình, nàng nhất định phải cự tuyệt yêu cầu vô lý của tiểu thư!

“Xuân Đào!”

Bên trong tròng mắt tràn đầy sương mù, một lúc sau, nàng cúi đầu, hai vai co lại.

Lại nữa, lại nữa rồi! Xuân Đào nheo mắt, trong lòng run sợ. Mỗi lần tiểu thư dùng sát chiêu này, nàng đều lập tức đầu hàng. Ai bảo nàng luôn mềm lòng, không thể để tiểu thư chịu một chút tủi thân.

“Tiểu thư, không được...”

“Vậy được rồi Xuân Đào, ta không làm người khó xử...”

Giọng nói Diệp Mộ Liễu mang theo tiếng khóc nức nở, hai vai càng co lại hại hơn.

“Để cho ta, để cho ta... cô độc suốt quãng đời còn lại đi!”

“Tiểu thư...” Xuân Đào dậm chân, bắt đắc dĩ thở dài.

“Được rồi, ta giúp người là được mà!”

21. Chương 12: Là Chàng Đã Trở Lại Sao?

22. Chương 12: Là Chàng Đã Trở Lại Sao?

Trong nháy mắt tiếng khóc ngừng lại, Diệp Mộ Liễu nháy nháy đôi mắt giảo hoạt, lập tức nín khóc mỉm cười. Hôn lên lên gương mặt nhỏ nhắn của Xuân Đào, lập tức cười nói:

“Ta biết ngay, Xuân Đào nhà chúng ta là tốt nhất!”

“Hừ.” Xuân Đào không cam lòng khẽ hừ một tiếng, sau đó nhanh chóng thay đổi quân áo, lại hướng ra ngoài cửa sổ gọi:

“Tiểu thư, người mệt rồi, nhanh đi nghỉ đi.”

“Ừ, người đi đi.” Diệp Mộ Liễu nhìn thủ vệ ngoài cửa sổ có chút buông lỏng, liền nói:

“Không có việc gì đừng quấy rầy ta!”

“Vâng, tiểu thư.”

Thừa dịp thủ vệ quay đi, Diệp Mộ Liễu xoay người liền nháy mắt một cái, ra hiệu cho Xuân Đào, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa, đưa lưng về phía thủ vệ, không nhanh không chậm đi về phía cửa sau của Diệp gia...

Hoàng hôn dần buông xuống, trời tối sầm. Một bóng dáng cao gầy đi lại bên ngoài Diệp phủ, sau đó hẩn lại ngẩng đầu nhìn ngọn đèn lồng lay động treo dưới mái hiên, thở dài một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi...

Cách đó không xa, một bóng dáng nho nhỏ lén lút chuồn ra cửa sau Diệp phủ.

Vỗ tay một cái, trong lòng Diệp Mộ Liễu cảm thấy may mắn, vận khí không tệ, chạy đi không gặp trở ngại gì.

Nhưng mà lúc này đi vội vàng như vậy cũng không hỏi rõ Xuân Đào, nam tử thư sinh kia rốt cuộc là đứng ở cửa trước hay cửa sau, phải tìm hắn ở đâu đây?

Diệp Mộ Liễu chần chừ, vừa nhấc tay, một bóng dáng cao ngất ở đằng xa đập vào mắt nàng.

Chỉ liếc mắt một cái, hô hấp Diệp Mộ Liễu ngừng lại.

Ba năm, giữa bọn họ chỉ có một đêm ân ái, nhưng vô số giấc mộng trong đêm khuya, bóng dáng đó vẫn luôn xuất hiện, vững vàng nắm chặt trong suy nghĩ của nàng, làm cho nàng trần trở, tương tự thành bệnh.

Nước mắt ngưng đầy trong hốc mắt. Diệp Mộ Liễu đưa tay lau khô nước mắt bên má.

Vừa ngẩng đầu lên, bóng dáng quen thuộc đó nhanh chóng biến mất tại chỗ rẽ, chỉ để lại một vạt áo màu xanh nhạt theo gió bay lên...

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, bất chấp tất cả, lập tức thì triển khinh công đuổi theo.

Bóng dáng phía trước có chút không yên lòng, chỉ trong chốc lát Diệp Mộ Liễu đã đuổi theo phía sau hắn.

23. Chương 13: Thật Sự Chàng Trở Lại!

24. Chương 13: Thật Sự Chàng Trở Lại!

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cái gì gọi là rượt đuổi tình yêu.

Rõ ràng người trong lòng gần trong gang tấc, nhưng tay không thể chạm tới. Như thế nào nàng cũng không thể gọi ra cái tên luôn làm cho nàng ngày nhớ đêm mong...

Nếu như, không phải là hắn thì sao?

Nhờ may dùng giỏ trúc múc nước cũng vô ích thì sao?

Cánh tay đưa lên, lại vô lực thả xuống, Diệp Mộ Liễu nhắm mắt nhìn theo người đang ở phía trước, an tĩnh đứng ở đầu đường.

Dưới ánh trăng trong sáng, hình bóng của bọn hắn khi thì quấn quýt vào nhau, khi thì tách ra, trong trẻo mà lạnh lùng.

Không biết trải qua bao lâu, bóng dáng phía trước đột nhiên dừng lại.

Một giây sau nàng nghe thấy âm thanh êm tai truyền đến:

“Bằng hữu đi theo ta lâu như vậy không phải mệt đến hoảng sao?”

Âm thanh mang theo mấy phần trêu chọc và cảnh cáo, rơi vào trong tai Diệp Mộ Liễu lại vui vẻ hết sức. Thân thể nàng run lên, bước đi chậm lại.

Cũng là âm thanh này, vào ba năm trước tình cảm dịu dàng nói với nàng:

“Mộ Liễu, có ai nói với nàng, nàng rất đẹp!”

“Nếu ta có may mắn cưới được Liễu Nhi làm vợ, nhất định ta sẽ yêu nàng, thương nàng, sủng ái nàng, một đời một kiếp!”

Leeeqyyyydoooon xiiiiin chaaa!!!!

“Liễu Nhi, chờ ta. Hai năm sau, ta sẽ trở về, sẽ biến nàng trở thành người vợ chân chính của ta!”

(nguyên bản là hai, vốn lúc đầu ghi có 1 năm)

Lời thề son sắt lời ngon tiếng ngọt này vẫn là tín niệm trong lòng nàng ba năm qua, giúp nàng chống đỡ để trải qua ngày đêm khó khăn này.

Giờ phút này, rốt cuộc nàng cũng nghe được âm thanh làm cho nàng run lên, cuối cùng là chàng không nuốt lời, không quen hẹn ước giữa bọn họ...

Có lẽ cảm nhận được người đằng sau khác thường, bóng dáng màu xanh tò mò quay đầu lại. Chỉ liếc mắt một cái liền không thể nào dời đi. Đôi mắt hai người giữa không trung giao nhau, đột nhiên dừng lại một chỗ!

“Liễu Nhi...”

“Lý Ngọc...”

Trong không khí yên tĩnh khác thường, giống như một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

Một lúc sau, Diệp Mộ Liễu mới từ từ tiến lên phía trước, đôi tay run rẩy đưa ra, vuốt ve đường cong hoàn mỹ trên gương mặt hắn, cả người ngây ra.

Cảm xúc chân thật, nhiệt độ cơ thể ấm áp, mọi thứ không phải mộng, chàng thật sự đã trở lại!

Xin lỗi, ta tới muộn rồi.

Chàng thật sự trở lại, nhưng mà muộn ròng rã hai năm.

“ Người trở lại làm gì ? ”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu đau xót, lúc hắn trở lại thì nàng lại trở thành phi tử mà Hoàng đế khâm điểm, giữa bọn họ có phải là có duyên không phận hay không?

“ Người trở về để xem chuyện cười sao ? Người muốn nhìn ta khó khăn như thế nào sao ? Hiện tại người thấy được chưa, nhìn rõ chưa ? Nếu nhìn đủ vậy thì đi nhanh đi ! Đi thật xa, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa ! ”

Ấm ức tích tụ ba năm qua, những chua xót, oán hận, tất cả đều hóa thành nước mắt trào ra.

Rốt cuộc Diệp Mộ Liễu không nhịn được, giống như một đứa trẻ khóc lớn. Hai tay run run vòng quanh đầu gối. Tiếng khóc lớn dần dần nhỏ lại...

“ Liễu Nhi, ngoan, đừng khóc, nàng khóc làm lòng ta đều tan nát... ”

Một giây sau, Diệp Mộ Liễu cảm nhận được bản thân bị một đôi tay có lực ôm vào, hết sức ấm áp.

“ Xin lỗi, Liễu Nhi, ta không cố ý... Ta, ta biết ta không làm được lời đã hứa với nàng. Ta đến chậm. Nhưng mà, Liễu Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ba năm qua, dù là ngày hay đêm, ta đều nhớ đến nàng ! Nhưng ta... ”

“ Liễu Nhi, thật xin lỗi, xin nàng hãy tha thứ cho ta ! ”

Lý Ngọc dịu dàng lau nước mắt trên má nàng, bên trong con ngươi đen như nước lóe ra, dường như vui vẻ, dường như động tình, lại giống như đang suy nghĩ, ánh sáng lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp !

“ Ta biết, mấy năm qua cực khổ cho nàng rồi ! Như mà, ta sẽ dùng mười năm, hai mươi năm, không, dùng cả cuộc đời ta bồi thường cho nàng. Ta sẽ làm cho nàng trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới này ! ”

“ Vô dụng, không có ích gì... ”

Diệp Mộ Liễu bưng tỉnh, từ từ đẩy tay Lý Ngọc, sắc mặt bi thương.

“ Quá muộn rồi, người tới chậm. Chúng ta không có khả năng rồi ! ”

“ Vì cái gì ? ” Sắc mặt Lý Ngọc biến đổi, biểu tình trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

“ Vì sao lại muộn ? Không lẽ Liễu Nhi còn đang trách ta hay sao ? ”

“ Không, không phải ”.

Diệp Mộ Liễu tự giấu cười. Nghĩ tới điều gì đó, hiện tại, cảm xúc kích động của nàng đã từ từ bình tĩnh lại.

“ Ba năm này ta rất nhớ chàng, oán chàng, hận chàng. Nhiều đêm nằm mơ, lúc đó ta sắp không kiên trì nổi nữa, ta hối hận vì sao lúc trước lại gặp chàng, cứu tên lừa đảo như chàng ! ”

25. Chương 14: Liễu Nhi, Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Sao?

26. Chương 14: Liễu Nhi, Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Sao ?

“ Nhưng mà, lúc nhìn thấy chàng, ta biết, chàng không lừa ta ! Chàng đến rồi, đến thực hiện lời hẹn ước của chúng ta. Tuy tới chậm nhưng dù sao chàng vẫn đến... ”

“ Vì vậy, Lý Ngọc, ta thật sự không trách chàng, không oán chàng, không hận chàng ! ”

Diệp Mộ Liễu lại không nhin được mà đau xót, đưa tay chạm vào hàng lông mi của hần.

“ Chỉ trách tình duyên của chúng ta mỏng, có duyên không phận ! ”

“ Liễu Nhi... ” Lý Ngọc đau lòng nhìn cô gái đang khóc lóc thảm thiết trước mặt, trong lòng vừa động, mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

Một lúc sau, hần mới khó khăn mở miệng hỏi : “ Vì cái gì ? ”

“ Nửa tháng trước, Đường kim Hoàng thượng hạ chỉ cả nước tuyển chọn Hoàng hậu. ”

Nhắm mắt hít vào một hơi, Diệp Mộ Liễu nở một nụ cười chua xoát còn khó coi hơn cả khóc.

“ Mà ta, là do Hoàng thượng tự tay khâm điểm vào trong đó. ”

“ Cho nên? Liễu Nhi muốn làm Hoàng hậu sao ? ” giọng điệu của Lý Ngọc tuy rằng bình tĩnh nhưng không có một chút cảm xúc nào.

“ Không phải ! ” Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhìn Lý Ngọc, giống như không biết hần đang nghĩ gì.

Nàng nhìn chằm chằm vào hần, một lúc sau mới nở nụ cười châm chọc.

“ Ta giống người ham vinh hoa phú quý như vậy sao, nếu muốn làm nữ nhân của Hoàng thượng thì ba năm trước đây là đã có cơ hội rồi, vì sao phải chờ đến lúc này ? ”

Lý Ngọc biến sắc, trong nháy mắt trở nên kỳ lạ.

“ Liễu Nhi, xin lỗi, ta chỉ là... chỉ là nhất thời ghen tỵ, mới... ”

“ Không có gì, ta hiểu rõ. ”

Nước mắt lại vô thanh vô thức chảy xuống, Diệp Mộ Liễu lắc đầu. “ Ta không trách chàng ! ”

“ Nhưng ta tự trách bản thân mình ! ” Rốt cuộc Lý Ngọc không nhin được, tiến lên ôm lấy cổ Diệp Mộ Liễu, ôm nàng vào lòng. “ Liễu Nhi, chẳng lẽ chúng ta cứ buông tha như vậy sao ? ”

“ Chúng ra vẫn còn hy vọng sao ? ” Sắc mặt Diệp Mộ Liễu đau xót.

“ Biện pháp sẽ nghĩ ra được, chỉ cần chúng ta không buông tay, sẽ còn có hy vọng ! ”

Lý Ngọc nhìn nàng, đôi mắt đen bóng lóe sáng, bên trong ánh sáng đó lóe ra chút kì lạ.

Âm thanh của hần cực thấp, lại mang theo mấy phần quyến rũ, như ma lực chui vào sâu đáy lòng nàng, làm cho nàng từ trong tuyệt vọng sinh ra một chút hy vọng nhỏ nhoi.

“Liễu Nhi, ta yêu nàng, nếu nàng không buông tay, ta tuyệt đối sẽ không buông tay nàng!”

Nhất định sẽ không buông tay nàng

“Được!”

Diệp Mộ Liễu bình tĩnh nhìn Lý Ngọc, thấy con người đen bóng như mặc ngọc thản nhiên nhưng hết sức kiên định, một lúc sau nàng mới vui vẻ cười trở lại.

Phút chốc Lý Ngọc chỉ cảm thấy ánh trăng âm đậm, hoa phai màu.

“Chỉ cần chàng không buông tay, ta cũng quyết không buông tay. Dù thiên đường hay địa ngục, Ta cùng chàng, sống chết có nhau!”

Phòng khách cổ xưa mang theo mấy phần tao nhã của Diệp phủ, đối mặt với đôi nam nữ người đứng người ngồi, yên tĩnh lạ thường.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng xuyên qua cánh cửa sổ khắc hoa chiếu lên người bọn họ, sắc mặt mỗi người đều vô cùng nghiêm trọng.

Không biết bao lâu, chỉ nghe thấy Diệp Minh Đường quát lớn:

“Không được, ta không đồng ý. Từ xưa hôn nhân phải nghe lời cha mẹ, lời của mai mối, làm gì có chuyện các người tự định chung thân?”

“Cha, người chuyên quyền.”

Diệp Mộ Liễu cúi đầu, nhỏ giọng.

“Cô gái biết chuyện đó không hợp quy củ, lễ nghi. Nhưng mà Lý Ngọc, chàng mới là người trong lòng con gái, mong cha có thể thành toàn cho chúng con.”

“Hồ đồ!”

Diệp Minh Đường chỉ vào mũi con gái, đáng vẻ không biết nên làm gì, chỉ thiếu không tức giận mà chữ ằm lên.

“Từ nhỏ cha đã dạy con cư xử phải biết lễ nghĩa liêm sỉ, không nghĩ tới con lại làm ra chuyện bất trung bất hiếu như vậy. Thật sự là bất hạnh của Diệp gia, ta làm sao lại sinh ra đứa con gái như con.”

“Diệp bá phụ nói nặng lời rồi, Liễu Nhi chỉ lựa chọn người mình yêu, tại sao lại nói là bất trung bất hiếu?”

Diệp Mộ Liễu vừa nghe, thân thể run lên. Từ nhỏ đến lớn cha chưa bao giờ dùng lời nói nghiêm khắc như vậy với nàng.

Vì vậy, nàng ngẩn người, nước mắt vừa mới lau lại rơi xuống, Lý Ngọc đứng một bên cảm thấy có chút đau lòng nói.

“Chuyện này tất cả sai lầm đều là lỗi của Lý Ngọc, mong Diệp bá phụ không cần trách mắng Liễu Nhi.”

“Chàng trai trẻ, lão phu cả đời chưa bao giờ nói láo, nếu người đã hỏi tới, ta liền dạy người như thế nào là bất trung bất hiếu!”

“Thứ nhất, nàng tự định chung thân, lệnh cha mẹ, lời bà mối không để ý là bất hiếu.”

“Thứ hai, nàng dám cả gan coi rẻ thánh chỉ, coi mệnh lệnh của Hoàng thượng như không, là bất trung.”

Thứ ba, nếu như Hoàng thượng trách tội xuống, nàng làm liên lụy tới cha mẹ phải chịu khổ trong ngục, liên lụy thanh danh trong sạch mấy đời Diệp gia. Lý công tử, người là người đọc sách, hiểu chuyện, nhìn rõ trắng đen, người nói, có phải đó là chuyện phạm làm con có thể làm ra hay sao?”

Diệp Minh Đường tức giận, thầm nghĩ, ta đã không tính sổ với người, chê cười người, người còn dám tự tiện xuất hiện. Hôm nay ta không dạy dỗ người thì khó có thể tiêu trừ sự tức giận trong lòng ba năm nay.

“Con gái trẻ người non dạ, về tình có thể tha thứ, Lý công tử là người đọc sách thánh hiền, thử hỏi tại sao có thể làm ra chuyện bại hoại đạo đức như vậy?”

“...” Sắc mặt Lý Ngọc nhất thời thay đổi, hết sức đặc sắc.

Hắn muốn phản bác nhưng vừa mở miệng lại phát hiện mình đuối lý, chính xác là không còn lời nào để nói. Vì vậy, đành phải thực hiện ý niệm im lặng là vàng.

Lúc này, trong phòng lâm vào yên tĩnh khác thường.

“Cha.”

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Mộ Liễu đột nhiên quỳ rạp xuống đất, khóc hoa lê dải vũ, nước mắt như mưa, hết sức bi thương.

“Con gái biết sai rồi, nhưng mà sai lầm đã tạo thành, con gái, con gái... đã không thể quay đầu rồi...”

“Con, con, con... Con có ý gì?”

Diệp Minh Đường kinh sợ, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. “Không lẽ con...”

“Đúng vậy, cha.”

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới. Đôi mắt đen sáng đầy nghiêm túc.

“ Con gái đã trở thành người của Lý Ngọc từ lâu. Cho nên, vị trí Hoàng phi này con gái không muốn làm, cũng không đảm đương nổi! Nếu cha cứ khư khư cố chấp, đến lúc đó Diệp gia mới tai họa ngập trời. ”

“ Vô liêm sỉ ! ”

Diệp Minh Đường nhìn không được suýt chút nữa tức giận đến thổ huyết. Không kịp suy nghĩ đã đánh mạnh một cái trên mặt Diệp Mộ Liễu.

“ Con... con cho ta... cắt cho ta. Diệp gia ta không có con gái làm chuyện xấu hổ mất mặt như vậy ! ”

Một cái tát rơi xuống, Diệp Mộ Liễu cũng không né tránh. Trong khoảng khắc đó, trên má trắng nõn như ngọc của nàng hiện lên năm dấu tay.

Diệp Minh Đường còn định đánh nữa nhưng Lý Ngọc đột nhiên tiến lên, bắt lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói :

“ Diệp bá phụ, con gái là da thịt của cha mẹ, nếu đánh nàng thì lại đau lòng người. Mong bá phụ suy nghĩ kĩ rồi hãy làm ! ”

Hàng lông mày Lý Ngọc nhăn lại, đôi môi mấp máy thật sự căng thẳng, chiếc cằm cũng căng lên.

Âm thanh của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, có chút kiềm chế cùng với nhẫn nhịn, nhưng rơi vào trong lỗ tai Diệp Minh Đường lại không cho phép cự tuyệt.

Vốn trong lòng Diệp Minh Đường còn có chút tức giận, bị hắn làm thành như vậy, hậm hực trong lòng càng tăng thêm ba phần.

Cánh tay hắn gồng lên, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Lý Ngọc. Nhìn Lý Ngọc tuy có vẻ yếu đuối nhưng sức lực cổ tay lại không nhỏ. Trong lúc này hai người giằng co nhau, ai cũng không chịu thua ai.

Diệp Lâm thị đứng bên cạnh thấy tình hình như vậy, đôi mắt trầm tĩnh như nước chợt lóe, lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

Nàng không khỏi đánh giá người trước mặt một lần nữa, chàng thanh niên này ngọc thụ lâm phong, khí độ bất phàm. Tuy cả người chỉ mặc một bộ quần áo cũ màu xanh nhạt nhưng dáng vẻ của hắn vẫn tự nhiên như cũ, tiến lùi có chừng mực.

Chỉ một bộ quần áo vải nhưng vẫn không thể che lấp khí chất cao quý của hắn. Xem ra, nam tử mặt mày anh tuấn, dáng người cao gầy này không tầm thường.

Nhất là thái độ của hắn với phu quân của mình vẫn không kiêu ngạo, đúng mực, càng làm cho người ta phải cân nhắc suy nghĩ.

“ Lão gia, có chuyện gì từ từ nói, sao lại tức giận như vậy ! ”

Suy nghĩ đến đây, Diệp Lâm thị mở miệng nói.

“ Đánh Liễu Nhi là chuyện nhỏ, chộc tức làm ảnh hưởng đến bản thân mới mất được hơn nhiều ! ”

“ Hừ ! ”

Diệp Minh Đường hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không hề có ý định nhượng bộ.

“ Lão gia. ”

Diệp Lâm thị mỉm cười, không thêm để ý.

“ Con gái nói không sai, sai lầm đã tạo thành, chàng cũng trừng phạt rồi, nếu tiếp tục truy cứu trách nhiệm cũng không có ý nghĩa gì. ”

“ Việc cấp bách trước mắt của chúng ta là nghĩ xem chuyện này nên giải quyết hậu quả như thế nào mới tốt ! Ta nghĩ cái tát vừa rồi của chàng nhất định Liễu Nhi hiểu ra không ít, nàng cũng biết được mình phạm phải sai lầm lớn, con nói có đúng không ? ”

“ Vâng ! ”

Diệp Mộ Liễu nhếch môi, bên trong đôi mắt ngấn nước như chực khóc, bộ dáng chịu đựng mang theo một chút quật cường, Diệp Minh Đường nhìn thấy chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới từ nhỏ tới lớn hắn chưa từng chạm một ngón tay vào con gái, ai biết hôm nay hắn lại tự tay đánh nàng.

27. Chương 15: Lý Ngọc Nói Dối Sao?

28. Chương 15: Lý Ngọc Nói Dối Sao?

Lý Ngọc nói không phải không có đạo lý, đánh lên người con gái, lại đau lòng cha mẹ.

Vừa rồi cái tát đó hắn đau cũng không thua kém nàng chút nào.

Nghĩ tới đây, Diệp Minh Đường không tránh được nản lòng. Hắn thở dài một hơi, suy sụp ngồi ngã xuống ghế, không nói gì nữa.

Thấy phu quân tạm thời dịu xuống, Diệp Lâm thị cũng lặng lẽ thở dài một hơi, trên mặt cũng không biểu lộ sự đồng ý. Chỉ nhìn đôi bích nhân trước mặt, chừng nửa nén hương mới nhàn nhạt nói:

“Không biết quê quán Lý công tử ở đâu? Làm gì? Trong nhà có vợ con hay không?”

Lý Ngọc hơi ngần ra, trong nháy mắt khôi phục lại tự nhiên. Chỉ thấy hắn không nhanh không chậm nói:

“Bẩm bá mẫu, Lý Ngọc là nhân sĩ Thanh Tuyền, là con nhà thế gia, lấy buôn bán làm nghề sinh sống. Vì cha mẹ mất sớm, từ nhỏ Lý Ngọc được thúc thúc nuôi dưỡng thành người. Hiện tại chưa cưới vợ.”

“Vậy sao?”

Âm thanh Diệp Lâm thị kéo dài, hiển nhiên không tin lý do thoái thác của hắn.

“Nếu Lý công tử xuất thân thương nhân, nói vậy trong nhà nhất định sung túc, cuộc sống xa hoa?”

“Mẹ...”

Thấy mẹ tự mình nói thẳng như vậy, Diệp Mộ Liễu cảm thấy bối rối.

Nhưng khi nàng nhìn thấy biểu tình trào phúng trong ánh mắt đó, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ. Mẹ chưa bao giờ ham vinh hoa phú quý, yêu thích hư vinh. Tại sao hôm nay lại khác thường như vậy?”

Nhìn ánh mắt của mẹ, nàng theo bản năng nhìn về phía Lý Ngọc, cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của mẹ. (dienndannlequyydonnn)

Lúc này gặp nhau chưa kịp nhìn kĩ, hiện tại Diệp Mộ Liễu mới phát hiện hôm nay Lý Ngọc tuy vẫn phong lưu phóng khoáng, khí độ bất phàm nhưng quần áo không giống như ba năm trước.

Quần áo hơi cũ, dù có hắn có tao nhã như thế nào vẫn ít nhiều làm cho hắn có vài phần nghèo túng...

Lúc này, trong lòng Diệp Mộ Liễu tràn đầy khó hiểu. Nếu theo như cách nói ba năm trước của Lý Ngọc, nhà hắn là thủ phủ một vùng, vì sao hôm nay lại rơi vào nông nổi này?

Không lẽ ba năm này hắn gặp phải biến cố lớn gì sao?

Mang theo sự nghi hoặc, nàng nhìn về phía Lý Ngọc, lại thấy con người mặc ngọc của hắn lóe sáng, chút ánh sáng chợt lóe nhanh đến mức làm cho nàng cảm thấy như gặp ảo giác.

Tìm kiếm với từ khoá:7 thành viên đã gửi lời cảm ơn Dung Cảnh về bài viết trên: Candy2110, Meoconmocanh, Quành Ahihi, Tóc Xoăn, bangtam, beconngoxx, bichvan CẦN GIÚP BETA TRUYỆN! CẦN GIÚP BETA TRUYỆN! 14.06.2016, 10:43Dung CảnhĐại Thần Thanh Lang Bang Cẩm ThúNgày tham gia: 22.12.2014, 21:31

Tuổi: 21 Re: [Cổ đại] Nương tử đứng lại: Hoàng hậu muốn đào hôn - Nguyệt Thanh Thu - Điểm: 12Chương 16: Mẹ, con muốn làm Hoàng phi

Nếu không phải nàng vẫn nhìn chăm chăm vào hắc nhất định sẽ không phát hiện ra. Tới đây, trong lòng Diệp Mộ Liễu càng khẳng định suy đoán của chính mình.

“Để cho bá mẫu chê cười. Mặc dù Lý gia không giàu sang, cuộc sống xa hoa, nhưng cũng xem như cơm áo không lo.”

Ánh mắt Lý Ngọc lóe sáng, nhưng gương mặt lại hết sức bình tĩnh.

“Vì vậy, nếu Liễu Nhi gả đến Lý gia, nhất định sẽ không phải chịu khổ!”

“Sao... thật vậy không?”

Diệp Lâm thị nhếch môi cười, cũng không nói gì. Chỉ quan sát hắc nhất định một lượt, ánh mắt sắc bén đó làm cho Lý Ngọc có thể cảm nhận được ánh mắt của bà có thể xuyên thấu hắc nhất định. Tất cả chân tướng đều che giấu trước mặt bà!

“Lý Ngọc... Nói cho ta biết, mấy năm nay có phải chàng trải qua biến cố gì sao?”

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng có chút cổ vũ.

“Không có.” Lý Ngọc chần chờ một chút, trả lời ngắn gọn.

“Lý Ngọc...” Diệp Mộ Liễu vẫn nhìn chăm chăm vào hắc nhất định, ánh mắt vẫn không dời đi.

“Ta nhớ ta đã từng nói, dù chàng có như thế nào, ta đều ở bên cạnh chàng.”

“Liễu Nhi, thực sự không có việc gì.”

Lý Ngọc cúi đầu, như đang che giấu sự bối rối trong lòng.

“Lý Ngọc, hai người ở chung cần phải thẳng thắn với nhau!”

Thở dài một hơi, sắc mặt Diệp Mộ Liễu ngưng trọng nói:

“Cho nên, ta hỏi chàng lần nữa, chàng không có chuyện gì gạt ta sao?”

“Không có, thật sự không có.”

Ánh mắt Lý Ngọc lộ ra nụ cười gượng ép. Nhưng trong ánh mắt Diệp Mộ Liễu lại là hắc nhất định nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vì vậy, trong lòng nàng khẽ động, ngẩng cao đầu nhìn hắc nhất định chùng nứa nén nhang, sau đó từ từ thở dài, hướng về phía mẹ dùng lời nói hết sức nhẹ nhàng và kiên định:

“Mẹ, không phải người nói nếu làm Hoàng phi, cuộc sống sau này sẽ vinh hoa phú quý, hưởng thụ suốt đời sao! Nếu vậy, con gái đồng ý là được!”

“Liễu Nhi”.

Ba người đồng loạt nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đợi đến lúc phản ứng lại, mọi người đều biểu hiện khác nhau.

Biết con gái hiểu ý mình, một lúc sau Diệp Lâm thị mới hồi phục tinh thần, mỉm cười, thông thả nói:

“Được!”

Lý Ngọc thấy vậy liền đau đầu không thôi: “Liễu Nhi...”

Diệp Mộ Liễu nhếch môi, cười tươi như hoa.

“Lý công tử, nếu như giữa chúng ta một chút thành ý cơ bản đều không có. Như vậy ta cũng không có khả năng cùng một người không đáng tin chung sống với ta cả đời!”

29. Chương 16: Mẹ, Con Muốn Làm Hoàng Phi

30. Chương 16: Mẹ, Con Muốn Làm Hoàng Phi

Nếu không phải nàng vẫn nhìn chăm chăm vào hắc nhất định sẽ không phát hiện ra. Tới đây, trong lòng Diệp Mộ Liễu càng khẳng định suy đoán của chính mình.

“Để cho bá mẫu chê cười. Mặc dù Lý gia không giàu sang, cuộc sống xa hoa, nhưng cũng xem như cơm áo không lo.”

Ánh mắt Lý Ngọc lóe sáng, nhưng gương mặt lại hết sức bình tĩnh.

“Vì vậy, nếu Liễu Nhi gả đến Lý gia, nhất định sẽ không phải chịu khổ!”

“Sao... thật vậy không?”

Diệp Lâm thị nhếch môi cười, cũng không nói gì. Chỉ quan sát hắc nhất định lướt, ánh mắt sắc bén đó làm cho Lý Ngọc có thể cảm nhận được ánh mắt của bà có thể xuyên thấu hắc nhất định. Tất cả chân tướng đều che giấu trước mặt bà!

“Lý Ngọc... Nói cho ta biết, mấy năm nay có phải chàng trải qua biến cố gì sao?”

Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng có chút cổ vũ.

“Không có.” Lý Ngọc chần chờ một chút, trả lời ngắn gọn.

“Lý Ngọc...” Diệp Mộ Liễu vẫn nhìn chăm chăm vào hắc nhất định, ánh mắt vẫn không dời đi.

“Ta nhớ ta đã từng nói, dù chàng có như thế nào, ta đều ở bên cạnh chàng.”

“Liễu Nhi, thực sự không có việc gì.”

Lý Ngọc cúi đầu, như đang che giấu sự bối rối trong lòng.

“Lý Ngọc, hai người ở chung cần phải thẳng thắn với nhau!”

Thở dài một hơi, sắc mặt Diệp Mộ Liễu ngưng trọng nói:

“Cho nên, ta hỏi chàng lần nữa, chàng không có chuyện gì gạt ta sao?”

“Không có, thật sự không có.”

Ánh mắt Lý Ngọc lộ ra nụ cười gượng ép. Nhưng trong ánh mắt Diệp Liễu Nhi lại là hắc nhất định nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vì vậy, trong lòng nàng khẽ động, ngẩng cao đầu nhìn hắc nhất định chừng nửa nén nhang, sau đó từ từ thở dài, hướng về phía mẹ dùng lời nói hết sức nhẹ nhàng và kiên định:

“Mẹ, không phải người nói nếu làm Hoàng phi, cuộc sống sau này sẽ vinh hoa phú quý, hưởng thụ suốt đời sao! Nếu vậy, con gái đồng ý là được!”

“Liễu Nhi”.

Ba người đồng loạt nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đợi đến lúc phản ứng lại, mọi người đều biểu hiện khác nhau.

Biết con gái hiểu ý mình, một lúc sau Diệp Lâm thị mới hồi phục tinh thần, mỉm cười, thông thả nói:

“Được!”

Lý Ngọc thấy vậy liền đầu đầu không thôi: “Liễu Nhi...”

Diệp Mộ Liễu nhếch môi, cười tươi như hoa.

“Lý công tử, nếu như giữa chúng ta một chút thành ý cơ bản đều không có. Như vậy ta cũng không có khả năng cùng một người không đáng tin chung sống với ta cả đời!”

31. Chương 17: Lý Công Tử Chỉ Còn Hai Bàn Tay Trắng

32. Chương 17: Lý Công Tử Chỉ Còn Hai Bàn Tay Trắng

“Liều Nhi...” Lúc này, sắc mặt Lý Ngọc biến hóa khó lường, một lúc lâu sau mới thở dài nói:

“Xin lỗi nàng, Liều Nhi. Thật ra là ta lừa gạt nàng!”

“ Người lừa ta cái gì ? ”

Diệp Mộ Liều bình thần, tiếp tục nói:

“Liều Nhi, quả nhiên nàng thông minh hơn người. Không sai, nàng đoán đúng. Ba năm này, ở gia tộc của ta thật sự xảy ra biến cố lớn.” Lý Ngọc cẩn thận nói.

“Có phải người thua hay không?”

Nhìn gương mặt hắc, dù có cẩn thận như thế nào cũng không thể nào che giấu được sự cô đơn. Trong lòng Diệp Mộ Liều đau xót.

“Thúc thúc của ngươi, hắc đoạt được gia nghiệp vốn thuộc về ngươi sao?”

Nghe vậy, thân thể Lý Ngọc run lên, nhanh chóng cúi đầu, hàng mi dài như con bướm bướm muốn vỗ cánh bay đi, che giấu con ngươi đau xót.

Diệp Lâm thị thấy thế, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đành phải nhú mày nhìn về phía con gái:

“Liều Nhi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ, là như vậy.”

Nếu ban nãy còn có chút thăm dò, Diệp Lâm thị nắm được tám phần. Hiện tại, bà có thể chắc chắn suy đoán của chính mình là chính xác.

“Cha mẹ Lý Ngọc mất sớm, từ nhỏ được thúc thúc nuôi dưỡng thành người, không nghĩ tới thúc thúc mặt người dạ thú, bởi vì ham muốn tài sản lớn cho cha mẹ hắc để lại, lúc Lý Ngọc mười sáu tuổi bị hắc hạ độc.”

“Ba năm trước, con đến rừng đào ngắm hoa, đúng lúc gặp phải sát thủ do thúc thúc của hắc phái tới giết hắc. Con gặp chuyện bất bình nên ra tay cứu hắc, cũng vì nguyên nhân này nên mới có thể gặp được hắc.”

“Lúc ấy Lý Ngọc đến Thượng Kinh tham gia thi cử, muốn lấy được công danh, đoạt lại gia sản do thúc thúc của hắc chiếm đoạt. Không nghĩ tới...”

Diệp Mộ Liều đơn giản kể lại chân tướng sự việc.

“Mẹ, Lý Ngọc hắc không phải cố ý nói như vậy. Sở dĩ hắc đến chậm, con nghĩ do mấy năm nay hắc trải qua biến cố. Hắc là thân bất do kỷ mà thôi.”

“Nếu vậy, hiện tại Lý công tử có tính toán gì không?”

Hơi trầm ngâm một lát, Diệp Lâm thị mở miệng hỏi.

“Bá phụ, bá mẫu, Lý Ngọc tự biết, lấy tình hình trước mặt của ta, nếu để Liều Nhi gả cho ta là oan ức cho nàng!”

Ngẩng đầu lập tức nhìn thấy Diệp Lâm thị đang ngồi ở đối diện đánh giá, ánh mắt Lý Ngọc trong suốt mà kiên định.

(Ta thay đổi cách xưng hô là theo hoàn cảnh, tình cảm của nhân vật nên chàng – ta – người sẽ luân phiên thay đổi nhé)

33. Chương 18: Đời Này, Kiếp Này, Không Phải Chàng Không Gả

34. Chương 18: Đời Này, Kiếp Này, Không Phải Chàng Không Gả

“Thật không giấu giếm, ta vẫn luôn do dự mãi. Tuy rất nhớ Liễu Nhi nhưng lại sợ nàng theo ta sẽ chịu khổ sở. Nhưng cuối cùng, cuối cùng... sự ích kỉ của Lý Ngọc vẫn vượt qua.”

“Bá phụ, bá mẫu, tình cảm ta giành cho Liễu Nhi, có nhật nguyệt chứng giám. Mong hai người có thể thành toàn cho ta và nàng. Ta xin thề sẽ cố gắng hết sức làm cho Liễu Nhi hạnh phúc!”

“Không được!” Cha Diệp vẫn luôn im lặng đột nhiên quát lớn.

“Cha...” Diệp Mộ Liễu kéo dài âm thanh, có chút làm nũng. “Con...”

“Đứa con gái chết tiệt này, ta nói không được là không được.”

Lời nàng chưa nói xong đã bị Diệp Minh Đường nhanh chóng ngắt lời.

“Hắn một mình tới gặp chúng ta, dù sao cũng quay trở lại rồi, cho dù chỉ là một tên nghèo hèn ta cũng nhận, dù sao cha mẹ cũng không muốn cậy người sang bắt quàng làm họ gì đó. Các người đã đến bước này, ta có phản đối cũng vô dụng rồi.”

“Nhưng lúc này, con nói hắn cùng thúc thúc của hắn còn có ân oán chưa giải quyết xong, con nói hắn bị thúc thúc của hắn phải sát thủ đuổi giết. Con gái, con nghĩ lại xem, nếu một ngày hắn không chết thì một ngày thúc thúc của hắn sẽ không an tâm! Con theo hắn, cuộc sống sau này của con nhất định sẽ rất mạo hiểm.”

“Con gái, ta và mẹ con khổ sở nuôi con khôn lớn, nâng niu con trong lòng bàn tay, che chở như bảo vật. Cho tới bây giờ đều không muốn để con chịu một chút uất ức, làm sao chúng ta có thể để cho con đưa mình vào nguy hiểm? Cho nên, chuyện này tuyệt đối sẽ không thương lượng!”

“Cha...”

Lời nói của Diệp Minh Đường như hàng ngàn cây châm đâm vào trái tim nàng. Miệng vết thương nhỏ nhắn, ầm ập mà tràn đầy đau xót. Nhưng nghĩ tới ba năm qua Lý Ngọc chịu đựng khổ sở, trong lòng Diệp Mộ Liễu càng thêm đau đớn.

“Cha, con gái bất hiếu, con gái biết cha vì muốn tốt cho con nhưng con rất yêu Lý Ngọc. Kiếp này, con gái không phải chàng không gả! Cha, cầu xin người thành toàn cho con.”

“Không được!”

Lời nói vẫn kiên định như cũ.

“Cha, con gái cầu xin người.”

Diệp Mộ Liễu “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất cầu xin.

“Xin cha thành toàn cho con gái, sau này dù sống hay chết, là vinh hoa phú quý hay nghèo đói, con gái tuyệt đối sẽ không hối hận. Nói xong, cúi đầu mạnh mẽ đụng xuống mặt đất.

Âm thanh đụng chạm nặng nề như đập vào trong lòng Diệp Minh Đường, làm cho hắn vừa lo lắng vừa đau lòng! Tức giận tích tụ trong lòng càng ngày càng tăng...

“Lão gia.” Diệp Lâm thị suy nghĩ nói.

“Con gái lớn đều sẽ không ở bên cạnh cha mẹ, nếu Liễu Nhi có lựa chọn của chính mình, liền nghe theo nàng thôi.”

“Đi, đi, đi!”

Nhìn vết máu trên trán con gái càng ngày càng rõ, ngọn lửa vô danh trong lòng Diệp Minh Đường đột nhiên bùng phát càng thêm mãnh liệt. Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, oán hận nói.

“Có phải dù có đoạt tuyệt với cha mẹ, con cũng muốn ở cùng với hắn?”

“Vâng!” Diệp Mộ Liễu nghe vậy, hơi ngẩn người. một lúc sau mới cắn răng quật cường nói.

“Mong cha tha thứ cho con gái bất hiếu!”

Dứt lời, nước mắt lặng lẽ chảy xuống...

“Thôi, con đã kiên quyết như vậy, ta sẽ thành toàn cho con.”

Nhắm mắt, lại thở dài, cuối cùng lại mở mắt ra, sắc mặt Diệp Minh Đường lộ ra sự uy nghiêm và hàn ý, hơn nữa còn có chút cô đơn.

“Phu nhân, dùng gia pháp!”

“Lão gia...”

Diệp Lâm thị không đành lòng nói.

“Câm miệng!”

Diệp Minh Đường hung ác nói.

“Ý ta đã quyết, không cần nhiều lớn. Chịu xong 100 roi, người đi cùng hắn đi! Chỗ Hoàng thượng ta sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng duyên phận giữa chúng ta chấm dứt từ đây.”

Diệp Lâm thị nhìn hai cha con đều không chịu khuất phục, biết kết quả sẽ không thể nào thay đổi được, đành thở dài trong lòng, xoay người lấy gia pháp cho phu quân.

“Nếu hiện tại con hối hận vẫn còn kịp.”

Nhìn con gái cắn môi cố nén nước mắt, Diệp Minh Đường nhẫn nại nói.

“Lòng con gái đã quyết.”

Diệp Mộ Liễu dập đầu xuống đất, nói:

“Mong cha đồng ý cho bọn con!”

“Hừ, không chịu tính ngộ!”

Thấy con gái vẫn cố chấp, Diệp Minh Đường giận đến xanh mặt.

“Nếu như vậy cũng đừng trách ta nhẫn tâm!”

Dứt lời, cái roi vung lên, vừa muốn hạ xuống...

“Khoan!” Chiếc roi ở giữa không trung bất chợt bị một bàn tay giữ lại.

“Ta tự mình dạy con gái, không lẽ Lý công tử không phục?”

Diệp Minh Đường nhướng mày, tức giận trong mắt dày đặc.

35. Chương 19: Có Phúc Cùng Hưởng, Có Họa Cùng Chịu!

36. Chương 19: Có Phúc Cùng Hưởng, Có Họa Cùng Chịu!

Lý Ngọc cúi người nói: “Lý Ngọc không dám!”

“Vậy thì vì sao?”

“Mọi việc là do ta gây nên, Lý Ngọc nguyện ý thay Liễu Nhi chịu 100 roi này, mong bá phụ tha cho Liễu Nhi!”

Lý Ngọc không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm vào Diệp Minh Đường, ánh mắt tỏa sáng.

Trong lòng Diệp Minh Đường thầm khen, trẻ con thật dễ dạy! Nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ý tứ chấp nhận.

“Được, các người đã tình thâm như vậy, làm sao ta có thể không đồng ý?”

“Không, Lý Ngọc, thân thể chàng không tốt, 100 roi này chàng không chịu được!”

Trong lòng Diệp Mộ Liễu quýnh lên, vội vàng nói.

“Cha, người trách phạt con đi!”

Lý Ngọc nghe vậy, trong lòng có chút rung động, có thứ gì đó từ nơi mềm mại nhất trong lòng hấn từ từ nảy mầm....

Kỳ thật, từ nhỏ tới lớn hấn vẫn chưa chịu qua lần trách phạt nào. Lúc này mở miệng thay Diệp Mộ Liễu nhận phạt hoàn toàn là hành động nhất thời.

Nhưng lúc này, nhìn Diệp Mộ Liễu đối với hấn như vậy, trong lòng càng vui vẻ và chắc chắn – quả thật hấn không nhìn nhầm người!

“Liễu Nhi, nàng nghe lời, nàng là con gái, không thể so sánh với ta.”

Quay đầu mỉm cười với Diệp Mộ Liễu, Lý Ngọc cho nàng ánh mắt yên tâm.

Nụ cười của hấn như gió xuân thổi vào mặt, hết sức ấm áp. Diệp Mộ Liễu thấy vậy, trong lòng đau xót, nước mắt suýt chút nữa lại rơi.

Đứng dậy tiến lên phía trước, nàng nắm chặt tay hấn, nhìn hấn cười:

“Nếu đã như vậy, chúng ta mỗi người chịu một nửa đi. Từ nay về sau, chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!”

“Được.”

Ánh mắt kiên định của nàng làm cho Lý Ngọc cảm động, biết lòng nàng đã quyết, hấn cũng không khuyên nàng nữa, chỉ lén cầm lấy tay nàng nắm thật chặt.

“Thôi đi, vợ chồng các người tình thâm như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người!”

Diệp Minh Đường thở dài một tiếng, ánh mắt nhắm lại, cánh tay vung lên, chiếc roi mang theo âm thanh như tiếng gió rơi xuống trên người Diệp Mộ Liễu.

Diệp Mộ Liễu nghe vậy, trong lòng vui vẻ, biết cha đã chấp nhận chuyện của bọn họ, sự vui sướng che giấu đau đớn trên người, nụ cười càng tươi hơn:

“Cảm ơn cha!”

“Haiz!”

Đánh hai roi, Diệp Minh Đường biết mình không thể nào ra tay nữa. Nhìn con gái mỉm cười hạnh phúc, trong lòng hấn chán nản, vút roi, lạnh lùng nói:

37. Chương 20: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng

38. Chương 20: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng

“Các người tự giải quyết đi, mỗi người 50 roi, chỉ có thể nhiều hơn chứ không được ít đi!” Dứt lời, liền xoay người nghênh ngang bỏ đi.

“Vẫn còn cười!”

Nhìn con gái cười cười, giống như một con hồ ly, nụ cười xinh đẹp mà suốt ba năm qua nàng chưa được nhìn đến.

Diệp Lâm thị vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng lại cảm thấy đau lòng và an ủi.

“Làm cho cha con tức giận con còn cười được!”

“Mẹ...”

Diệp Mộ Liễu làm nũng.

“Đừng nhìn ta, ta không biết gì.”

Diệp Lâm thị dí ngón tay vào trán con gái, cười mắng.

“Ta đi xem cha con, các người tự mình giải quyết đi. ”

Dứt lời nhấc chân ra ngoài. Đứng ngay ở cửa còn nhìn lại nói :

“ Cha con tức giận, tạm thời sẽ không hết được. Nhưng nếu ông ấy đã đồng ý hôn sự của các người, về phía Hoàng thượng ông ấy sẽ nghĩ biện pháp, các người cứ yên tâm đi. ”

“ Nhưng mà tạm thời các người không thể ở trong phủ rồi, ở phía Tây chúng ta có một căn nhà, các người chuyển qua đó ở đi. Đợi ta khuyên giải ông ấy hết giận, các người lại trở về, được không ? ”

“Cảm ơn mẹ!”

“Cảm ơn bá mẫu!” Hai người nhìn nhau cười đáp.

“Còn gọi là bá mẫu?” Diệp Lâm thị nhìn đôi bích nhân trước mắt, trai tài, gái sắc, quần anh tụ hội, trong lòng có chút an ủi, không khỏi trêu ghẹo.

“ Cảm ơn... mẹ ! ” Lý Ngọc ngẩn ra, chần chờ một lúc, hắt lại cười vui vẻ, hào phóng nói : “ Nhất định con sẽ chăm sóc tốt cho Liễu Nhi, không phụ sự kỳ vọng của người ! ”

Bóng đêm như vẽ, hết sức xinh đẹp.

Trong phòng, nến đỏ lay động, ánh sáng chiếu lên hai người, khắc họa bóng của hai người lên khung cửa sổ, có đôi có cặp, hết sức triền miên.

“ Liễu Nhi, không còn sớm nữa, chúng ta đi nghỉ tạm đi. ”

Nhìn cô gái xinh đẹp dưới ánh nến rũ mắt như nước, hàng lông mi ẩn tình, trong lòng Lý Ngọc rung động, con người đen bóng dịu dàng như nước.

“Ha, ha, đúng là không còn sớm, nên nghỉ ngơi rồi.”

Diệp Mộ Liễu vừa nói, vừa đẩy Lý Ngọc ra cửa.

“Liễu Nhi, đêm xuân đáng giá ngàn vàng đấy. Đây, đây, đây, nàng làm cái gì vậy?”

“Chàng nói xem?”

Diệp Mộ Liễu nhướn mày nhìn hấn, khoe môi nở nụ cười như có như không.

“Liều Nhi, nàng nữ nhân tâm như vậy sao?”

Lý Ngọc làm bộ đáng thương nhìn Diệp Mộ Liễu, con ngươi đen bóng như con sông lớn, lóe lên chút giảo hoạt, như ẩn như hiện.

“Hay là giả vờ, Liều Nhi của ta xấu hổ sao?”

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên thân hình Diệp Mộ Liễu, gương mặt nàng được chiếu sáng, trong lòng Lý Ngọc lung lay.

Ánh mắt sâu dần, ý tứ trên choker trong mắt Lý Ngọc dần biến mất không còn tăm hơi. Chỉ còn dục vọng muốn chiếm lấy, động tình. Đưa tay vòng lên eo nhỏ của Diệp Mộ Liễu, giọng nói của hắn trong nháy mắt trầm xuống.

“Liều Nhi, nàng gây. Thật xin lỗi, mấy năm nay làm cho nàng phải chịu khổ rồi!”

Hắn không trải qua thời gian nàng chịu khổ nhưng hắn có thể tưởng tượng được những năm gần đây nàng phải chịu rất nhiều áp lực mới có thể chống đỡ đến bây giờ.

Bởi vì không nắm chắc có thể thắng lợi hoàn toàn, bởi vì không muốn liên lụy tới nàng nên mấy năm gần đây chỉ âm thầm phái người thăm dò tình hình của nàng.

Thậm chí hắn còn không dám gửi thư cho nàng, chỉ sợ nàng nhận được thư của hắn, sẽ kích động chạy tới kinh thành tìm hắn.

Càng sợ bản thân sẽ không tìm được nỗi nhớ mà kéo nàng tới kinh thành đầy máu tanh. Sợ nàng vì hắn mà phải chịu tổn thương.

Nàng rất tin tưởng hắn, mới có thể trải qua ba năm nhớ nhung sao?

Mới có thể trải qua cuộc sống bị cha mẹ bức hôn, bị người ngoài dùng ánh mắt khác thường đánh giá?

Nghe nói gần đây có không ít bà mối đến cửa cầu hôn nàng, tất cả đều là các công tử trẻ tuổi, điều kiện tốt, không biết nàng có chút nào động tâm hay không?

Trong đầu xoay chuyển một hồi, nhưng sau khi nhìn thấy giọt nước mắt lấp lánh trên hàng lông mi của Diệp Mộ Liễu thì tất cả suy nghĩ đều hóa thành tiếng thở dài.

Cúi đầu hôn lên cánh môi hồng của nàng, trong lòng Lý Ngọc như có một dòng nước ấm chảy qua, khiến cho phòng bực tức rần rần mấy năm nay của hắn bị dập tắt.

Mộ Liễu, nàng nhất định là cô gái mà ông trời phái xuống sưởi ấm cho ta sao?

“Ngốc, nhắm mắt lại đi.”

Nữ tử không thèm chớp mắt nhìn hắn, chân tay luống cuống, vẻ mặt khẩn trương cùng xấu hổ. Bên trong cổ họng Lý Ngọc phát ra tiếng cười khe khẽ.

Nụ hôn không chần chờ mà rơi xuống...

Ngậm chặt cánh môi nàng, thưởng thức bờ môi xinh đẹp của nàng. Nụ hôn của hắn ban đầu vẫn dịu dàng, mang theo sự trân trọng và thương tiếc.

39. Chương 21: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng (2)

40. Chương 21: Nàng Cứu Vớt Cuộc Sống Của Hắn

Hắn cũng không biết chính mình làm sao có thể sống qua ba năm dày vò như địa ngục.

Cho nên cô gái trong ngực này cho tới bây giờ cũng không biết, nàng là lý do để cho hắn kiên trì, cứu vớt cuộc sống của hắn, là cô gái làm cho hắn muốn dùng hết sức để yêu....

Làm sao hắn có thể để cho nàng chịu một chút tủ nhục?

“Mộ Liễn, ta hiểu.”

Cúi đầu, ở trên cái trán trơn bóng của nàng đặt một nụ hôn không mang theo một chút tình dục. Lý Ngọc nói từng chữ, trịnh trọng nói chuyện bọn họ.

“Nàng yên tâm, từ hôm nay trở đi, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng nàng, sẽ không để cho nàng phải chịu uất ức! Nàng chờ ta, chờ ta lấy lại tiền bạc, sẽ cho nàng một hôn lễ hoàn hảo, được không?”

Hắn muốn cho người trong thiên hạ biết, Lý Ngọc hắn cưới được cô gái tốt đẹp như thế nào!

Hắn sẽ cho nàng nở mày nở mặt và vinh quang được người đời hâm mộ.

Hắn muốn làm cho nàng không hối hận về lựa chọn lúc trước, không hối hận trở thành nữ nhân, thê tử của hắn!

“Không, Lý Ngọc. Ta không cần nở mày nở mặt cũng không cần vinh quang, ta chỉ muốn chàng cho ta một danh phận thật sự, như vậy là đủ rồi!”

Mặc dù hắn không nói nhưng biến cố gia tộc đã qua chỉ sợ hắn chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi!

Làm sao nàng có thể yêu cầu hắn cho nàng một hôn lễ long trọng đây?

Mẹ nói: trong lòng mỗi cô gái đều có một giấc mộng về tình yêu.

Chờ mong người mình yêu, có thể cho mình một hôn lễ vui vẻ, dùng kiệu lớn tám người khiêng, trở về làm vợ của hắn.

Nhưng so với những thứ bên ngoài hư ảo, Diệp Mộ Liễn càng cảm thấy nếu hai người có thể ở cùng một chỗ, quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

Chỉ cần nàng thương hắn, hắn yêu nàng, chịu một chút uất ức thì có gì tính là gì?

So với ba năm này, tương tư tuyệt vọng, nhớ đến thấu xương, đau khổ chia lìa, toàn bộ đều đã không còn nghĩa lý gì nữa!

Chỉ cần hắn ở bên cạnh nàng, cho dù đang ăn cơm bỗng nhiên chuyển thành ăn cháo, bọn họ đều cảm thấy mãn nguyện rồi.

“Mộ Liễn, nàng thật sự là đứa ngốc.”

Nghe vậy, cổ họng Lý Ngọc căng lên, bên trong giọng nói có chút nghẹn ngào không nghe được.

Ánh sáng rực rỡ lọt vào con ngươi mặc ngọc của hắn, như một hồ nước mênh mông từ từ sâu hơn.

Nắm lấy đôi tay mềm mại như ngọc của Diệp Mộ Liễn, hắn nói từng chữ, là lời thề son sắt.

Không cần phong quang, chỉ cần danh phận.

“Lý Ngọc thề với trời, đời này kiếp này chỉ yêu duy nhất một người Diệp Mộ Liễn! Cho nàng một hôn lễ đường hoàng, một danh phận thật sự. Nếu có vi phạm điều nào, chắc chắn sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không tử tế.

Mộ Liễn, nếu như nàng biết thân phận của ta, nàng sẽ hận ta sao?

Nàng có thể tiếp nhận một thế giới dơ bẩn và xấu xa đó sao?

Nàng có thể giống như ngày hôm nay, không oán không hối?

“Ngốc, ai bảo chàng thề đấy hả?”

Đưa tay che môi Lý Ngọc, hốc mắt Diệp Mộ Liễn ảm ảm nước, cười hết sức sáng lạn.

“Lý Ngọc, nghỉ ngơi sớm một chút. Từ mai trở đi, chúng ta có cuộc sống của riêng mình. Chàng xem trong nhà cái gì cũng không có, củi gạo, dầu, muối, tương, dấm chua, trà, mọi thứ đều thiếu.”

Nói tới đây, nàng dừng lại, cúi đầu nháy nháy mắt, sự thẹn thùng bị hàng lông mi dày che khuất. Một lúc nàng mới ngẩng đầu, cắn môi nói:

“Lý Ngọc, tuy ta không muốn phong quang, hôn lễ xa hoa, nhưng mà, nhưng mà giá y, là nghi thức đơn giản, chàng vẫn có khả năng cho ta sao?”

Nhìn bộ dáng sợ hãi muốn nói lại thôi của nàng, trong lòng Lý Ngọc chua xót. Đưa tay vuốt sợi tóc rơi bên má nàng, hẩn dụi dụi nói:

“Đó là tất nhiên! Ngày mai chúng ta dạo phố mua đồ dùng thành thân có được không?”

“Ừ, được.”

Nàng nâng mắt nhìn hẩn, nhếch môi cười cười, nụ cười như bông hoa nở rộ trong bóng đêm, chiếu sáng lòng hẩn, ánh mắt hẩn...

Nắm tay Diệp Mộ Liễn đến cạnh giường, hẩn bế nàng thả lên giường. Lý Ngọc đưa tay vuốt vuốt mái tóc của nàng, sủng nịnh cười:

“Ngoan, nhanh ngủ đi. Sáng mai chúng ta dạo phố mua sắm.”

“Được, chàng cũng ngủ đi.”

Gật gật đầu, Diệp Mộ Liễn lưu luyến nói.

“Nàng ngủ trước đi, ta nhìn nàng ngủ rồi mới đi.”

Nhếch môi cười, Lý Ngọc lắc đầu cự tuyệt.

“Nhưng mà chàng nhìn ta, ta sẽ không ngủ được...”

Hẩn cố ý phải không? Hẩn đứng bên cạnh nàng, làm sao nàng có thể yên lòng mà ngủ?

“Nếu Liễn Nhi không muốn ngủ, ta cũng không ngại là vận động khác?”

Nghe vậy, hẩn cười quẹo rũ, trong mắt lóe lên ánh sáng trêu đùa.

41. Chương 22: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng (tiếp)

42. Chương 22: Cùng Mĩ Nam Dạo Phố

Thị trấn Thanh giang tuy không lớn, tuy nhỏ nhưng cái gì cũng có.

Ở phía Tây Nam, vùng đất nằm cạnh thung lũng màu mỡ được bao quanh bởi những ngọn núi, coi như cũng giàu có sung túc.

Sáng sớm, lúc Diệp Mộ Liễn vẫn đang đắm chìm trong giấc ngủ say nồng, chợt bên tai có hô hấp hướng nàng phun tới, ngứa ngứa, tê dại, làm cho nàng ngứa ngáy khó chịu, không thể nào ngủ được.

“Con heo nhỏ lười, không dậy nổi giường sao?”

Bắt lấy mấy sợi tóc của Diệp Mộ Liễn, vẽ vẽ lên gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng, ánh mắt của Lý Ngọc cưng chiều nồng đậm tới mức có thể hòa tan.

“Nếu không rời giường, ta trước...ừm...nghĩ xem ta muốn, sáng nay ăn gì mới tốt? Bánh quẩy thơm ngon với sữa đậu nành? Bánh bao hấp thật to? Hay là đậu hũ thịt bò cay thơm lừng?”

“Ta muốn ăn...”

Bống dưng mở to mắt, con người Diệp Mộ Liễu đen nhánh lấp lánh như vì sao sáng.

“Được!”

Đưa tay chạm vào chóp mũi xinh xắn của nàng, hần cười rục rờ.

“Ta còn muốn ăn bánh bao hấp...”

Thấy vậy, nàng được một tắc lại muốn lên một thước.

“Đều nghe theo nàng!”

“Thật sự?” Nàng hí mắt, nở một nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc.

“Thật sự!” Thở dài một hơi, trong lòng hần căng thẳng không nói nên lời.

Cô gái này, dễ dàng thỏa mãn làm cho hần cảm thấy đau lòng.

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới vui vẻ rời giường, nhanh chóng rửa mặt, sau đó nắm lấy cánh tay Lý Ngọc, đi theo hần dạo phố.

Trên đường lớn, xe ngựa nhiều như nước, đám đông bắt đầu tuôn ra. Hai bên đường, cửa hàng nối tiếp nhau mọc như nấm.

Người bán hàng rong hét lớn, làm cho sáng sớm ở huyện Thanh giang tràn ngập tiếng nói. Quán nhỏ hai bên đường bán đồ trang sức, bán sơn bột nước, bán quần áo, mũ, tất, giày, bán các loại đồ ăn vặt.

Có cả mãi nghệ, hát hí khúc, diễn xiếc khỉ. Cái gì cần có đều có, hết sức náo nhiệt.

Sau khi hai người ăn uống xong, liền kéo nhau vừa đi vừa ngắm. Có lẽ đã lâu tâm trạng không được tốt như vậy, Diệp Mộ Liễu hết sức hưng phấn.

Hai người chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng trong đám người nhốn nháo, nam tuần tú khôi ngô, nữ xinh đẹp động lòng người, một đôi bích nhân giống như hạc giữa loài gà, nhìn hết sức lóa mắt.

“Liễu Nhi thích vòng tai mã não này sao?”

Nhìn bước chân Diệp Mộ Liễu tạm dừng ở một quán bán trang sức vàng bạc châu báu, Lý Ngọc nhìn nàng cười hỏi.

“Không, ta chỉ tùy tiện nhìn mà thôi.”

Lắc đầu cười, Diệp Mộ Liễu không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt.

“Vậy chiếc trâm hình Hoa ngọc lan này thì sao? Nhìn xem cũng thấy cực kì khác lạ đấy.”

Nghe vậy, Lý Ngọc chỉ cười cười không cho là đúng, cũng từ chối cho ý kiến.

Chỉ tùy tiện xem thôi sao? Nhưng vì sao ánh mắt của nàng lại lóe sáng, rồi lại né tránh?

Nha đầu ngọc này, chỉ sợ là suy nghĩ cho hần. Sợ trong túi của hần không có bạc để trả, mới cố ý nói như vậy?

“Đúng vậy, phu nhân, chiếc trâm Hoa ngọc lan này hết sức tinh xảo, ta cam đoan cái này chỉ có một chiếc, không thể tìm ra chiếc thứ hai. Hơn nữa, nó vừa đẹp, giá lại rẻ, chỉ có hai lạng bạc...”

Thấy có người tới cửa, người bán hàng làm sao có thể không mở lời mời? Vì vậy miệng lưỡi của hần không ngừng hoạt động, cố gắng mời mọc hai người.

“Không cần, ta không thích.”

Không đợi người bán hàng giới thiệu xong, Diệp Mộ Liễu thả cây trâm xuống, nắm lấy tay Lý Ngọc cười nói:

“Chúng ta đi thôi, đến chỗ khác xem một chút.”

Nói đùa, hai lạng bạc đủ cho hai người bọn họ ăn uống trong vòng một tháng đấy. Cho dù có thích, nàng làm sao bỏ được mà lãng phí cho vật ngoài thân?

Nghe vậy, người bán hàng thất vọng bĩu môi. Lý Ngọc không nói gì, ánh mắt nhìn về Diệp Mộ Liễu sâu thêm mấy phần. Cả đường đi nàng tùy ý kéo tay hắn xuyên qua đám người.

“Vị phu nhân này, xin người thương xót cho ta chút bạc, ta đã ba ngày không có cơm ăn rồi...”

Trong đám người có một tên nhóc ăn mày không biết từ đâu xông ra, “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, ngăn cản bước chân hai người.

“Cầu xin hai người thương xót, ta có bà đã tám mươi tuổi, còn có em gái nhỏ ba tuổi.... các nàng đều dựa vào ta đi ăn xin mà sống!”

Tên nhóc ăn xin mới khoảng mười mấy tuổi, bộ dáng bần thủ nhóp nhúa, chỉ có con ngươi đen không lớn lại hết sức linh động, lóe ra ánh sáng狡 hoạt.

Thấy vậy, Diệp Mộ Liễu lấy túi tiền từ trong tay áo ra, lấy ra mười mấy đồng tiền đưa cho hắn, cười nói:

“Chúng ta không có nhiều tiền, người cầm tạm cái này mua một chút gì ăn no đã!”

43. Chương 23: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng (tiếp 2)

44. Chương 23: Túi Tiền Của Lý Ngọc Bị Trộm Rồi!

“Đa tạ lão gia, đa tạ phu nhân, các người là người tốt nhất định sẽ được báo đáp...”

Tên ăn xin nhận tiền, nhanh như chớp chạy đi, tốc độ đó so với con thỏ chạy trốn còn nhanh hơn mấy phần, giống như sợ Diệp Mộ Liễu lấy lại tiền của hắn, suýt chút nữa đụng ngã Lý Ngọc.

“Đứa nhỏ này... hấp ta hấp tấp.”

Diệp Mộ Liễu lắc đầu cười, bất đắc dĩ thở dài.

“Haiz, quốc gia mới ổn định, dân chúng trải qua mấy năm sưu cao thuế nặng cùng với nội loạn, cũng không giàu có gì. Mặc dù không nói đến cảnh dân chúng lâm than, nơi nơi đều có người trên phố đi ăn xin. Thật không hiểu nổi Hoàng thượng làm gì không biết?”

Nghe vậy, Lý Ngọc ngẩn ra, ánh mắt lóe sáng, sau lại như người không có việc gì, thở dài nói:

“Huyện Thanh giang tuy nhỏ nhưng đất lành, Diệp đại nhân là quan thanh liêm, quản lý nghiêm ngặt, yêu dân như con. Tình hình như vậy cũng coi như tốt rồi. Liễu Nhi đã từng đi qua địa phương khác chưa? Tình huống nơi này càng nghiêm trọng hơn.”

Lắc lắc đầu, Diệp Mộ Liễu đi bên cạnh bước chân nhanh hơn, vừa đi vừa thần nhiên nói:

“Từ nhỏ ta sinh ra ở huyện Thanh giang, chưa bao giờ rời khỏi nơi này nửa bước.”

“Vậy về sau, ta mang Liễu Nhi du ngoạn sơn thủy, đi khắp Đông Thương quốc có được không?”

“Một lời đã định?”

Ánh mắt Diệp Mộ Liễu sáng lên, như con nai nhỏ mong chờ nhìn hắn. Lại đưa ngón tay về phía Lý Ngọc, hết sức kiên quyết.

Thấy vậy, Lý Ngọc mỉm cười, cùng nàng ngoéo... ngón tay, gật đầu đáp:

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Dứt lời nàng đi vào cửa hàng tơ lụa ở phố khác, ngoái đầu cười. Nụ cười như nắng tháng ba, tươi đẹp mà ấm áp, chiếu lên trái tim Diệp Mộ Liễu, hết sức ấm áp.

“Liễu Nhi, chúng ta nên đi làm chính sự rồi.”

“Ừ!” Đôi má nóng lên, gương mặt Diệp Mộ Liễu nhất thời đỏ lên.

Sau khi ở cửa hàng tơ lụa chọn lựa một phen, Diệp Mộ Liễu chọn một kiểu đơn giản, giá y đỏ thẫm, giá cả vừa phải, nhếch môi cười cười với Lý Ngọc.

“Ta chọn nó.”

“Liều Nhi, như vậy quá uất ức cho nàng rồi.”

Thấy vậy, ánh mắt Lý Ngọc hiện lên một chút không đành lòng.

“Ta cảm thấy bộ y phục này rất đẹp, chọn nó đi.” Cầm giá y đặt trước người rồi khoa chân múa tay một phen, Diệp Mộ Liễu cười hết sức vui vẻ.

Thấy nàng kiên trì như vậy, Lý Ngọc đưa tay lấy túi tiền, bỗng dưng biến sắc...

45. Chương 24: Cùng Mĩ Nam Đạo Phổ

46. Chương 24: Giá Y Mới Của Diệp Mộ Liễu

“Làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt hần có chút khó xử, nhất thời Diệp Mộ Liễu cảm thấy có chút không ổn.

“Mộ Liễu... túi tiền của ta mất rồi.”

Nhíu mày, nụ cười trên mặt Lý Ngọc nhất thời tối lại.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu cũng trầm xuống, trong đầu đột nhiên lóe sáng.

“Ta biết rồi, nhất định là tên nhóc ăn xin đó!”

Hai người nhìn nhau dở khóc dở cười nhưng trong lòng nặng trĩu.

Vậy phải làm sao cho tốt?

Tình hình như bây giờ của hai người, nếu bỏ đi tiền thì lại rơi vào đường cùng, đừng nói đến chuyện thành thân, ngay cả duy trì cuộc sống cũng cực kỳ khó khăn....

“Không sao, nơi này của ta vẫn còn một ít.”

Nhìn sắc mặt buồn chán của Lý Ngọc, gương mặt tuần tú không có một chút vui vẻ. Diệp Mộ Liễu vỗ vỗ tay hần, cười an ủi.

“Xe đến núi ắt sẽ có đường, biện pháp lúc nào cũng có thể nghĩ ra được, có phải không?”

“Hai vị, giá y các người có muốn hay không vậy?”

Thấy vậy ông của cửa hàng tơ lụa liếc nhìn hai người một cái, lời nói không còn nhiệt tình như trước.

“Nếu không cần thì đi nhanh cho, tránh ở đây làm lãng phí thời gian của ta!”

“Người...”

Lúc này Diệp Mộ Liễu hết sức tức giận, lâm vào cảnh khó khăn.

Túi tiền của nàng không nhiều, hiện tại còn bị cha mẹ đuổi ra khỏi cửa, tiền của Lý Ngọc lại bị người ta đánh cắp rồi, nếu miễn cưỡng mua giá y thì số tiền còn lại chỉ sợ không đủ cho hai người sống trong vòng một tháng.

“Muốn, vì sao không muốn!”

Thấy bộ dáng uất ức của nàng, trong lòng Lý Ngọc chua xót, nhúu mày lạnh lùng nhìn chường quây, giọng nói trầm xuống.

“Gói lại cho chúng ta.”

“ Lý Ngọc, hay là thôi đi... Chúng ta... ”

Nghe vậy, Diệp Mộ Liễu cười cười muốn ngăn cản hành động của hắn. Dù sao, đối với tình hình hiện tại, nếu cứ khăng khăng mua giá y này, đối với bọn họ mà nói có chút khó khăn.

“ Đừng lo lắng, tất cả còn có ta đây ! ”

Cười cười vỗ tay nàng, ánh mắt Lý Ngọc lóe lên.

“ Lại nói, nàng không muốn thành thân sao ? ”

Một câu lập tức ngăn được miệng của Diệp Mộ Liễu. Bất đắc dĩ gật đầu, nàng cười vui vẻ nói :

“ Được, tất cả nghe theo chàng. ”

47. Chương 25: Túi Tiền Của Lý Ngọc Bị Trộm Rồi!

48. Chương 25: Cô Gái Xuống Tay Nấu Canh Vì Hắn

Hai người cầm túi đựng giá y, vui vẻ ra khỏi cửa hàng tơ lụa nhưng trong lòng mỗi người đều nặng trĩu.

“Liễu Nhi, thật xin lỗi, lại làm cho nàng uất ức rồi!”

Tuy nàng chỉ là con gái một tri huyện nho nhỏ, nhưng hắn nhìn thấy được cha mẹ đều rất thương yêu nàng. Từ nhỏ mặc dù nàng không cẩm y ngọc thực, xe ngựa trang hoàng nhưng cũng là một thiên kim xinh đẹp được cha mẹ nuông chiều.

Nay lại vì hắn mà cam nguyện chịu những cực khổ này, nàng phải rất rất yêu hắn mới có thể làm được như vậy sao?

“Ngốc này, làm sao lại khách khí với ta như vậy chứ?”

Trợn mắt, Diệp Mộ Liễu không cho là đúng.

“Liễu Nhi...”

Lý Ngọc mở mồm muốn nói, nhưng nhìn bóng đen vờ lóe ở chỗ rẽ, bỗng dừng ngậm miệng lại.

“Sao vậy?”

Quay đầu nhìn nàng, lại thấy Diệp Mộ Liễu tươi cười như hoa.

“Không có gì, ta đang định nói trời sắp trưa, chúng ta đi mua chút nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị về nhà thôi!”

Ánh mắt chớp lóe, Lý Ngọc rử mắt, che dấu bão táp trong mắt. Khi nâng mắt lần nữa, ánh mắt hắn tĩnh lặng như nước, nhìn không ra một chút gợn sóng.

“Được, chúng ta đi thôi. Trưa nay ta làm cho chàng món ăn ngon sở trường.”

Gật đầu cười, khoe môi Diệp Mộ Liễu nhếch lên thành vòng cung, hạnh phúc làm cho người ta không dời mắt được.

“Trước hết nói về..., thuở nhỏ ta đối với nữ công, nấu ăn đều không giỏi, nếu không thể ăn, chàng cũng đừng trách ta!”

Tuy rằng ba năm này bởi vì hấn, nàng đã thu liễm tính tình, từ từ, cũng không xa lánh nữ công như trước, kể cả nấu ăn.

Nhưng tóm lại, so với các cô gái khác, tay nghề của nàng quả thực là trò hề, không có chút bản lĩnh.

“Sao có thể? Chỉ cần là nàng làm, cho dù có độc ta cũng cam tâm tình nguyện ăn hết.”

Nước mắt rưng rưng trong hốc mắt, Lý Ngọc nghiêng đầu qua một bên, không để cho nàng nhìn thấy xúc động trong mắt hấn.

Đối với việc này, Diệp Mộ Liễu vẫn chưa phát hiện ra, nàng chỉ trừng mắt, hờn dỗi nói:

“Nói ngon nói ngọt!”

Lời ngon tiếng ngọt sao? Mộ Liễu, nàng có biết, những lời nói vào lúc này, chính là lời nói xuất phát từ đáy lòng của Lý Ngọc?

Lý Ngọc ta cả đời tôn quý, nữ nhân bên cạnh ta nhiều như cá dưới sông, nhưng có ai không phải vì thân phận và quyền thế mà tiếp cận ta.

Cô gái chịu xuống ta nấu canh cho ta, đến nay cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

49. Chương 26: Giá Y Mới Của Diệp Mộ Liễu

50. Chương 26: Lý Ngọc Gặp Rắc Rối

“Cẩn thận, Lý Ngọc...”

Lý Ngọc cúi đầu suy nghĩ, không biết ở ngã tư đường có một con ngựa đang lao nhanh tới, đang đá lung tung vào hấn.

Con ngựa như phát điên, kinh động đến đám đông đang chạy tứ phía. Cả đường đi, đã đụng không ít người đi đường và cửa hàng nhỏ.

Lập tức, nam tử áo đen như kinh sợ, cả đường đi không ngừng hô:

“Tránh ra, tránh ra, con ngựa bị dọa sợ, bị đụng vào ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu!”

Diệp Mộ Liễu bực bội, người này, quả thực hết sức càn quấy.

Rõ ràng là con ngựa nhà mình có vấn đề, còn dám lớn tiếng hô đụng phải sẽ không chịu trách nhiệm!

Thật sự, không thể nhịn được nữa!

Trong lòng thầm oán, Diệp Mộ Liễu không do dự nhìn về Lý Ngọc đang ngây ngốc đứng giữa đường cái mãi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

“Ngu ngốc, cẩn thận.”

Người này, đang làm cái gì vậy?

Rõ ràng bình thường nhanh trí muốn chết, võ công cũng rất tốt, vì sao thời khắc mấu chốt lại ngây người như vậy?

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, Diệp Mộ Liễu nặng nề ngã trên mặt đất, trên cổ tay truyền đến đau xót, nhưng Diệp Mộ Liễu không hề quan tâm, chỉ theo bản năng nhìn về Lý Ngọc.

“Lý Ngọc, chàng không sao chứ?”

“Ta không sao...”

Lúc này Lý Ngọc mới phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn đến máu đỏ nơi cánh tay của nàng, sắc mặt bỗng
đứng thay đổi, giọng nói hết sức lo lắng:

“Chết tiệt, Liễu Nhi chảy máu rồi.”

“Không sao, việc nhỏ mà thôi.”

Lúc này Diệp Mộ Liễu mới thở phào nhẹ nhõm, từ dưới đất đứng dậy. Vỗ bụn đất dính lên vạt áo, nhứ
mày nhìn Lý Ngọc.

“Này, ta nói chàng đang nghĩ cái gì vậy, tự đứng lại thất thần như vậy?”

“Ta đang nghĩ...”

Lý Ngọc vừa định nói chuyện, bên cạnh có người phát ra tiếng rên đau đớn.

“Ôi... ôi... cái cục xương già của ta!”

Diệp Mộ Liễu nhìn lại, thì ra lúc này mình đẩy Lý Ngọc, Lý Ngọc lại không may đụng phải bà cụ hơn năm
mười tuổi.

Thấy là bọn họ gây họa, Diệp Mộ Liễu thề lười, ân cần hỏi thăm:

“Bà lão, người không sao chứ?”

“Làm sao không có việc gì? Người nói cánh tay, cái chân của ta bị đụng mạnh như vậy, có thể không làm
sao sao?”

Oán hận lườm nàng một cái, bà lão có vẻ tức giận.

“Ôi, cái chân của ta... ôi, chảy máu rồi.. Chân ta không phải sẽ bị tàn phế đấy chứ? Ai yêu, làm sao ta
không thể nhúc nhích được vậy?”

Bà lão vừa khóc to vừa nắm chặt vạt áo của Lý Ngọc, khóc lớn:

“Đều tại ngươi, là ngươi đụng vào ta. Người phải bồi thường cho ta tiền thuốc men, phí bồi bổ và phí phục
vụ...”

Thấy vậy, dân chúng vây quanh ồn ào nói:

“Đúng thế, vị công tử này, đụng vào người sẽ phải chịu trách nhiệm!”

“Không phải chúng ta va vào, mà là con ngựa kia!”

Đột nhiên Diệp Mộ Liễu phản ứng lại, chỉ vào con ngựa điên bị kiềm chế, nhìn người áo đen đang xem náo
nhiệt, nói :

“ Ngựa của hần gây họa, các người tìm hần mà đòi đi. ”

Lời nói chưa dứt, nam tử áo đen đã thúc ngựa chạy đi. Con ngựa hí một tiếng, hần đã biến mất trong tầm
mắt của mọi người.

“Đừng chạy, có nghe thấy không? Người quay trở lại cho ta...”

Diệp Mộ Liễu định nhắc chân đuối theo lại bị bà lão bên cạnh nắm chặt áo.

“Ai yêu, đừng có chạy! Có nghe thấy không ? Người quay trở lại cho ta.....”

“ Ôi, ban ngày ban mặt, đụng phải người đã muốn chạy, đây là thói đời gì vậy? Các người không thương xót
cho bà lão ta đây, không con không cái không người chăm sóc, các người muốn ta chết ở chỗ này sao?”

Bà lão khóc lớn, tiếng nói vừa to vừa rõ ràng, nhất thời thu hút người từ bốn phía kéo tới, vây quanh đám
người Diệp Mộ Liễu đến nước cũng không chảy lọt.

“Ôi, bọn họ bắt nạt lão bà sắp vào quan tài, các người không ai nói hộ ta một câu, còn vương pháp, còn
công đạo, còn thiên lý hay không?”

Nghe vậy, đám người nhất thời ồn ào trở lại, trong đó có một nam tử trung niên áo xanh nói:

“Haiz, ta nói này người trẻ tuổi, là các người không đúng, đừng vào người ta thì nên bồi thường, các người không thể trốn tránh trách nhiệm có phải hay không?”

“Đúng!”

Diệp Mộ Liễu muốn giải thích, lại cảm thấy mệt mỏi, bà lão vì con ngựa điên gây họa, nhưng dù sao người đụng nàng đúng là Lý Ngọc.

Cho nên, bọn họ ít nhiều không thể phủ nhận trách nhiệm, nhưng nghĩ đến túi tiền cạn kiệt, Diệp Mộ Liễu do dự...

51. Chương 27: Cô Gái Xuống Tay Nấu Canh Vì Hấn

52. Chương 27: Bọn Họ Không Có Một Xu Dính Túi

“Đúng là thói đời bạc bẽo... Ngày hôm nay chết là cái chắc, xem ra ta phải đi tìm Diệp Thanh Thiên – Diệp đại nhân giải oan rồi!”

Đem hết sự chần chờ trong mắt Diệp Mộ Liễu, bà lão khóc càng lợi hại. Vừa vỗ ngực liên tục, vừa khóc vừa hô.

“Có ai giúp đỡ bà lão đáng thương không? Ta muốn đi nha môn cáo trạng...”

Thấy vậy, nam tử trung niên tiếp tục nói:

“Ta nói này hai vị, các người hà tất phải như vậy? Ít nhiều cũng nên bồi thường cho nàng ít bạc là được, cần gì phải nháo đến quan phủ, mọi người nói đúng không?”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Mộ Liễu tái nhợt, cầu cứu nhìn về phía Lý Ngọc.

Phải biết rằng, Diệp Thanh Thiên trong miệng bà lão là cha nàng, quan huyện. Nếu nháo đến nha môn, nàng không chỉ không chiếm được một chút lợi, chỉ sợ sẽ bị người cha chính trực dùng roi đình sắt đánh.

Không chỉ có vậy, còn làm liên lụy đến thanh danh của cha, hơn nữa bởi vì hôn sự mà nàng bị cha đuổi ra khỏi nhà, nếu xảy ra chuyện gì nữa. Diệp Mộ Liễu hết sức lo lắng, nếu cha thay đổi quyết định không cho nàng và Lý Ngọc tiếp tục ở bên nhau nữa.

Nếu vậy chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mộ Liễu mím môi, cúi đầu đáng thương nói:

“Nếu không chúng ta lấy hết tiền trên người cho nàng đi?”

“Được!”

Ánh mắt Lý Ngọc chớp lóe, đáy mắt có ánh sáng chuyển động, một lúc sau biến mất không thấy bóng dáng.

“Nàng nói sao thì làm như vậy!”

“Nhưng mà... nếu đưa hết tiền cho nàng thì tiền ăn cơm chúng ta sẽ không còn...”

Lấy túi tiền cầm trong tay, nhưng Diệp Mộ Liễu còn có chút do dự.

“Không sao, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Vỗ vai cười trấn an nàng, Lý Ngọc cầm túi tiền, nói với bà lão đang ngồi dưới đất:

“Bà lão, hai vợ chồng chúng ta mới gặp kẻ trộm, cho nên toàn bộ tài sản chỉ còn từng này, số tiền này người đi hiệu thuốc để đại phu bốc cho chút thuốc, số tiền còn lại mua gì đó ăn uống tắm rửa có được không?”

Không biết là do thái độ hòa nhã của Lý Ngọc hay bà lão đột nhiên rủ lòng tốt, vẻ mặt không chịu bỏ qua như vừa rồi vậy mà không chút do dự gật đầu đồng ý đề nghị của Lý Ngọc.

“Được rồi, coi như các người có chút chân thành, tiện nghi cho các người!”

Bà lão cầm lấy túi tiền, lừ lóát đứng dậy, vỗ mông xoay người biến mất trong đám người. Bộ dáng đó làm sao có một chút bị thương nghiêm trọng?

Diệp Mộ Liễu thấy vậy dở khóc dở cười.

So với bà lão mới kêu la đó, bọn họ mới thực sự là tổn thất nghiêm trọng.

Cùng đường không thể về nhà, ngay cả bữa cơm tiếp theo cũng không biết ăn gì. Cuộc sống như vậy, so với tưởng tượng của nàng còn khó khăn hơn.

“Lý Ngọc...”

Diệp Mộ Liễu quay đầu, bộ dáng đáng thương nhìn nam tử đang đứng bên cạnh, lại nhìn thấy bộ dáng tự trách của hắn, bỗng đứng im lặng.

“Liều Nhi, thực xin lỗi...”

Con người Lý Ngọc lóe lên sự phức tạp và che giấu.

Nhưng giờ phút này Diệp Mộ Liễu không hiểu ánh mắt đó là gì, chỉ đơn thuần cho rằng hắn đang tự trách và áy náy.

Một lúc sau, trong lúc nàng đang suy nghĩ về ánh mắt phức tạp của Lý Ngọc, lòng nàng cảm thấy đau đớn....

“Ngốc, giữa ta và chàng vĩnh viễn không cần ba chữ đó.”

Khóe môi nhếch lên, Diệp Mộ Liễu nở một nụ cười như tươi như hoa. Nụ cười đó như ánh nắng tháng ba chiếu vào trái tim Lý Ngọc, làm cho khói mù bao năm qua trong lòng hắn nháy mắt trở thành hư không.

“Đi, chúng ta về nhà.”

Nắm lấy bàn tay Lý Ngọc, bàn tay mảnh khảnh của Diệp Mộ Liễu như ẩn chứa vô vàn sức mạnh, làm cho Lý Ngọc cảm nhận được, chỉ cần có nàng bên cạnh, cho dù gặp phải khó khăn gì, đều trở thành bụi bặm, mây khói, không đáng để nhắc tới.

“ Được ! ”

Dùng sức nắm lấy bàn tay của nàng, Lý Ngọc gật đầu cười, con người trong phút chốc như nở rộ, làm cho Diệp Mộ Liễu thất thần.

“ Nhưng mà Liều Nhi, buổi trưa chúng ta ăn gì bây giờ ? ”

Đáy mắt lóe sáng, Lý Ngọc thản nhiên hỏi.”

“ ... ”

Sau khi im lặng, vẻ mặt xấu hổ của Diệp Mộ Liễu nhất thời trở nên vui vẻ.

“ Lý Ngọc, Ta có biện pháp. ”

Dứt lời, nàng rút trên đỉnh đầu một cây trâm đơn giản nhưng hết sức thanh nhã, đưa trước mặt Lý Ngọc.

53. Chương 28: Lý Ngọc Gặp Rắc Rối

54. Chương 28: Cầm Cố Cây Trâm Nhành Liễu Ngọc Bích

“Chàng nhìn cây trâm nhành liễu ngọc bích này đi, chỉ cần có nó, chúng ta có thể chống đỡ được một thời gian rồi.”

“Không được!”

Thấy vậy, Lý Ngọc nhú mào, theo bản năng không đồng ý.

“Cây trâm nhành liễu ngọc bích này không thể được!”

Tuy nàng không nói nhưng hân có thể nhìn ra cây trâm này đối với nàng có ý nghĩa rất đặc biệt.

Mặc dù thời gian ở chung của bọn họ rất ngắn, nhưng hân biết nàng không thích những trang sức sắc rở. Hiện tại, cả người nàng, trừ cây trâm nhành liễu ngọc bích thì không có một chút trang sức nào.

Hơn nữa cây trâm này ngọc xanh trong suốt, vừa nhìn đã biết là ngọc tốt loại thượng đẳng, tạo hình nhành liễu, mục đích nhỏ này hân biết là lễ vật mà cha mẹ đưa cho nàng.

Nàng vì hân mà bị đuổi ra khỏi nhà, trong lòng nàng vẫn còn chút áy náy với cha mẹ. Hiện tại lại dùng cây trâm cha mẹ tặng nàng, chỉ sợ trong lòng nàng sẽ rất khó chịu.

“Được rồi, chúng ta không dùng cây trâm này!”

Sự phản đối của hân giống như dự đoán của nàng. Nghe vậy, nàng cũng không tranh cãi cùng hân, chỉ nhếch môi cười giả hoạt.

“Nhưng mà Lý Ngọc, chàng còn có vật nào dùng được sao?”

“Ta...”

Lần này, Lý Ngọc quả thật bị nàng làm cho im lặng.

Nhìn khắp cơ thể từ trên xuống, ngoại trừ miếng ngọc bội hình rồng treo bên hông, hân không thể tìm ra được thứ gì có thể cầm cố.

Nhưng miếng ngọc bội duy nhất này cho dù có thể dùng, cũng không phải lúc này.

Thấy sắc mặt hân khó xử, trong lòng Diệp Mộ Liễu lại sáng tỏ, cũng không tiếp tục hỏi, chỉ nhú mào, mím môi nói:

“Chàng xem, cả người ta ngoài trừ miếng ngọc bội chàng đưa thì không có vật nào khác, nhưng miếng ngọc bội này không thể dùng có đúng không?”

“Đương nhiên là không được!”

Nghe vậy, Lý Ngọc không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Không có kết quả, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác, không phải sao, Lý Ngọc?”

Khóe môi nhếch lên nụ cười giả hoạt, Diệp Mộ Liễu nheo mắt, cười đắc ý khác thường.

Lý Ngọc bất đắc dĩ cười, chỉ có thể cầm cây trâm nhành liễu ngọc bích đến hiệu cầm đồ đổi một chút bạc. Sau đó mua một chút gạo và rau xanh. Lúc này mới thông thả bước về nhà.

55. Chương 29: Bọn Họ Không Có Một Xu Dính Tú

56. Chương 29: Lần Đầu Tiên Của Lý Ngọc

Thật ra, có đôi khi củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm chua, trà cũng không phải là chuyện dễ làm.

Ít nhất là đối với hai người mười ngón tay không dính nước sẽ không dễ dàng.

Chẻ củi, Lý Ngọc chưa bao giờ làm, cũng may hắn còn có chút công phu cho nên đây cũng là chuyện không quá khó khăn.

Nhóm lửa làm cho hai người hao phí không ít sức lực.

Bếp lò bốc lên ngọn lửa hừng hực, hai người nhìn đối phương một trắng một đen, bộ dáng vô cùng thê thảm, không khỏi nhìn nhau cười.

Lấy nước vò gạo, cho vào nồi, Diệp Mộ Liễu bắt đầu rửa rau, đến lúc thái rau, Lý Ngọc kiên quyết không chịu để nàng làm.

Lý do rất đơn giản, khuỷu tay nàng mới bị thương, nếu dùng quá nhiều sức sẽ liên lụy đến miệng vết thương, làm cho miệng vết thương không thể nào khép lại. Mà nàng, trước khi hắn một mực khẳng định rằng nàng ngoan ngoãn thả vũ khí đầu hàng.

Đứng sau lưng hắn, nhìn mười ngón tay của hắn chưa bao giờ dính nước, vụng về cầm lấy con dao luống cuống thái thức ăn.

“Lý Ngọc...”

Nhìn đám rau hình thù kì quái nằm trên thớt, trong lòng Diệp Mộ Liễu có một dòng nước ấm chảy qua, trong mắt không kìm được mà ẩm ướt.

Nam tử này, tư thế vừa ngốc vừa vụng về, nhưng thái độ đó lại có thể chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng nàng.

Tuy hắn không nói nhưng nàng có thể chắc chắn cho tới bây giờ hắn chưa từng làm chuyện này. Một nam tử, đồng ý vì một cô gái mà làm những việc như thế này, ít nhất có thể chứng minh, trong lòng hắn yêu nàng!

Lý Ngọc như vậy, làm sao nàng có thể không thích cơ chứ?

Từ từ đến sau lưng Lý Ngọc, hai tay xuyên qua hông, ôm lấy vòng eo của hắn. Diệp Mộ Liễu dựa đầu vào lưng Lý Ngọc, dịu dàng nói:

“Lý Ngọc... cảm ơn chàng!”

Cảm ơn chàng đã trở lại!

Cảm ơn chàng đã không làm cho ta thất vọng.

Cảm ơn chàng đã tốt với ta.

“Ngốc này, đừng náo loạn. Để cho ta thái!”

Thân thể hơi ngẫn ra, ngay sau đó, Lý Ngọc làm bộ như không để ý nói.

“Ngoan ngoãn ngồi một bên đi, chờ ta thái xong đồ ăn là nàng có thể thể hiện kĩ thuật nấu ăn của mình rồi!”

“Không cần, để ta ôm chàng một cái.”

Mấp máy môi, Diệp Mộ Liễu làm nũng.

“Để ta ôm chàng như vậy có được không, ta thề ta sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không quấy rầy chàng!”

Đáy mắt chứa muôn vàn nhu tình, giọng nói Lý Ngọc mang theo chút rung động không thể nghe được.

“Đúng là nha đầu ngốc...”

Cứ như vậy, một bữa cơm, hai người chìm trong ngọt ngào tình cảm. Nhìn bàn đồ ăn đơn giản đến nghèo túng, trong lòng Lý Ngọc dâng lên sự áy náy.

“Thật xin lỗi, Liễu Nhi, đi theo ta làm cho nàng cực khổ rồi.”

“ Tên gốc này, không phải vẫn rất tốt sao ? ”

Trên bàn có hai món đồ ăn mặn và một món canh, một đồng tiền một bát canh đậu hủ, nửa văn tiền một đĩa măng tre xào, còn có một đồng tiền trứng chim nấu canh rau.

Đây là bữa cơm đầu tiên mà Lý Ngọc được ăn, là bữa cơm đồ ăn đơn giản nhất. Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn lại hiện lên cảm giác có tên là hạnh phúc...

“Chàng xem, những thứ này xào lên rất ngon. Còn có cả bát canh, rất sang trọng đấy!”

Chỉ vào bát canh rau nấu cùng trứng chim, Diệp Mộ Liễu giả hoạt cười.

“Sao? Cái này gọi là gì?”

Nghe vậy, Lý Ngọc hứng thú nhú mồm hỏi.

“ Cái này là hai trứng chim vàng anh hót. ”

Diệp Mộ Liễu mím môi cười cười, chỉ vào hai quả trứng vàng, nổi bập bênh trên đám rau cải xanh.

“Cái này gọi là cò trắng bay vút trời xanh.”

Cuối cùng, nàng chỉ vào lòng trắng trứng nổi trên mặt nước cười nói.

“Như thế nào, nước canh này thật nhiều kiến thức đúng không?”

“Liễu Nhi, ta biết nàng đúng là bảo bối!”

Cúi đầu, hôn lên đôi môi hồng của Diệp Mộ Liễu, bên trong cổ họng bật ra tiếng than thở.

Cho dù có cho hắn bảo bối quý giá nhất thế gian, hắn cũng sẽ không đổi bảo bối này.

“Lại đây, nhanh đến ăn cơm thôi.”

Đem hai quả trứng gấp vào trong bát của Lý Ngọc, Diệp Mộ Liễu lại gấp một miếng măng cho vào trong miệng của mình, cười nói.

“Ăn cơm xong chúng ta còn phải bận rộn đấy.”

“Ừ, ăn cơm xong, ta sẽ đi tìm việc làm.”

Cúi đầu rũ mắt, hàng lông mi dài như cánh bướm, che giấu báo tấp trong mắt Lý Ngọc. Âm thanh của hắn bình tĩnh như nước, đáy mắt lóe lên ánh sáng.

“Liễu Nhi, nếu như... ta nói là nếu, nếu cả đời của ta đều không có tiền đồ như vậy, nàng vẫn sẽ không oán không hối đi theo ta chứ?”

57. Chương 30: Cầm Cố Cây Trâm Thành Liễu Ngọc Bích

58. Chương 30: Có Phải Ta Cực Kỳ Vô Dụng Hay Không?

Vấn đề này, lúc đó Diệp Mộ Liễu không trả lời Lý Ngọc, nhưng nàng sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh lòng nàng.

Mười ngày tiếp theo, Lý Ngọc vẫn đi sớm về muộn tìm việc làm.

Nhưng mỗi lần hắn đều mang theo hy vọng ra đi lại mang theo thất vọng mà về.

Không biết có phải do ông trời không chịu quan tâm tới bọn họ hay không, mấy ngày này, vận khí của hần vẫn không tốt. Huyện Thanh giang to như vậy nhưng không ai đồng ý nhận hần vào làm.

Mỗi ngày nhìn Lý Ngọc kéo thân mình mệt mỏi quay về, ánh mắt hần tràn đầy xin lỗi, trong lòng Diệp Mộ Liễu hết sức khó chịu.

Không phải khó chịu vì hần không tìm được việc làm, cũng không phải ghét bỏ hần vô năng, mà đau lòng vì hần vất vả, đau lòng vì gương mặt hần tràn đầy xin lỗi.

Cho nên mỗi lúc như vậy, Diệp Mộ Liễu đều cười, trêu chọc:

“Lý Ngọc, không có việc gì. Ngày xưa Việt Vương Câu Tiễn ném mật nằm gai ba năm mới dựng nên nghiệp lớn. Chúng ta mới chỉ chịu một chút khó khăn đã suy sụp, không có gì đáng ngại.”

“Liễu Nhi, có phải ta cực kì vô dụng hay không?”

Nhìn chằm chằm vào Diệp Mộ Liễu, sắc mặt Lý Ngọc có mấy phần uể oải, đáy mắt xuất hiện vết thâm quầng như có như không.

“Ngốc, không phải chàng vô dụng, là bọn hần có mắt không trông, không biết chàng là Ngọc Thạch, là Linh Xà châu, không biết Lý Ngọc nhà chúng ta có bao nhiêu năng lực!”

Tim đập liên hồi đột nhiên lỡ một nhịp, trong nháy mắt, Lý Ngọc hoài nghi có phải Diệp Mộ Liễu biết điều gì hay không? Nhưng khi ánh mắt của hần chạm vào đôi mắt trong suốt của nàng, Lý Ngọc chợt phủ định ý nghĩ của mình.

Cô gái này là người có tình có nghĩa, nàng yêu hần, toàn tâm toàn ý tin tưởng hần, làm sao hần có thể nghi ngờ đây?

Vậy mà mình lại...

Thở dài một hơi, Lý Ngọc rũ mắt nói:

“Nhưng mà Liễu Nhi, chúng ta đã không còn tiền?”

Mấy ngày qua, bọn họ đã ăn hết, ngay cả cây trầm nhành liễu ngọc bích cũng bị ông chủ cầm đồ thâm hiểm ép giá thấp, giờ chẳng còn bao nhiêu.

“Liễu Nhi, nếu... nếu chúng ta cứ như vậy nữa, ta chỉ sợ nàng sẽ đói chết !”

“Ngốc, như vậy thì như thế nào?”

Cúi đầu cắn cắn môi, Diệp Mộ Liễu nhẹ giọng nói.

“Cùng lắm ta sẽ trở về cầu xin cha mẹ.”

59. Chương 31: Lần Đầu Tiên Của Lý Ngọc

60. Chương 31: Thì Ra Chàng Không Tin Ta?

“Chàng yên tâm đi, ta là con gái của bọn họ, bọn họ sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta đói chết!”

Giấu hết sự lo lắng vào trong đáy mắt, Diệp Mộ Liễu cười nụ cười an ủi.

“Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng. Trên đời, không có ai không trải qua lên voi xuống chó.”

“Tất nhiên bọn họ sẽ không bỏ mặc nàng!”

Đáy mắt quét xuống tia trào phúng như có như không, Lý Ngọc thản nhiên nói.

“Nhưng mà, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho con gái của mình gả cho một nam nhân ngay cả nương tử của mình cũng không nuôi nổi!”

“Không, sẽ không.”

Diệp Mộ Liễu biến sắc, gương mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Cho tới bây giờ lời nói của cha luôn nhất ngôn cửu đỉnh, ông đã ngầm đồng ý hôn sự của chúng ta thì tuyệt đối sẽ không lật lọng.”

“Đó là bọn họ không biết ta vô dụng như vậy!”

“Lý Ngọc, sao chàng có thể nói như vậy?”

Ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn, trong mắt Diệp Mộ Liễu tràn đầy kinh ngạc.

“Nàng dám nói cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ như vậy?”

Chớp mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Mộ Liễu, khóa môi quét xuống nụ cười trào phúng lạnh buốt, nhưng ánh mắt hấn không lộ điều gì.

“Chàng không tin ta?”

Con ngươi lóe sáng bỗng chốc ảm đạm, đáy mắt Diệp Mộ Liễu lóe lên sự chua xót.

“Ta chỉ không tin lòng người mà thôi!”

Trong mắt nàng chỉ có sự bi thương, làm cho lòng Lý Ngọc thất lại. Nhưng một giây sau, trong miệng hấn bật ra lời nói tàn nhẫn hơn.

“Phu thê vốn như chim trong rừng, có họa thì mặc ai người nấy bay, những lời này chẳng lẽ nàng chưa nghe bao giờ?”

“Lý Ngọc, ta chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi chàng!”

Nếu không, nàng đã không chờ hấn ba năm, ngay cả hoàng phi cũng không làm, sẽ không cùng cha mẹ trở mặt.

Nhưng hôm nay Lý Ngọc, hấn tại sao lại như vậy? Vậy mà có thể nói ra lời nói tàn nhẫn kinh ngạc như vậy.

“Như vậy sao?”

Trong đôi mắt dịu dàng, tối lại, làm cho người ta không nhìn được một chút cảm xúc. Trong lòng Diệp Mộ Liễu nhất thời lạnh xuống.

Vốn tưởng rằng, tình cảm bọn họ có thể không thay đổi theo năm tháng, có thể chịu được ánh mắt của thế tục, có thể bỏ qua vật ngoài thân, thì ra cái gì cũng không có.

Ngay cả tín nhiệm giữa bọn họ, cũng không có...

61. Chương 32: Có Phải Ta Cực Kỳ Vô Dụng Hay Không?

62. Chương 32: Lý Ngọc, Chàng Không Cần Ta Nữa Sao?

“Lý Ngọc, mỗi lời ta nói ra, từng câu từng chữ đều là lời thật lòng, dù chàng có bản cùng hay phú quý, tình yêu của ta đối với chàng, không bao giờ thay đổi.”

Diệp Mộ Liễu gằn từng chữ, nói hết sức chân thành. Đáy mắt tràn đầy hơi nước, bởi vì hấn không tin nàng, mà càng tích tụ càng nhiều hơn....

Nhìn khoe mắt của nàng rơi xuống từng giọt nước mắt, trong lòng Lý Ngọc như bị người khác hung hăng xé nát, đau đớn không thở nổi, nhưng cuối cùng hấn lại cúi đầu, khoe môi nhếch lên, nhíu mày không nói một lời.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, sự im lặng nhưng một luồng khí lạnh trong không khí bao phủ trong lòng, làm cho hô hấp của Diệp Mộ Liễu nhất thời ngưng trệ.

Nàng nâng đôi mắt đáng thương nhìn Lý Ngọc, hy vọng hấn có thể như thường ngày, hôn môi mình, ôm mình, mỉm cười sủng nịnh mình, xoa tóc mình, cười bất đắc dĩ với mình, sau đó hai người biến chiến tranh thành tơ lụa (giải quyết tranh chấp bằng hòa bình – ý chỉ là hai người dễ dàng làm hòa.) Không còn thương tâm, xấu hổ và khổ sở như bây giờ.

Nhưng từng giây, từng phút trôi qua, Lý Ngọc vẫn không nhúc nhích, yên lặng một chỗ.

Hai tay hấn ôm đầu, khủy tay đặt trên hai đầu gối, ngón tay thon dài bấu vào mái tóc đen bóng. Gương mặt cúi xuống làm cho nàng không nhìn rõ được vẻ mặt của hấn.

Chỉ có khí lạnh tỏa ra từ người hấn mới làm cho lòng Diệp Mộ Liễu trở nên bất an.

“Lý Ngọc...”

Diệp Mộ Liễu nhạy cảm thấy được cái gì đó không thích hợp. Nàng từ từ đứng dậy, đến bên người Lý Ngọc, kéo kéo vạt áo của hấn, nhẹ nhàng nói.

“Lý Ngọc... chúng ta đừng cãi nhau có được không? Hiện tại cái gì ta cũng không có, chỉ còn một mình chàng mà thôi...”

Thân thể Lý Ngọc run lên, hấn từ từ ngẩng đầu, gương mặt tối lại, âm thanh khàn khàn, lời nói bật ra như sấm rền, chấn động tới trái tim của Diệp Mộ Liễu.

“Mộ Liễu, nàng trở về nhà đi, trở về bên cạnh cha mẹ mình thôi!”

Thân thể đột nhiên vùng dậy, Diệp Mộ Liễu loạng choạng, suýt chút nữa thì đứng không vững.

Nâng mắt kinh ngạc nhìn Lý Ngọc, sắc mặt nàng trắng bệch.

“Lý Ngọc, chàng không cần ta nữa sao?”

“Không phải ta không cần nàng, mà là ta nuôi nàng không nổi. Nàng không thấy sao, hiện tại ngay cả ta cũng không nuôi nổi bản thân mình, lấy cái gì mà nuôi nàng?”

63. Chương 33: Thì Ra Chàng Không Tin Ta?

64. Chương 33: Nàng Không Đi, Ta Đi!

“Ta không cần chàng nuôi, ta có thể tự nuôi bản thân mình. Lý Ngọc, chàng không cần đuổi ta đi, không được không cần ra, có được hay không? Có được hay không...?”

Diệp Mộ Liễu rất muốn khóc nhưng lại cố gắng kìm nén không để cho mình bật khóc, hấn sẽ ghét bỏ bản thân mình. Mà giờ phút này, nàng chỉ có thể dùng răng cắn chặt môi mình, giọng nói nghẹn ngào.

“Sau đó thì sao? Sau đó để cho người ta cười ta là nam nhân vô dụng, là tên phế vật sao?”

Hàng lông mi đến của nàng dính đầy nước mắt, Lý Ngọc nhìn mà đau lòng. Nhìn nàng liều mạng áp chế đáng vẻ uất ức, Lý Ngọc hận không thể đưa tay ra ôm nàng vào lòng.

Nhưng đã diễn đến bước này, làm sao có thể để hổng trong gang tấc.

Cho nên cuối cùng, hấn hít một hơi thật sâu, áp chế kích thích trong lòng mình.

“Liễu Nhi, nàng đi đi, có lẽ chàng nói đúng, ta thật sự không thích hợp với nàng, không thể cho nàng hạnh phúc, cho nên, nàng đi đi.”

“Không, ta không đi”

Lắc lắc đầu, ánh mắt Diệp Mộ Liễu đổ đến dọa người.

“Ta là thê tử của chàng, chàng ở đâu ta lại ở đó.”

“Như vậy sao? Ta nhớ rõ chúng ta còn chưa bái đường, thành thân, làm sao nàng trở thành thê tử của ta rồi hả?”

Lời editor: Gia chưa biết vì cái lý do gì, nhưng lão Lý Ngọc này làm gia ghét rồi đấy, thật là đáng ghét

Khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, Lý Ngọc quay đầu, không dám nhìn vào gương mặt uất ức của Diệp Mộ Liễu.

“Lý Ngọc.”

Diệp Mộ Liễu kinh ngạc nhìn hẩn, gương mặt tràn đầy thất vọng.

Ngay khi Lý Ngọc cho rằng nàng sẽ bị kích thích mà rời đi, nàng lại cúi đầu, im lặng. Một lúc sau mới ngẩng đầu, tha thiết nói:

“Lý Ngọc, không cần nói ra những lời làm tổn thương người khác, ta biết chàng muốn tốt cho ta, đã đến mức này, ta cũng không muốn nghe những lời này, bởi vì, nó làm cho trái tim của ta đau đớn, rất đau...”

Nghe vậy, con người đen bóng của Lý Ngọc lóe ra ánh sáng sâu hơn. Trong lúc này, ánh mắt hẩn nhìn về Diệp Mộ Liễu, không thể dùng hai từ “Kinh ngạc” để hình dung.

Cô gái này vẫn luôn làm cho hẩn kinh ngạc, chưa bao giờ làm cho hẩn thất vọng...

Rũ mắt, che lại sự rung động trong mắt, Lý Ngọc gằn từng tiếng, âm thanh lạnh lùng như gió mùa đông khắc nghiệt.

“Nàng không đi đúng không? Tốt lắm, ta đi. Dù sao biệt viện này cũng là của Diệp gia ! ”

65. Chương 34: Lý Ngọc, Chàng Không Cần Ta Nữa Sao?

66. Chương 34: Mang Ta Đi Gặp Chủ Tử Nhà Người

Lý Ngọc đẩy cửa ra ngoài, để Diệp Mộ Liễu không kịp phòng ngự một mình trong phòng. Rốt cuộc nước mắt không nhịn được từ trong mắt tràn ra ngoài.

Diệp Mộ Liễu như nghe thấy được, có thứ gì đó trong lòng mình sụp đổ...

Mà Lý Ngọc đứng ở ngoài cửa hoàn toàn không ngờ, hẩn chỉ biết bản thân phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Nếu thật sự không đi, hẩn không thể cam đoan mình còn có thể tiếp tục diễn trò được hay không?

Diệp Mộ Liễu, quả thật nàng là một cô gái tốt. Là cô gái đáng giá để hẩn bắt chấp tất cả để toàn tâm toàn ý quý trọng và che chở!

“Xuất hiện đi!”

Ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, ở trong hư không liếc một cái. Chỉ trong giây lát, cả người Lý Ngọc từ trong ám áp biến thành bộ dáng khí thế ngạo thế thiên hạ.

“Xem đủ chưa? Xem đủ thì lăn ra đây cho Trẫm!”

Trong bóng đêm, có một nam tử toàn thân y phục dạ hành từ không trung bay ra. Gương mặt tuần lãng quét xuống nụ cười cả phất cả phơ.

Bộ dáng lưu manh đó đối với sự tức giận của Lý Ngọc lại coi như không có.

“Hoàng thượng...”

“Mang Trầm đi gặp chủ tử nhà ngươi.”

Không thèm nhìn hấn một cái, âm thanh Lý Ngọc lạnh băng, mang theo mấy phần kìm nén tức giận.

“Chủ tử của nô tài không phải là Hoàng thượng ngươi đấy sao?”

Thấy vậy, người áo đen nhún vai, gương mặt tuần tú tràn đầy kinh ngạc, đáy mắt quét xuống sự bồn cợt như có như không.

“Từ khi nàng đưa ngươi đi, thì chủ tử của ngươi là nàng rồi.”

Dừng một chút, Lý Ngọc nói thêm một câu:

“Ít nhất, bên ngoài thì là như vậy.”

“Sao,... hiện tại đi sao? Hoàng thượng.”

Nghe vậy, người áo đen không sợ chết hỏi một câu. Khóe môi vẫn là nụ cười không đứng đắn.

“Du Bạch!”

Môi mỏng phun ra hai chữ, ánh mắt Lý Ngọc nhìn về nam tử áo đen dậy sóng, làm cho người áo đen thu lại nụ cười nơi khóe môi.

Dựa vào kinh nghiệm hầu hạ chủ tử này nhiều năm, hấn hiểu được thời khắc càng bình tĩnh càng phát tác đáng sợ hơn.

Cho nên, giờ phút này, Du Bạch lựa chọn thời điểm để thu liễm.

“Hoàng thượng, đi theo ta.”

67. Chương 35: Nàng Không Đi, Ta Đi!

68. Chương 35: Thái Hậu Tuyệt Sắc!

Dứt lời, Du Bạch thi triển thân thể, biến mất trong bóng đêm rộng lớn.

Thấy vậy, Lý Ngọc theo sát đằng sau. Xa xa đi theo hấn đi tới phía trước một gian nhà gạch ngói xanh.

Cước bộ hai người vừa ngừng, cánh cửa gỗ sơn đỏ sậm kéo một tiếng mở ra.

Nhìn thấy hai người, người mở cửa không hề ngạc nhiên, chỉ cung kính trước mặt Lý Ngọc gật đầu một cái, nghiêng người đón hai người vào.

Tòa nhà này giống như tất cả các nhà giàu có ở huyện Thanh giang, ngói xanh, tường màu tro, từng đường nét tinh tế tạo nên sắc thái đậm đà.

Mọi thứ giường như bình thường, chỉ có ba bước một cái chòi gác, năm bước có một tốp canh phòng nghiêm mật, cho thấy nhân vật trrong căn phòng là người cần thận.

“Mẫu hậu đâu, đang nghỉ ngơi sao?”

Lý Ngọc nâng mắt, nhìn nam tử trung niên áo xám đi trước dẫn đường, nhíu mày hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, thái hậu nương nương vẫn chưa nghỉ ngơi. Nàng vẫn một mực chờ Hoàng thượng đến đây.”

Âm thanh của nam tử áo xám ở trong màn đêm bật ra the thé, âm thanh khác hẳn với âm thanh bình thường của nam tử trưởng thành, nhưng hai người Lý Ngọc lại không cảm thấy sợ hãi.

“... phía trước dẫn đường đi.”

Lý Ngọc ngẩn ra, khóe môi quét xuống nụ cười như có như không, nhưng tươi cười đó không đạt tới đáy mắt.

Mẫu hậu, có phải người đã sớm dự liệu nhi thần sẽ đến, sắp chịu không nổi rồi hay sao hả?

“Thiên nhi, con tới sao?”

Sau một lúc, hai người tới phía trước căn phòng khác. Trong phòng, dưới ánh nến, ngọn đèn tươi đẹp, một bóng dáng phản chiếu lên cánh cửa gỗ hoa lê, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

“Đã muộn như thế này mà Mẫu hậu vẫn chưa nghỉ ngơi sao?”

Người áo xám thay Lý Ngọc mở cửa, nhưng không đi vào, Du Bạch cũng như vậy, đứng trước cửa thì dừng lại, phi thân ba vút lên nóc nhà đối diện, nhìn chằm chằm toàn bộ xung quanh.

“Nếu mẫu hậu đã nghỉ ngơi, chẳng phải Thiên nhi đến đây một chuyến tay không hay sao?”

Nghe vậy, cô gái trong phòng quay lại, dung nhan mỹ lệ, mang theo nụ cười nhợt nhạt.

Cô gái nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, xinh đẹp như đóa hoa, rực rỡ vô cùng, lúc nào cũng có thể rơi xuống, biến thành bùn...

69. Chương 36: Mang Ta Đi Gặp Chủ Tử Nhà Người

70. Chương 36: Người Đừng Quên Tiền Đặt Cược Của Chúng Ta

Vậy mà mọi thứ không hề làm mất đi vẻ tuyệt sắc của nàng, mỹ lệ của nàng, cùng với vẻ đẹp cao quý bẩm sinh đó của nàng.

Nhất là đôi môi quét xuống nụ cười nhạt của nàng, làm cho bất cứ ai nhìn thấy đều không nhịn được mà sinh lòng thương tiếc, hãm vào trong đó không thể thoát ra được.

Rũ mắt, thở dài một hơi, Lý Ngọc thản nhiên nói:

“Mẫu hậu thật hiểu nhi thần.”

“Như thế nào, xem ra Thiên nhi của ta mềm lòng rồi hả?”

Nâng cằm, ý bảo Lý Ngọc ngồi lên chiếc ghế khắc hoa, Thái hậu nhú mày cười nhẹ.

“Nhanh như vậy đã bại trận, Thiên nhi, con đúng là không chiến mà bại? Con đừng quên, tiền cược của chúng ta.”

“Nhi thần không quên.”

Môi mỏng nhếch lên thành đường thẳng, đáy mắt Lý Ngọc lộ ra kiên quyết không chút nào che giấu.

“Chỉ là nhi thần cảm thấy được, tiền cược lần này dừng ở đây thôi. Mẫu hậu cũng thấy, Liễu Nhi là cô gái cực kỳ tốt. Tương lai nhất định cũng là một Hoàng hậu tốt. Nàng xứng với nhi thần, xứng với mẫu nghi thiên hạ.”

“Như vậy sao?”

Thuận tay bưng chén sứ thanh hoa, thản nhiên thổi một hơi, lúc này Thái hậu mới thông thả nói:

“Chỉ bằng biểu hiện mấy ngày của nàng, Thiên nhi đã chắc chắn. Nếu nhĩ vậy, Thiên nhi làm cho mẫu hậu thất vọng rồi...”

“Như vậy còn chưa đủ sao, mẫu hậu.”

Khóe mắt nhấc lên, đáy mắt Lý Ngọc chợt lóe tối tăm.

“Nàng không cần ngôi vị Hoàng phi, không cần vinh hoa phú quý, cũng không để ý nhĩ thần có nghèo túng hay bần cùng, chỉ toàn tâm toàn ý đi theo nhĩ thần, cho dù ăn cháo chịu đói cũng không cần quan tâm!”

Nói tới đây, Lý Ngọc hơi dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu có chút nghi ngờ.

“Nhĩ thần xin hỏi mẫu hậu, nếu như vậy còn chưa đủ, vậy rốt cuộc phải biểu hiện như thế nào mới làm cho mẫu hậu thỏa mãn?”

Thu hết sự nghi ngờ của Lý Ngọc vào trong mắt, Thái hậu mỉm cười, rũ mắt không chút để ý nói:

“Nàng không cần vinh hoa phú quý, chỉ có thể nói nàng là cô gái không ham hư vinh. Nàng đồng ý lúc người gặp khó khăn vẫn không rời không bỏ, cho thấy nàng cực kì yêu người, nhưng những thứ này vĩnh viễn không ddiur1”BẠN CÓ THỂ DÙNG PHÍM MŨI TÊN ĐỂ LÙI/SANG CHƯƠNG. CÁC PHÍM WASD CŨNG CÓ CHỨC NĂNG TƯƠNG TỰ NHƯ CÁC PHÍM MŨI TÊN.

71. Chương 37: Thái Hậu Tuyệt Sắc!

72. Chương 37: Nàng Không Thích Hợp Làm Mẫu Nghi Thiên Hạ

“Còn chưa đủ?”

Nghe vậy, giọng nói của Lý Ngọc cao hơn ba phần, vòng cung nơi khóe môi cũng căng lên.

“Đúng, chưa đủ.”

Gật gật đầu, Thái hậu để chén trà trong tay xuống, động tác tao nhã mà cao quý.

“Thiên nhi, con luôn thông minh hơn người, làm sao nói đến tình yêu, lại rồi rầm, luống cuống tinh thần như vậy? Đây không phải là dấu hiệu tốt đâu...”

Nói tới đây, Thái hậu giọng điệu mềm đi, lời nói ẩn ý:

“Mẫu hậu biết, Diệp Mộ Liễu là cô gái tốt, thiện lương, hồn nhiên, lại cực kì yêu con, nhưng không có nghĩa nàng là lựa chọn tốt cho mẫu nghi thiên hạ.”

“Ngày ấy trên đường cái con cũng thấy, nàng quá mức thiện lương, lại không thông minh đưa đẩy. Nói thật, Thiên nhi, trong lòng con có phải cũng hiểu rõ hay không? Cô gái như Diệp Mộ Liễu không thích hợp sống trong hậu cung.”

Nói xong, Thái hậu lườm Lý Ngọc một cái, thấy sắc mặt hắn thay đổi, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, ẩn ẩn một chút do dự.

Thái hậu mỉm môi cười, biết mình nói đúng nhược điểm của Lý Ngọc, nhưng không vội thừa thắng mà xông lên, chỉ rũ mắt thản nhiên nói.

“Lúc trước con muốn lập Diệp Mộ Liễu làm Hoàng hậu, ta không đồng ý. Nếu không phải nhìn mối tình thâm thiết của con với nàng, lại xem ba năm trước nàng cứu con một lần, ta tuyệt đối sẽ không cho các người cơ hội lần này.”

“Tuy mẫu hậu là con gái, nhưng là nữ trung hào kiệt, từ trước tới nay nhất ngôn cửu đỉnh, lần trước người đã đồng ý cho chúng ta cơ hội, không phải sẽ lật lọng đấy chứ ? ”

Lý Ngọc híp mắt, nụ cười đầy mệt mỏi, nhưng trong giọng nói lại có sự kiên định.

“Đương nhiên, con đã lấy được cam kết của mẫu hậu, làm sao mẫu hậu lại thất tín với con?”

Gương mặt tinh xảo của Thái hậu quét xuống nụ cười như hoa lê lay động trong gió, ánh mắt nhìn về phía Lý Ngọc càng thêm mấy phần nghiền ngẫm.

“Nhưng mà Thiên nhi, thật sự con không thay đổi chủ ý sao? Mẫu hậu cảm thấy được Diệp Mộ Liễu không thích hợp ở trong thâm cung, chịu cảnh người lừa ta gạt, sống cuộc sống lục đục. Nhất là con còn muốn nàng đảm nhiệm trọng trách mẫu nghi thiên hạ, con xác định nàng có thể gánh vác được sao?”

Lời tác giả:

Mọi người có cảm thấy Lý Ngọc nên chịu ngược? Được, ta nhất định sẽ hung hăng ngược hẳn.

Lời editor: Bả ngược Lý Ngọc được rồi, cơ mà đừng ngược Mộ Liễu, ta sẽ đau lòng lắm đây.

73. Chương 38: Người Đứng Quên Tiền Đặt Cược Của Chúng Ta

74. Chương 38: Nàng Là Người Mà Ta Muốn!

“ Có thích hợp hay không phải thử mới biết được. Huống chi, có ai sinh ra đã đủ tiêu chuẩn? Liễu Nhi nàng không hề ngu dốt, nàng chỉ hồn nhiên một chút mà thôi, nhưng không có nghĩa là nàng không làm được ! ”

Nghe vậy, Lý Ngọc không chút do dự phản bác.

“ Nhi thần tin tưởng, chỉ cần nàng đồng ý học, nhất định làm tốt hơn bất kì ai. ”

“ Nhưng mà con xác định, sau khi Diệp Mộ Liễu học xong tính kế và đấu đá nhau thì đó là người mà con muốn sao ? ”

Khóe môi quét xuống nụ cười châm chọc, Thái hậu nhướng mày nhìn Lý Ngọc, ánh mắt bức người.

Thân thể run lên, Lý Ngọc nhanh chóng cúi đầu trầm tư. Trong phòng nhất thời làm vào yên tĩnh. Bên tai chỉ còn tiếng hít thở của hai người, yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Trên mặt hiện lên nụ cười, trong lòng Thái hậu biết, lần đặt cược này bản thân mình đã thắng một nửa.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc Lý Ngọc ngẩng đầu lên, vẻ mặt trầm trọng đã biến mất không thấy, trong mắt chỉ còn lại sự nhẹ nhõm.

“Nhi thần xác định, nhi thần yêu là tất cả những gì của Liễu Nhi, tất nhiên bao gồm cả cái tốt và không tốt của nàng. Nhi thần tin tưởng, dù tính cách nàng có thay đổi cũng chỉ là bất đắc dĩ, là vì bảo vệ bản thân mình, bản chất con người tuyệt không thay đổi quá nhiều!”

Dứt lời, Lý Ngọc lườm Thái hậu. Nhìn thấy sự tươi cười chắc chắn trên gương mặt nàng dần biến mất, trong mắt chỉ còn khiếp sợ như có như không, Lý Ngọc nhếch môi thỏa mãn cười.

“Huống hồ, mẫu hậu có lẽ đã quên, người sống trong Hoàng thành đều không sạch sẽ hơn ai hết. Vì mạng sống, tất cả mọi người đều tính kế lên người khác, nhi thần cũng như vậy!”

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu thay đổi, đáy mắt lóe lên sự phức tạp. Bất chợt, nàng cười cười như không có việc gì.

“Xem ra, Thiên nhi của ta đã hạ quyết tâm rồi. Một khi đã như vậy, mẫu hậu sẽ thành toàn cho con.”

“Nhi thần đa tạ mẫu hậu đã thành toàn.”

Sắc mặt vui vẻ, con người của Lý Ngọc đen như mực nhất thời sáng lên.

“Đừng vội, con cảm ơn ta quá sớm rồi. Ta đồng ý cho các người cơ hội, cũng phải xem nàng có nắm bắt được hay không mới được!”

Hào quang lóe ra trong đáy mắt, thái hậu thần nhiên nói.

“Thiên nhi, con cũng không nên kỳ vọng quá cao, thất vọng sẽ càng lớn...”

75. Chương 39: Nàng Không Thích Hợp Làm Mẫu Nghi Thiên Hạ

76. Chương 39: Dùng Cái Chết Để Khảo Nghiệm Nàng

“Cái gì, Mẫu hậu, người vẫn còn khảo nghiệm nàng.”

Âm thanh cao lên ba phần, đáy mắt Lý Ngọc hiện lên một chút lo lắng.

Nha đầu ngọc Liễu Nhi làm sao có thể đấu thắng mẫu hậu giáo hoạt kia chứ?

“Mẫu hậu, không lẽ người không cảm thấy như vậy là đủ rồi sao? Người cũng biết, người không biết nữ công như nàng, mấy ngày nay ở sau lưng ta giấu giếm học thêu, chỉ vì muốn bổ sung một chút đồ dùng gia đình, giúp ta giảm bớt trách nhiệm.”

Nha đầu ngọc này, nàng giấu hẩn, không cho hẩn biết, lại cho rằng hẩn mắt mù không nhìn thấy vết thương trên tay nàng hay sao?

“Thiên nhi, ta đã nói rồi, cái này cũng không nói lên bất cứ điều gì, nếu làm Hoàng hậu, nhất định nàng còn phải nhận khảo nghiệm.”

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp ẩn ẩn một chút không kiên nhẫn, Thái hậu nắm mắt, giống như muốn tiễn khách.

Thấy vậy, Lý Ngọc đành phải thỏa hiệp nói:

“Vậy Mẫu hậu định khảo nghiệm nàng như thế nào?”

“Không có khảo nghiệm nào so với cái chết dễ dàng để kiểm nghiệm lòng người!”

Cong môi nở nụ cười nhẹ như khói bay, đôi mắt hạm xinh đẹp lóe sáng.

“Chết? Không được, mẫu hậu, tuyệt đối không thể tổn thương đến Liễu Nhi!”

Sắc mặt Lý Ngọc nhất thời ỉu xiu, liếc mắt nhìn Thái hậu thêm mấy phần phòng bị và sắc bén.

Bởi vì nàng là mẫu hậu của hẩn, cho nên hẩn tôn trọng nàng. Nhưng nếu sự việc liên quan đến an nguy của Diệp Mộ Liễu, hẩn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Nhìn con gấp gáp như vậy, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không động đến một ngón tay của nàng.”

Đưa tay dí vào trán Lý Ngọc, Thái hậu liếc mắt, hắng giọng cười.

“Nếu ta làm như vậy, không phải con sẽ liều mạng với lão bà này hay sao?”

“Vậy ý Mẫu hậu là?”

Nghe vậy, viên đá chặn ngang cổ họng hẩn mới rơi xuống.

“Mẫu hậu muốn nhìn xem, lúc cha mẹ của nàng rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm đến tính mạng, nàng sẽ lựa chọn như thế nào!”

Tươi cười hiện lên trên mặt nhất thời thu lại, Thái hậu gằn từng chữ, trịnh trọng nói:

“Con người chỉ khi nguy hiểm đến tính mạng, phản ứng lúc đó mới chân thực nhất.”

“Mẫu hậu, như vậy là không công bằng. Chuyện khó xử như vậy, người để cho nàng phải lựa chọn như thế nào?”

“Mẫu hậu, nếu người không chịu thành toàn cho nhi thần thì cứ việc nói thẳng, hà tất phải dùng chuyện này làm khó Liễu Nhi? Cha mẹ ruột của nàng, nuôi dưỡng nàng, đối với nàng ân trọng như núi.”

Ánh sáng trong mắt Lý Ngọc nhất thời ảm đạm, gương mặt tuấn lãng như ngọc hiện lên sự mệt mỏi và thất vọng.

“Nhi thần là người nàng yêu, có lời hứa cùng nàng sống chết, thề non hẹn biển. Người bảo nàng phải lựa chọn như thế nào? Chuyện như vậy, cho dù là bất cứ ai cũng không thể lựa chọn, không có cách nào có thể lựa chọn!”

Cuối cùng, Lý Ngọc sâu sắc nhìn Thái hậu một cái, liếc mắt nói:

“Hơn nữa, dù nàng có chọn như thế nào, chỉ e Mẫu hậu đều có thể tìm lý do để bác bỏ nàng đúng không?”

“Thì ra Thiên nhi không tin tưởng Mẫu hậu?”

Nghe vậy, Thái hậu thở dài một hơi, gương mặt mỹ lệ làm cho người ta sinh lòng thương tiếc, không đành lòng để cho nàng thất vọng...

“Thì ra trong lòng Thiên nhi, mẫu hậu là người như vậy sao?”

“Mẫu hậu quá lời, nhi thần không có ý này.”

Thấy vậy, gương mặt Lý Ngọc có chút xấu hổ, giọng nói không tự chủ mà chậm lại.

“Nhưng khảo nghiệm này thực sự mà nói là rất khó khăn...”

Nếu nàng chọn cha mẹ, Thái hậu nhất định sẽ nói nàng không đủ yêu hấn. Nếu nàng chọn hấn, Thái hậu sẽ nói nàng không đủ hiếu thuận.

Dù nàng chọn như thế nào, làm gì, đều sai.

Đây vốn không phải là khảo nghiệm, mà là gây khó dễ.

“Ta không muốn làm khó nàng!”

Như hiểu được Lý Ngọc đang nghĩ gì, Thái hậu thở dài nói.

“Thật ra, đối với người có một chút lương tri thì lựa chọn này không phải là khó, cho dù là yêu thì như thế nào? Có thể bỏ qua được sự sống chết của cha mẹ hay sao? Thiên nhi, con nghĩ lại xem, nếu có một ngày có người lấy sinh mệnh của Mẫu hậu đổi lấy người con gái con yêu, con sẽ làm như thế nào?”

Cúi đầu trầm tư, con người Lý Ngọc lóe sáng.

“Nói như vậy, nếu nàng lựa chọn cha mẹ của nàng, mẫu hậu sẽ không trách trong lòng nàng không có nhi thần rồi hả?”

“Ở trong lòng Thiên nhi, mẫu hậu là người không có nhân tình như vậy hay sao?”

Cười cười tròng mắt liếc Lý Ngọc một cái, gương mặt của Thái hậu hết sức bất mãn.

“Con yên tâm, chỉ cần nàng là đứa bé có hiếu, cửa ải này của mẫu hậu, các người có thể qua

77. Chương 40: Nàng Là Người Mà Ta Muốn!

“ Có thích hợp hay không phải thử mới biết được. Huống chi, có ai sinh ra đã đủ tiêu chuẩn? Liễu Nhi nàng không hề ngu dốt, nàng chỉ hồn nhiên một chút mà thôi, nhưng không có nghĩa là nàng không làm được ! ”

Nghe vậy, Lý Ngọc không chút do dự phản bác.

“Nhi thần tin tưởng, chỉ cần nàng đồng ý học, nhất định làm tốt hơn bất kì ai. ”

“Nhưng mà con xác định, sau khi Diệp Mộ Liễu học xong tính kế và đấu đá nhau thì đó là người mà con muốn sao ? ”

Khóe môi quết xuống nụ cười châm chọc, Thái hậu nhướng mày nhìn Lý Ngọc, ánh mắt bức người.

Thân thể run lên, Lý Ngọc nhanh chóng cúi đầu trầm tư. Trong phòng nhất thời làm vào yên tĩnh. Bên tai chỉ còn tiếng hít thở của hai người, yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Trên mặt hiện lên nụ cười, trong lòng Thái hậu biết, lần đặt cược này bản thân mình đã thắng một nửa.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc Lý Ngọc ngẩng đầu lên, vẻ mặt trầm trọng đã biến mất không thấy, trong mắt chỉ còn lại sự nhẹ nhõm.

“Nhi thần xác định, nhi thần yêu là tất cả những gì của Liễu Nhi, tất nhiên bao gồm cả cái tốt và không tốt của nàng. Nhi thần tin tưởng, dù tính cách nàng có thay đổi cũng chỉ là bất đắc dĩ, là vì bảo vệ bản thân mình, bản chất con người tuyệt không thay đổi quá nhiều!”

Dứt lời, Lý Ngọc lườm Thái hậu. Nhìn thấy sự tươi cười chắc chắn trên gương mặt nàng dần biến mất, trong mắt chỉ còn khiếp sợ như có như không, Lý Ngọc nhếch môi thỏa mãn cười.

“Huống hồ, mẫu hậu có lẽ đã quên, người sống trong Hoàng thành đều không sạch sẽ hơn ai hết. Vì mạng sống, tất cả mọi người đều tính kế lên người khác, nhi thần cũng như vậy!”

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu thay đổi, đáy mắt lóe lên sự phức tạp. Bất chợt, nàng cười cười như không có việc gì.

“Xem ra, Thiên nhi của ta đã hạ quyết tâm rồi. Một khi đã như vậy, mẫu hậu sẽ thành toàn cho con.”

“Nhi thần đa tạ mẫu hậu đã thành toàn.”

Sắc mặt vui vẻ, con người của Lý Ngọc đen như mực nhất thời sáng lên.

“Đừng vội, con cảm ơn ta quá sớm rồi. Ta đồng ý cho các người cơ hội, cũng phải xem nàng có nắm bắt được hay không mới được!”

Hào quang lóe ra trong đáy mắt, thái hậu thản nhiên nói.

“Thiên nhi, con cũng không nên kỳ vọng quá cao, thất vọng sẽ càng lớn...”

78. Chương 40: Nữ Nhân Thống Hận Nhất Là Nam Nhân Lừa Gạt!

“Thật vậy sao Mẫu hậu? Như vậy thì quá tốt rồi!”

Nghe vậy, Lý Ngọc vui vẻ như một đứa bé nhảy dựng lên. Chính phút giây này, khí chất vương giả của hắn cùng với tất cả lo lắng đều biến mất không còn.

Nhưng sự vui vẻ và luống cuống này chỉ xuất hiện trong giây lát. Một giây sau, hắn đã khôi phục lại sự ác liệt và thâm trầm của vị đế vương.

Nhưng mà giữa cái trán tuấn lãng đó, có một chút mệt mỏi và uể oải như ẩn như hiện.

“Nhìn con ra cái dạng này còn có một chút bộ dáng của quân vương hay sao?”

Trợn mắt, trong mắt thái hậu hiện lên chút sùng nịnh.

Con trai nàng, từ nhỏ vì giang sơn xã tắc, lại cùng với thúc thúc của mình đấu với nhau. Cho nên từ nhỏ đã rất trưởng thành, loại luống cuống và phóng túng này những năm gần đây nàng chưa từng thấy qua.

Xem ra, Diệp Mộ Liễu ở trong lòng hẩn có địa vị không nhẹ.

“Con có chắc chắn sẽ chiến thắng được trận cá cược này không?”

Đáy mắt chợt lóe, Thái hậu nhủ mày nhìn Lý Ngọc, khoe môi nở nụ cười nhưng không hề đạt tới đáy mắt.

“Đương nhiên.”

Không chút nghĩ ngợi, Lý Ngọc không do dự trả lời.

Đối với sự hiểu biết của hẩn về Lý Ngọc, cho dù nàng có thương hẩn, cho dù lúc trước nàng không hề thương tiếc vì hẩn mà cãi lời cha mẹ. Nhưng khi đề cập đến sống chết của cha mẹ, làm sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn.

Cho nên, một ván này, hẩn nhất định thắng.

“Vậy là tốt rồi!”

Chớp chớp hàng lông mi dài, đáy mắt Thái hậu hiện lên vẻ lo lắng.

Hoàng nhi thân là đế vương, động tình, không phải là chuyện tốt.

Bởi vì liên quan đến người trong lòng, cho nên mọi phát đoán cơ bản nhất đều biến mất sao?

Nếu nói như vậy, đối với người thật không tốt.

“Hy vọng Diệp Mộ Liễu đó sẽ không để cho Thiên nhi của ta thất vọng...”

“Làm sao có thể như vậy, mẫu hậu. Liễu Nhi là loại người nào, nhi thần không hiểu hay sao?”

Nghe vậy, Lý Ngọc không cho là đúng.

Thái hậu nhếch môi cười nhưng không nói gì.

Hoàng nhi, con chỉ biết một cô gái si tình có thể vì tình yêu mà cố gắng hết mình. Nhưng không lẽ con không biết, con gái thống hận nhất là bị người khác lừa gạt hay sao?

Cho dù, chuyện lừa gạt là ý tốt...

79. Chương 41: Dừng Cái Chết Để Khảo Nghiệm Nàng

“Cái gì, Mẫu hậu, người vẫn còn khảo nghiệm nàng.”

Âm thanh cao lên ba phần, đáy mắt Lý Ngọc hiện lên một chút lo lắng.

Nha đầu ngọc Liễu Nhi làm sao có thể đấu thắng mẫu hậu giáo hoạt kia chứ?

“Mẫu hậu, không lẽ người không cảm thấy như vậy là đủ rồi sao? Người cũng biết, người không biết nữ công như nàng, mấy ngày nay ở sau lưng ta giấu giếm học thêu, chỉ vì muốn bổ sung một chút đồ dùng gia đình, giúp ta giảm bớt trách nhiệm.”

Nha đầu ngọc này, nàng giấu hẩn, không cho hẩn biết, lại cho rằng hẩn mắt mù không nhìn thấy vết thương trên tay nàng hay sao?

“Thiên nhi, ta đã nói rồi, cái này cũng không nói lên bất cứ điều gì, nếu làm Hoàng hậu, nhất định nàng còn phải nhận khảo nghiệm.”

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp ửng ửng một chút không kiên nhẫn, Thái hậu nắm mắt, giống như muốn tiễn khách.

Thấy vậy, Lý Ngọc đành phải thỏa hiệp nói:

“Vậy Mẫu hậu định khảo nghiệm nàng như thế nào?”

“Không có khảo nghiệm nào so với cái chết dễ dàng để kiểm nghiệm lòng người!”

Cong môi nở nụ cười nhẹ như khói bay, đôi mắt hạn xinh đẹp lóe sáng.

“Chết? Không được, mẫu hậu, tuyệt đối không thể tổn thương đến Liễu Nhi!”

Sắc mặt Lý Ngọc nhất thời ỉu xiu, liếc mắt nhìn Thái hậu thêm mấy phần phòng bị và sắc bén.

Bởi vì nàng là mẫu hậu của hắn, cho nên hắn tôn trọng nàng. Nhưng nếu sự việc liên quan đến an nguy của Diệp Mộ Liễu, hắn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Nhìn con gấp gáp như vậy, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không động đến một ngón tay của nàng.”

Đưa tay dí vào trán Lý Ngọc, Thái hậu liếc mắt, hắng giọng cười.

“Nếu ta làm như vậy, không phải con sẽ liều mạng với lão bà này hay sao?”

“Vậy ý Mẫu hậu là?”

Nghe vậy, viên đá chặn ngang cổ họng hắn mới rơi xuống.

“Mẫu hậu muốn nhìn xem, lúc cha mẹ của nàng rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm đến tính mạng, nàng sẽ lựa chọn như thế nào!”

Tươi cười hiện lên trên mặt nhất thời thu lại, Thái hậu gằn từng chữ, trịnh trọng nói:

“Con người chỉ khi nguy hiểm đến tính mạng, phản ứng lúc đó mới chân thực nhất.”

“Mẫu hậu, như vậy là không công bằng. Chuyện khó xử như vậy, người để cho nàng phải lựa chọn như thế nào?”

“Mẫu hậu, nếu người không chịu thành toàn cho nhi thần thì cứ việc nói thẳng, hà tất phải dùng chuyện này làm khó Liễu Nhi? Cha mẹ ruột của nàng, nuôi dưỡng nàng, đối với nàng ân trọng như núi.”

Ánh sáng trong mắt Lý Ngọc nhất thời ảm đạm, gương mặt tuấn lãng như ngọc hiện lên sự mệt mỏi và thất vọng.

“Nhi thần là người nàng yêu, có lời hứa cùng nàng sống chết, thề non hẹn biển. Người bảo nàng phải lựa chọn như thế nào? Chuyện như vậy, cho dù là bất cứ ai cũng không thể lựa chọn, không có cách nào có thể lựa chọn!”

Cuối cùng, Lý Ngọc sâu sắc nhìn Thái hậu một cái, liếc mắt nói:

“Hơn nữa, dù nàng có chọn như thế nào, chỉ e Mẫu hậu đều có thể tìm lý do để bác bỏ nàng đúng không?”

“Thì ra Thiên nhi không tin tưởng Mẫu hậu?”

Nghe vậy, Thái hậu thở dài một hơi, gương mặt mỹ lệ làm cho người ta sinh lòng thương tiếc, không đành lòng để cho nàng thất vọng...

“Thì ra trong lòng Thiên nhi, mẫu hậu là người như vậy sao?”

“Mẫu hậu quá lời, nhi thần không có ý này.”

Thấy vậy, gương mặt Lý Ngọc có chút xấu hổ, giọng nói không tự chủ mà chậm lại.

“Nhưng khảo nghiệm này thực sự mà nói là rất khó khăn...”

Nếu nàng chọn cha mẹ, Thái hậu nhất định sẽ nói nàng không đủ yêu hắn. Nếu nàng chọn hắn, Thái hậu sẽ nói nàng không đủ hiếu thuận.

Dù nàng chọn như thế nào, làm gì, đều sai.

Đây vốn không phải là khảo nghiệm, mà là gây khó dễ.

“Ta không muốn làm khó nàng!”

Như hiểu được Lý Ngọc đang nghĩ gì, Thái hậu thở dài nói.

“Thật ra, đối với người có một chút lương tri thì lựa chọn này không phải là khó, cho dù là yêu thì như thế nào? Có thể bỏ qua được sự sống chết của cha mẹ hay sao? Thiên nhi, con nghĩ lại xem, nếu có một ngày có người lấy sinh mệnh của Mẫu hậu đổi lấy người con gái con yêu, con sẽ làm như thế nào?”

Cúi đầu trầm tư, con người Lý Ngọc lóe sáng.

“Nói như vậy, nếu nàng lựa chọn cha mẹ của nàng, mẫu hậu sẽ không trách trong lòng nàng không có nhi thần rồi hả?”

“Ồ trong lòng Thiên nhi, mẫu hậu là người không có nhân tình như vậy hay sao?”

Cười cười tròng mắt liếc Lý Ngọc một cái, gương mặt của Thái hậu hết sức bất mãn.

“Con yên tâm, chỉ cần nàng là đứa bé có hiếu, cửa ải này của mẫu hậu, các người có thể qua

Chương 40: Nữ nhân thống hận nhất là nam nhân lừa gạt!

80. Chương 41: Đời Người Như Giấc Mơ

Lý Ngọc rời đi làm cho tinh thần của Diệp Mộ Liễu hoàn toàn luống cuống.

Thương tâm, khổ sở không đủ để hình dung tâm trạng lúc này của nàng.

Nàng không biết vấn đề ở đâu?

Vì cái gì mà bọn họ đang tốt, đột nhiên biến thành kết cục như vậy?

Thậm chí nàng cũng không rõ, nàng sai ở đâu?

Vậy mà Lý Ngọc lại bỏ lại nàng, bỏ lời thề non hẹn biển của bọn họ, một mình ra đi!

Nhìn bóng lưng thon dài của hắc biến mất trước mắt nàng, tâm trí của Diệp Mộ Liễu nhưng tan ra, lập tức vỡ nát

Thậm chí vào lúc đó, nàng không còn cảm nhận được đau đớn. Mãi đến lâu sau, lâu đến khi nàng nhìn thấy ở chân trời hiện lên mặt trăng hình lưỡi liềm, lòng nàng như bị lưỡi dao sắc nhọn xẹt qua, đau đến không thể kìm nén.

Diệp Mộ Liễu tự giễu nghĩ, có lẽ một dao kia, quá mức sắc bén và tàn nhẫn, cho nên nàng mới không cảm nhận được bản thân mình đau đớn.

Giống như giấc mơ thật dài, lần đầu tiên Diệp Mộ Liễu cảm nhận được, thì ra đời người giống như một vở kịch, nhưng lại tàn nhẫn như vậy.

Hắn cho nàng một giấc mơ đẹp, một mong ước, lại làm cho nàng thất vọng ròn rã ba năm.

Làm cho nàng từ hi vọng biến thành thất vọng, từ thất vọng trở thành tuyệt vọng, mà giấc mơ khi đó lại là ảo tưởng của nàng. Đột nhiên hắn xuất hiện trước mặt nàng, nói cho nàng, mọi thứ đều là sự thật.

Hắn yêu nàng, cho tới bây giờ hắn cũng không vứt bỏ nàng. Chẳng qua hắn tới muộn ba năm, bất quá cũng chỉ một chút như vậy mà thôi.

Nếu hắn trở lại, cái gì nàng cũng không cần, chỉ cần có thể ở cùng hắn. Nhưng mà, vì sao hắn nâng nàng đến tận trời, sau khi để cho nàng nếm mùi vị hạnh phúc, lại để cho nàng ngã đau như vậy.

Không lẽ hắn không biết, cho tới bây giờ nàng đều không cần hắn có tiền hay không, có thể cho nàng nở mày nở mặt, vinh hoa, phú quý hay sao?

Vì sao hắn không chịu tin nàng? Ngược lại muốn chà đạp sự chân thành của nàng?

Là vì nàng yêu hắn đến cực điểm, không đành lòng để cho nàng chịu uất ức?

Hay hẳn vốn là người yếu đuối, không dám cùng nàng đối mặt với gian khổ?

Diệp Mộ Liễu không dám nghĩ đến vấn đề này, không kịp nghĩ nhiều về nó. Bởi vì sáng hôm sau, Xuân Đào đến, làm cho thế giới của Diệp Mộ Liễu đang run rẩy, hoàn toàn sụp đổ....

81. Chương 42: Nữ Nhân Thống Hận Nhất Là Nam Nhân Lừa Gạt!

“Thật vậy sao Mẫu hậu? Như vậy thì quá tốt rồi!”

Nghe vậy, Lý Ngọc vui vẻ như một đứa bé nhảy dựng lên. Chính phút giây này, khí chất vương giả của hắn cùng với tất cả lo lắng đều biến mất không còn.

Nhưng sự vui vẻ và luống cuống này chỉ xuất hiện trong giây lát. Một giây sau, hắn đã khôi phục lại sự ác liệt và thâm trầm của vị đế vương.

Nhưng mà giữa cái trán tuấn lãng đó, có một chút mệt mỏi và uể oải như ẩn như hiện.

“Nhìn con ra cái dạng này còn có một chút bộ dáng của quân vương hay sao?”

Trợn mắt, trong mắt Thái hậu hiện lên chút sùng nịnh.

Con trai nàng, từ nhỏ vì giang sơn xã tắc, lại cùng với thúc thúc của mình đấu với nhau. Cho nên từ nhỏ đã rất trưởng thành, loại luống cuống và phóng túng này những năm gần đây nàng chưa từng thấy qua.

Xem ra, Diệp Mộ Liễu ở trong lòng hắn có địa vị không nhẹ.

“Con có chắc chắn sẽ chiến thắng được trận cá cược này không?”

Đáy mắt chợt lóe, Thái hậu nhíu mày nhìn Lý Ngọc, khóe môi nở nụ cười nhưng không hề đạt tới đáy mắt.

“Đương nhiên.”

Không chút nghĩ ngợi, Lý Ngọc không do dự trả lời.

Đối với sự hiểu biết của hắn về Lý Ngọc, cho dù nàng có thương hắn, cho dù lúc trước nàng không hề thương tiếc vì hắn mà cãi lời cha mẹ. Nhưng khi đề cập đến sống chết của cha mẹ, làm sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn.

Cho nên, một ván này, hắn nhất định thắng.

“Vậy là tốt rồi!”

Chớp chớp hàng lông mi dài, đáy mắt Thái hậu hiện lên vẻ lo lắng.

Hoàng nhi thân là đế vương, động tình, không phải là chuyện tốt.

Bởi vì liên quan đến người trong lòng, cho nên mọi phán đoán cơ bản nhất đều biến mất sao?

Nếu nói như vậy, đối với người thật không tốt.

“Hy vọng Diệp Mộ Liễu đó sẽ không để cho Thiên nhi của ta thất vọng...”

“Làm sao có thể như vậy, mẫu hậu. Liễu Nhi là loại người nào, nhi thần không hiểu hay sao?”

Nghe vậy, Lý Ngọc không cho là đúng.

Thái hậu nhếch môi cười nhưng không nói gì.

Hoàng nhi, con chỉ biết một cô gái si tình có thể vì tình yêu mà cố gắng hết mình. Nhưng không lẽ con không biết, con gái thống hận nhất là bị người khác lừa gạt hay sao?

Cho dù, chuyện lừa gạt là ý tốt...

82. Chương 42: Diệp Huyện Lệnh Ngồi Tù

Nàng không hiểu, vì sao đang sống tốt lại biến thành như vậy.

Lý Ngọc không cần nàng nữa!

Cha mẹ vì hôn sự của nàng mà bị bắt vào tù.

Trong một đêm, nàng nhà tan người tán, không lẽ nàng hành động sai sao?

Diệp Mộ Liễu không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Hiện tại nàng chỉ biết, nàng phải lau khô nước mắt, cứu cha mẹ từ trong tù ra.

Một đường từ phủ huyện lệnh đến đại lao, Diệp Mộ Liễu ở bên cạnh nghe rõ ngọn nguồn.

Càng nghe trong lòng càng nặng trĩu, càng nghe càng thấy bản thân mình thật bất hiểu và ích kỉ.

Lúc trước nàng khăng khăng cùng Lý Ngọc ở cùng một chỗ, cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới, bởi vì sự tùy hứng của nàng mà cha mẹ nàng phải trả giá lớn như vậy.

Cha nói người sẽ giải quyết, nàng lại tin tưởng. Bởi vì trong lòng nàng biết, cha nàng không gì là không làm được, là trụ cột của Diệp gia.

Suy cho cùng, bởi vì trong lòng nàng còn một chút ích kỉ. Cho nên nàng tình nguyện tin tưởng cha “Không gì không làm được”, cũng không nguyện ý suy nghĩ sâu xa, bọn họ đối mắt với sự uy nghiêm của Hoàng gia.

Bọn họ chính là khiêu chiến với quyền uy của Hoàng đế.

Bởi vì nàng kháng hôn, cho nên mang đến tai họa diệt môn tới Diệp gia. Hiện tại, nàng có nên báo đáp cha mẹ, làm gì đó cho người nuôi dưỡng, đối với nàng ân trọng như núi.

“Xuân Đào, người không cần đi theo nữa.”

Hai người đi đến cửa phủ, Diệp Mộ Liễu dừng bước.

“Lão gia và phu nhân ở trong ngục nhất định không được ăn ngon, làm phiền người đi làm một chút thức ăn ngon mang tới cho lão gia, phu nhân. Bọn họ đã lớn tuổi, không chịu được nhiều giày vò.”

Có một số việc bọn hắn là hữu tâm vô lực – có lòng mà không có sức. Vậy thì nên làm chuyện đủ khả năng thôi.

“Ta hiểu rồi, tiểu thư!”

Cầm túi tiền đưa cho Diệp Mộ Liễu, Xuân Đào miễn cưỡng cười cười:

“Đây là quần gia bảo ta đưa cho người, nói chuẩn bị cho bọn cai ngục.”

“Thay ta cảm ơn hân, toàn bộ trong nhà đều giao cho các người.”

Diệp Mộ Liễu cũng không khách khí, lập tức nhận túi tiền, vỗ vỗ bả vai Xuân Đào, giọng nói nặng nề.

“Người trở về đi.”

Xuân Đào gật đầu, xoay người rời đi. Mới đi được mấy bước, quay đầu, vẻ mặt do dự.

“Nhưng mà tiểu thư... Cô gia người...”

83. Chương 43: Đời Người Như Giấc Mơ

Lý Ngọc rời đi làm cho tinh thần của Diệp Mộ Liễu hoàn toàn luống cuống.

Thương tâm, khổ sở không đủ để hình dung tâm trạng lúc này của nàng.

Nàng không biết vấn đề ở đâu?

Vì cái gì mà bọn họ đang tốt, đột nhiên biến thành kết cục như vậy?

Thậm chí nàng cũng không rõ, nàng sai ở đâu?

Vậy mà Lý Ngọc lại bỏ lại nàng, bỏ lời thề non hẹn biển của bọn họ, một mình ra đi!

Nhìn bóng lưng thon dài của hán biến mất trước mắt nàng, tâm trí của Diệp Mộ Liễu như tan ra, lập tức vỡ nát

Thậm chí vào lúc đó, nàng không còn cảm nhận được đau đớn. Mãi đến lâu sau, lâu đến khi nàng nhìn thấy ở chân trời hiện lên mặt trăng hình lưỡi liềm, lòng nàng như bị lưỡi dao sắc nhọn xẹt qua, đau đến không thể kìm nén.

Diệp Mộ Liễu tự giễu nghĩ, có lẽ một dao kia, quá mức sắc bén và tàn nhẫn, cho nên nàng mới không cảm nhận được bản thân mình đau đớn.

Giống như giấc mơ thật dài, lần đầu tiên Diệp Mộ Liễu cảm nhận được, thì ra đời giống như một vở kịch, nhưng lại tàn nhẫn như vậy.

Hắn cho nàng một giấc mơ đẹp, một mong ước, lại làm cho nàng thất vọng ròng rã ba năm.

Làm cho nàng từ hi vọng biến thành thất vọng, từ thất vọng trở thành tuyệt vọng, mà giấc mơ khi đó lại là ảo tưởng của nàng. Đột nhiên hắn xuất hiện trước mặt nàng, nói cho nàng, mọi thứ đều là sự thật.

Hắn yêu nàng, cho tới bây giờ hắn cũng không vứt bỏ nàng. Chẳng qua hắn tới muộn ba năm, bất quá cũng chỉ một chút như vậy mà thôi.

Nếu hắn trở lại, cái gì nàng cũng không cần, chỉ cần có thể ở cùng hắn. Nhưng mà, vì sao hắn nâng nàng đến tận trời, sau khi để cho nàng nếm mùi vị hạnh phúc, lại để cho nàng ngã đau như vậy.

Không lẽ hắn không biết, cho tới bây giờ nàng đều không cần hắn có tiền hay không, có thể cho nàng nở mày nở mặt, vinh hoa, phú quý hay sao?

Vì sao hắn không chịu tin nàng? Ngược lại muốn chà đạp sự chân thành của nàng?

Là vì nàng yêu hắn đến cực điểm, không đành lòng để cho nàng chịu uất ức?

Hay hắn vốn là người yếu đuối, không dám cùng nàng đối mặt với gian khổ?

Diệp Mộ Liễu không dám nghĩ đến vấn đề này, không kịp nghĩ nhiều về nó. Bởi vì sáng hôm sau, Xuân Đào đến, làm cho thế giới của Diệp Mộ Liễu đang run rẩy, hoàn toàn sụp đổ....

84. Chương 43: Có Phải Cô Gia Không Cần Người Nữa Không?

Xuân Đào cẩn thận, kín đáo hỏi.

“Tiểu thư, cô gia có người khác sao?”

Diệp Mộ Liễu hiểu được ngụ ý của Xuân Đào. Nhưng Diệp gia đang ở thời khắc sống chết, “phu quân” của nàng, tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, lại không có một chút tung tích?

Nếu Xuân Đào tàn nhẫn hơn nữa, thậm chí nàng sẽ hỏi: “Tiểu thư, có phải cô gia không cần người nữa không?”

Nhưng rốt cuộc Xuân Đào vẫn là người thiện lương, vì nàng mà giữ lại chút tình cảm. Nhưng ở trong lòng Diệp Mộ Liễu, vào lúc này, cuộc sống đã lộ ra vết rách.

Nơi mềm mại nhất trong lòng tại chỗ máu, chịu đau đớn và giày vò.

Nhân sinh đáng sợ nhất không phải là việc người bị tổn thương mà là người giống như con thú bị vây khốn, phơi bày miệng vết thương chính mình đã che giấu, có người vạch trần nguy trạng của người.

Diệp Mộ Liễu muốn khóc, lại phát hiện nước mắt của mình từ đêm qua đã khô cạn, đã khóc hết nước mắt.

Vì thế nàng cười, khoe môi hiện lên vòng cung, mang theo sự thê lương rung động lòng người.

“Nha đầu ngốc, cô gia hẳn đã ra ngoài, chưa quay về, hơn nữa chuyện tối nay không được để cho hắn biết, nghe chưa?”

“A...”

Xuân Đào nghi ngờ nhìn hai mắt sung đỏ của Diệp Mộ Liễu, cuối cùng đành thở dài một tiếng, gạt đầu rời đi.

Diệp Mộ Liễu nhắm mắt, hít sâu một hơi. Sau khi mở mắt ra, trên gương mặt lại xuất hiện nụ cười tươi như hoa.

Diệp Mộ Liễu, trận này, người phải tự mình giải quyết. Cho dù là ai cũng không thể giúp người, cho nên, người phải kiên cường, người không thể gục ngã...

Nghĩ đến đây, nàng nhắc chân, kiên định đi vào đại lao.

Đối với đại lao ở phủ huyện lệnh Thanh Giang, đối với Diệp Mộ Liễu tuyệt không xa lạ. Từ nhỏ, nàng luôn giống một nam hài, đại lao của phủ huyện lệnh đối với nàng mà nói như ngựa quen đường cũ.

Mà nhóm thủ vệ địa lao cũng là đám người tốt, lại càng hiểu nàng, xem nàng như người nhà. Đoạn đường này nàng không gặp nhiều trở ngại.

Ai ngờ vừa đến cửa đại lao lại bị người ngăn cản.

“Ngô thúc?”

Thấy cai ngục chặn nàng, Diệp Mộ Liễu nhíu mày có chút kinh ngạc.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, mong người thông cảm cho chỗ khó xử của chúng ta”.

Áy náy, mở to mắt nhưng không dám nhìn mặt Diệp Mộ Liễu, Ngô thúc nhỏ giọng nói.

85. Chương 44: Diệp Huyện Lệnh Ngồi Tù

Nàng không hiểu, vì sao đang sống tốt lại biến thành như vậy.

Lý Ngọc không cần nàng nữa!

Cha mẹ vì hôn sự của nàng mà bị bắt vào tù.

Trong một đêm, nàng nhà tan người tán, không lẽ nàng hành động sai sao?

Diệp Mộ Liễu không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Hiện tại nàng chỉ biết, nàng phải lau khô nước mắt, cứu cha mẹ từ trong tù ra.

Một đường từ phủ huyện lệnh đến đại lao, Diệp Mộ Liễu ở bên cạnh nghe rõ ngọn nguồn.

Càng nghe trong lòng càng nặng trĩu, càng nghe càng thấy bản thân mình thật bất hiểu và ích kỉ.

Lúc trước nàng khẳng khái cùng Lý Ngọc ở cùng một chỗ, cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới, bởi vì sự tùy hứng của nàng mà cha mẹ nàng phải trả giá lớn như vậy.

Cha nói người sẽ giải quyết, nàng lại tin tưởng. Bởi vì trong lòng nàng biết, cha nàng không gì là không làm được, là trụ cột của Diệp gia.

Suy cho cùng, bởi vì trong lòng nàng còn một chút ích kỉ. Cho nên nàng tình nguyện tin tưởng cha “Không gì không làm được”, cũng không nguyện ý suy nghĩ sâu xa, bọn họ đối mắt với sự uy nghiêm của Hoàng gia.

Bọn họ chính là khiêu chiến với quyền uy của Hoàng đế.

Bởi vì nàng kháng hôn, cho nên mang đến tai họa diệt môn tới Diệp gia. Hiện tại, nàng có nên báo đáp cha mẹ, làm gì đó cho người nuôi dưỡng, đối với nàng ân trọng như núi.

“Xuân Đào, người không cần đi theo nữa.”

Hai người đi đến cửa phủ, Diệp Mộ Liễu dừng bước.

“Lão gia và phu nhân ở trong ngục nhất định không được ăn ngon, làm phiền người đi làm một chút thức ăn ngon mang tới cho lão gia, phu nhân. Bọn họ đã lớn tuổi, không chịu được nhiều giày vò.”

Có một số việc bọn hắn là hữu tâm vô lực – có lòng mà không có sức. Vậy thì nên làm chuyện đủ khả năng thôi.

“Ta hiểu rồi, tiểu thư!”

Cầm túi tiền đưa cho Diệp Mộ Liễu, Xuân Đào miễn cưỡng cười cười:

“Đây là quần gia bảo ta đưa cho người, nói chuẩn bị cho bọn cai ngục.”

“Thay ta cảm ơn hắn, toàn bộ trong nhà đều giao cho các người.”

Diệp Mộ Liễu cũng không khách khí, lập tức nhận túi tiền, vỗ vỗ bả vai Xuân Đào, giọng nói nặng nề.

“Người trở về đi.”

Xuân Đào gật đầu, xoay người rời đi. Mới đi được mấy bước, quay đầu, vẻ mặt do dự.

“Nhưng mà tiểu thư... Cô gia người...”

86. Chương 44: Soái Ca Du Bạch Đùa Giỡn.

“Ta chỉ có thể bảo đảm với tiểu thư, lão gia và phu nhân ở trong ngục sẽ không chịu một chút khổ sở, còn cái khác, tiểu nhân không thể tự quyết định.”

“Ngộ thúc, cho ta gặp cha mẹ của ta, chỉ nhìn một lần sẽ rời đi, có được không?”

Nhìn Ngô thúc từ nhỏ đã đối đãi với mình như con gái ruột, chỉ cần cầu xin sẽ đồng ý, Diệp Mộ Liễu nhỏ giọng cầu xin, trong lòng có chút chờ mong.

“Tiểu thư, thật sự không được! Không phải Ngô thúc không để ý đến tình cảm và thể diện, nhưng mà... tiểu thư, người có biết, người nhà chúng ta...”

Nói đến mức này, Diệp Mộ Liễu hiểu được. Nàng mấp máy môi, nhỏ giọng nói:

“Ta hiểu, Ngô thúc, ta nên tìm ai?”

Ngô thúc há miệng, đang định nói chuyện, phía sau xuất hiện một giọng nói đùa giỡn:

“Ta nghĩ người Diệp tiểu thư muốn tìm có lẽ là ta đây!”

“Người?”

Diệp Mộ Liễu quay đầu, nhìn nam tử áo đen phía sau. Gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng rực đào hoa, cùng với nụ cười vô lại.

Nam tử này, cả người đều lộ ra mùi vị lưu manh bất cần đời.

Hắn đúng là người nàng muốn tìm sao?

Diệp Mộ Liễu quay đầu nhìn về phía Ngô thúc, ánh mắt mang theo sự dò hỏi. Thấy vậy, Ngô thúc vội vàng cười nói:

“Tiểu thư, vị này là Du Bạch đại nhân từ kinh thành phái tới. Lần này là hắn phụ trách việc Hoàng thượng tuyển chọn.”

“Dân nữ Diệp Mộ Liễu bái kiến Du đại nhân.”

Trong nháy mắt, trong lòng Diệp Mộ Liễu hiểu rõ. Nàng rũ mắt, cúi chào Du Bạch, giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt.

“Du đại nhân, người sáng không nói lời tối (người thông minh không nói tiếng lóng) ta muốn biết, vì sao người lại bắt giam cha mẹ ta?”

“Diệp tiểu thư, quả nhiên người là người sáng khoái.”

Từ đầu đến cuối, Du Bạch chỉ cười khanh khách nhìn nàng, gương mặt tuấn lãng hiện lên nụ cười vô lại.

Có phải Diệp Mộ Liễu gặp phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy, ánh mắt tên Du đại nhân này nhìn nàng mang theo mấy phần tìm tòi và nghiên cứu.

Một khi đã như vậy, chúng ta cũng là người thông minh không nói tiếng lóng. Nói thẳng ra, Diệp đại nhân bị bắt giam vào ngục là vì Diệp tiểu thư người kháng hôn, là tội coi rẻ hoàng thất.”

Nghe vậy, Du Bạch nhếch môi cười, nói.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ gì, cười vô tội.

87. Chương 45: Có Phải Cô Gia Không Cần Người Nữa Không?

Xuân Đào cẩn thận, kín đáo hỏi.

“Tiểu thư, cô gia có người khác sao?”

Diệp Mộ Liễu hiểu được ngụ ý của Xuân Đào. Nhưng Diệp gia đang ở thời khắc sống chết, “phu quân” của nàng, tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, lại không có một chút tung tích?

Nếu Xuân Đào tàn nhẫn hơn nữa, thậm chí nàng sẽ hỏi: “Tiểu thư, có phải cô gia không cần người nữa không?”

Nhưng rốt cuộc Xuân Đào vẫn là người thiện lương, vì nàng mà giữ lại chút tình cảm. Nhưng ở trong lòng Diệp Mộ Liễu, vào lúc này, cuộc sống đã lộ ra vết rách.

Nơi mềm mại nhất trong lòng tại chỗ máu, chịu đau đớn và giày vò.

Nhân sinh đáng sợ nhất không phải là việc người bị tổn thương mà là người giống như con thú bị vây khốn, phơi bày miệng vết thương chính mình đã che giấu, có người vạch trần nguy trạng của người.

Diệp Mộ Liễu muốn khóc, lại phát hiện nước mắt của mình từ đêm qua đã khô cạn, đã khóc hết nước mắt.

Vì thế nàng cười, khoe môi hiện lên vòng cung, mang theo sự thô lương rung động lòng người.

“Nha đầu ngốc, cô gia hắn đã ra ngoài, chưa quay về, hơn nữa chuyện tối nay không được để cho hắn biết, nghe chưa?”

“A...”

Xuân Đào nghi ngờ nhìn hai mắt sung đỏ của Diệp Mộ Liễu, cuối cùng đành thở dài một tiếng, gạt đầu rời đi.

Diệp Mộ Liễu nhắm mắt, hít sâu một hơi. Sau khi mở mắt ra, trên gương mặt lại xuất hiện nụ cười tươi như hoa.

Diệp Mộ Liễu, trận này, người phải tự mình giải quyết. Cho dù là ai cũng không thể giúp người, cho nên, người phải kiên cường, người không thể gục ngã...

Nghĩ đến đây, nàng nhắc chân, kiên định đi vào đại lao.

Đối với đại lao ở phủ huyện lệnh Thanh giang, đối với Diệp Mộ Liễu tuyệt không xa lạ. Từ nhỏ, nàng luôn giống một nam hài, đại lao của phủ huyện lệnh đối với nàng mà nói như ngựa quen đường cũ.

Mà nhóm thủ vệ địa lao cũng là đám người tốt, lại càng hiểu nàng, xem nàng như người nhà. Đoạn đường này nàng không gặp nhiều trở ngại.

Ai ngờ vừa đến cửa đại lao lại bị người ngăn cản.

“Ngô thúc?”

Thấy cai ngục chặn nàng, Diệp Mộ Liễu nhíu mày có chút kinh ngạc.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, mong người thông cảm cho chỗ khó xử của chúng ta”.

Áy náy, mở to mắt nhưng không dám nhìn mặt Diệp Mộ Liễu, Ngô thúc nhỏ giọng nói.

88. Chương 45: Ta Có Tội Gì

“Lời nói của Du đại nhân sai rồi, dân nữ luôn luôn tuân theo pháp luật, cha dân nữ ai cũng biết là quan thanh liêm ở huyện Thanh giang, chúng ta làm sao có thể coi rẻ hoàng quyền, bị coi là phạm pháp đây?”

“Sao... phải vậy không?”

Du Bạch nhún vai, cười không cho là đúng.

“Một khi đã như vậy, vì sao Diệp tiểu thư là được Hoàng thượng khâm điểm cho ứng cử ngôi vị Hoàng hậu lại cự tuyệt không theo, cự tuyệt không làm phi?”

“Du đại nhân, ta hỏi người, có phải Hoàng thượng khâm điểm hay không, ta nhất định phải thực hiện sao? Nếu không thực hiện, ta sẽ phạm tội khi quân?”

“Này... Đó là đương nhiên, nhưng cũng có tình huống ngoại lệ.”

Cười cười sờ sờ chóp mũi, đằng sau nụ cười vô lại che dấu sự hứng thú.

“Nếu trước khi Diệp tiểu thư được Hoàng thượng khâm điểm đã có hôn ước, thì mọi chuyện lại khác.”

“Nếu vậy, ta có tội gì?”

Nhếch môi cười cười, Diệp Mộ Liễu lạnh lùng nhíu mày hỏi.

“Khắp thiên hạ dân chúng đều nói, Hoàng thượng là minh quân, là vị hoàng đế nhân từ, không phải vị hoàng đế nhân từ, sáng suốt này hiện tại lại làm hôn quân cướp đoạt thê tử của dân chúng ? ”

“ Sao... Thì ra Diệp tiểu thư đã thành thân rồi hả ? Như thế nào mà ta không nghe Diệp đại nhân nhắc tới ? ”

Nghe vậy, khóe môi Du Bạch càng nhếch lên, nhưng bên trong đáy mắt lại quét xuống sự rung động mãnh liệt.

Cô gái này, quả nhiên dám làm dám chịu, có tình có nghĩa. So với đám nữ tử trong cung người lừa ta gạt thì sáng khoái hơn nhiều. Khó trách Hoàng thượng sẽ động tình với nàng.

“Các người không biết phân biệt trắng đen, chưa gì đã bắt người, ngay cả cơ hội kêu oan của chúng ta cũng không cho, làm cho chúng ta có thể tự mình biện bạch?”

Không biết cha đã nói gì, nói được bao nhiêu, nhưng Diệp Mộ Liễu chắc chắn chuyện đột nhiên phát sinh, tính tình cha luôn cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để lộ đằng chuôi, để cho bọn họ có thể nắm lấy.

Mà giờ phút này, muốn cứu cha mẹ chỉ có hai con đường.

Hoặc là nàng tiến cung làm phi.

Hoặc nàng phải chứng minh mình trong sạch, vô tội.

Điều thứ nhất, hiển nhiên nàng không muốn.

Nếu muốn nàng sẽ phải bỏ lại Lý Ngọc, mà gả cho tên “Hoàng đế háo sắc”, nàng thà chết cũng không theo. Huống chi, hiện tại nàng đã không còn hoàn bích...

89. Chương 46: Soái Ca Du Bạch Đùa Giỡn.

“Ta chỉ có thể bảo đảm với tiểu thư, lão gia và phu nhân ở trong ngục sẽ không chịu một chút khổ sở, còn cái khác, tiểu nhân không thể tự quyết định.

“Ngô thúc, cho ta gặp cha mẹ của ta, chỉ nhìn một lần sẽ rời đi, có được không?”

Nhìn Ngô thúc từ nhỏ đã đối đãi với mình như con gái ruột, chỉ cần cầu xin sẽ đồng ý, Diệp Mộ Liễu nhỏ giọng cầu xin, trong lòng có chút chờ mong.

“Tiểu thư, thật sự không được! Không phải Ngô thúc không để ý đến tình cảm và thể diện, nhưng mà... tiểu thư, người có biết, người nhà chúng ta...”

Nói đến mức này, Diệp Mộ Liễu hiểu được. Nàng mấp máy môi, nhỏ giọng nói:

“Ta hiểu, Ngô thúc, ta nên tìm ai?”

Ngô thúc há miệng, đang định nói chuyện, phía sau xuất hiện một giọng nói đùa giỡn:

“Ta nghĩ người Diệp tiểu thư muốn tìm có lẽ là ta đây!”

“Người?”

Diệp Mộ Liễu quay đầu, nhìn nam tử áo đen phía sau. Gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng rực đào hoa, cùng với nụ cười vô lại.

Nam tử này, cả người đều lộ ra mùi vị lưu manh bất cần đời.

Hắn đúng là người nàng muốn tìm sao?

Diệp Mộ Liễu quay đầu nhìn về phía Ngô thúc, ánh mắt mang theo sự dò hỏi. Thấy vậy, Ngô thúc vội vàng cười nói:

“Tiểu thư, vị này là Du Bạch đại nhân từ kinh thành phái tới. Lần này là hắn phụ trách việc Hoàng thượng tuyển chọn.”

“Dân nữ Diệp Mộ Liễu bái kiến Du đại nhân.”

Trong nháy mắt, trong lòng Diệp Mộ Liễu hiểu rõ. Nàng rũ mắt, cúi chào Du Bạch, giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt.

“Du đại nhân, người sáng không nói lời tối (người thông minh không nói tiếng lóng) ta muốn biết, vì sao người lại bắt giam cha mẹ ta?”

“Diệp tiểu thư, quả nhiên người là người sáng khoái.”

Từ đầu đến cuối, Du Bạch chỉ cười khanh khách nhìn nàng, gương mặt tuấn lãng hiện lên nụ cười vô lại.

Có phải Diệp Mộ Liễu gặp phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy, ánh mắt tên Du đại nhân này nhìn nàng mang theo mấy phần tìm tòi và nghiên cứu.

Một khi đã như vậy, chúng ta cũng là người thông minh không nói tiếng lóng. Nói thẳng ra, Diệp đại nhân bị bắt giam vào ngục là vì Diệp tiểu thư người kháng hôn, là tội coi rẻ hoàng thất.”

Nghe vậy, Du Bạch nhếch môi cười, nói.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu trầm xuống, nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ gì, cười vô tội.

90. Chương 46: Ta Là Hoa Đã Có Chủ

Cho dù tiến cung, cũng bị phát hiện, cũng chỉ còn con đường chết.

Cho nên, nàng chỉ có thể cố gắng chứng minh mình vô tội, phải chứng minh với Du Bạch, không phải nàng kháng hôn mà là bọn hắn đoạt thê tử, người sai là bọn hắn mà không phải là nàng !

Hiện tại, nàng chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi mà thôi...

“ Nói như Diệp tiểu thư, người sai là chúng ta sao ? ”

Như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, đáy mắt Du Bạch lóe sáng, cười cười chuyển đề tài về phía nàng.

“ Mặc dù ta chưa thành thân, nhưng ba năm trước đã định một mối hôn sự. Cho nên, ta cũng coi như là hoa đã có chủ, tất nhiên không thể dựa theo ý tứ của Hoàng thượng vào cung làm vi được. ”

Mím cười, sắc mặt Diệp Mộ Liễu bình tĩnh như nước, đáy mắt sâu hơn mấy phần, kèm theo mấy phần bối rối.

“Nếu không, làm sao Diệp Mộ Liễu ta dám khi quân, thành cô gái ham vinh hoa phú quý, là bất nhân bất nghĩa?”

“Sao? Diệp tiểu thư đã đính hôn, vậy xin hỏi vị hôn phu của cô nương là người phương nào? Có bằng chứng gì không?”

Nghe vậy, Du Bạch phấn chấn bừng bừng nhìn Diệp Mộ Liễu, cặp mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng.

“Không biết Du đại nhân hỏi vấn đề này để làm gì?”

Cảnh giác nhìn qua Du Bạch, trong mắt Diệp Mộ Liễu tràn đầy đề phòng. Không phải hắn muốn làm gì với Lý Ngọc đấy chứ?

“Diệp tiểu thư yên tâm, ta hỏi vấn đề này là chuyện thường tình mà thôi! Nếu như có thể chứng minh lời nói của người không phải là bịa đặt, ta chắc chắn sẽ công bằng mà thả Diệp lão gia ra.”

Thấy nàng bảo vệ Lý Ngọc như vậy, Du Bạch không khỏi tán thưởng cười cười, ở trong lòng lại cảm thán Hoàng thượng, quả nhiên người không nhìn lầm người đâu.

“Vị hôn phu của người, không phải Diệp tiểu thư nghĩ Du mã ta sẽ động tay động chân gì tới hắn chứ?”

Cho dù hắn có muốn, hắn cũng không có lá gan kia đâu...

“Diệp tiểu thư không tin Du mã thì cũng nên tin tưởng Hoàng thượng của chúng ta. ”

Tin tưởng Hoàng thượng nhà người, còn không bằng tin tưởng người....

Ấn tượng của Diệp Mộ Liễu đối với đương kim Hoàng thượng Long Ngự Thiên đến nay vẫn dừng lại chuyện ba năm trước suýt chút nữa trở thành đối tượng “thị tẩm”.

Trong ấn tượng của nàng, Long Ngự Thiên không khác gì một tên “Sắc quỷ”. Cho dù nội loạn đã ổn định, lập lại trật tự hoàng thất, Hoàng đế thay đổi, thì chuyện trước kia cũng coi như hiểu lầm. Cho dù không

phải là hôn quân thì cũng là sắc quý. Cái gì mà lúc trước hấn vì ngôi vị chí tôn, giang sơn xã tắc mà không tiếc chịu nhục, hy sinh hình tượng, sắc vai sắc quý phong lưu. Nhưng Diệp Mộ Liễu vẫn khẳng khái cho rằng, một tên Hoàng đến suốt ngày treu hoa ghẹo nguyệt cho dù không phải hôn quân thì cũng là sắc quý.

Cho nên bảo nàng tin hấn không bằng tin Du Bạch này còn hơn.

“Như thế nào? Diệp tiểu thư không tin Hoàng thương nhất ngôn cửu đỉnh, yêu dân như con sao?”

Thu hết sự hoài nghi của nàng vào trong mắt, Du Bạch hứng thú hỏi.

“Du đại nhân nói thật nực cười, có ý gì?”

Nhìn khoe môi Du Bạch quét xuống nụ cười giảo hoạt, trong lòng Diệp Mộ Liễu chợt cảnh giác. Sao nàng lại cảm thấy có chút không thích hợp đây? Cái tên Du Bạch này giống như cho nàng một cái bẫy, chờ nàng nhảy vào. Nhưng mà, hấn cũng quá coi thường nàng rồi! Cho nàng là tên ngọc, đi phỉ báng đương kim Hoàng thượng, sau đó bị tội danh đại nghịch bất đạo sao?

Nhìn rõ nàng cảnh giác, Du Bạch càng hưng phấn.

Diệp Mộ Liễu này, quả thật là một người thú vị.

Bình tĩnh nhìn nàng, Du Bạch cười vô tội.

“Một khi đã như vậy, Diệp tiểu thư còn có gì lo lắng nữa?”

“Vị hôn phu của ta họ Lý, đây là tín vật hấn đưa cho ta.”

Cúi đầu im lặng trong giây lát, Diệp Mộ Liễu gỡ từ bên hông xuống ngọc bội hình phượng luôn mang theo bên người, ở trước mặt Du Bạch giơ lên cho hấn xem nhưng không đưa cho hấn.

Du Bạch mắt sáng lên, khoe môi phát ra nụ cười rực rỡ.

Ồi ôi ôi Hoàng thượng a Hoàng thượng, thì ra ba năm trước người đã đưa vật tượng trưng cho thân phận Hoàng hậu “Phượng cửu” cho nàng. Khó trách thái hậu nương nương hỏi muốn của người, người cũng không chịu cho. Thì ra là vậy.

“A... quả nhiên có tín vật, vậy người mai mối thì sao?”

Diệp Mộ Liễu đầu biết, trong nháy mắt, trong lòng Du Bạch đã xoay chuyển liên hồi, nàng chỉ lo cảnh giác nhìn hấn, sợ hấn đoạt mất ngọc bội trong tay, may mà Du Bạch không có ý này, chỉ là ánh mắt nhìn nàng càng sáng hơn.

“Mai... mai mối?”

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, trong lòng trầm xuống,

“Vẫn còn phải mai mối nữa sao?”

Lúc trước bọn họ tự định chung thân thì làm sao có bà mối đưa cho hấn?

“Diệp tiểu thư, người mai mối của người đâu?”

“Đương nhiên là có người làm mối, từ xưa, hôn sự của con gái đều nghe theo lệnh của cha mẹ, lời của bà mối, không lẽ ngay cả đạo lý này Diệp tiểu thư cũng không hiểu?”

Ba năm trước Hoàng thượng bị tập kích ở rừng đào, thật ra lúc ấy Du Bạch cũng ở đó, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà trúng gian kế của kẻ địch, thất lạc với Hoàng thượng nên mới xảy ra đợt biến cố đó.

Lúc đó hấn đến chậm một bước, nhìn thấy Diệp Mộ Liễu ôm Hoàng thượng nhảy xuống sườn núi. Khoảnh khắc ấy hấn hoảng hốt đến mức ba hồn rơi mất hai. Sợ Hoàng thượng có sơ xuất gì, cho dù có bắt thấy hấn thành vạn đoạn, thiên đạo vạn quả, hấn cũng gánh vác nổi trách nhiệm này.

May mà, ngày thứ hai Hoàng thượng bình an vô sự xuất hiện trước mắt bọn họ.

Nhưng từ ngày đó đến nay, Du Bạch cảm thấy Hoàng thượng có chỗ nào đó khác thường. Sau khi hồi kinh, hấn mới biết ngọn nguồn sự việc.

Lúc đó hần mới khâm phục cô gái hiếm có trên thế gian này, hành vi tính cách không thua đàn ông một chút nào. Lúc đó hần đối với người trong lòng của Hoàng thượng càng tràn ngập hứng thú.

Về sau, hàng năm Hoàng thượng đều phái hần đi hai, ba chuyến đến huyện Thanh giang tìm hiểu tin tức của Diệp Mộ Liễu. Tuy mỗi lần hần đều ở chỗ xa xa nhìn nàng, nhưng càng ngày càng cảm thấy hiểu rõ.

Cho nên hần hoàn toàn có thể khẳng định, Diệp Mộ Liễu nhất định không thể đưa người làm mối tới.

Đương nhiên Diệp Mộ Liễu không thể biết, khoảnh khắc đó trong đầu Du Bạch đã xoay chuyển nhiều ý nghĩ như vậy. Trong nháy mắt đó, nàng bị Du Bạch hỏi đến cái miệng không thể nào trả lời được.

Trong lúc giật mình, không biết nên ứng phó với hần như thế nào cho tốt, nghĩ nghĩ một chút mới nhẹ giọng nói:

“Đương nhiên ta biết. Nhưng... nhưng việc này đã hơn ba năm, bà mỗi năm đó đã rời khỏi huyện Thanh giang, trong thời gian ngắn Du đại nhân muốn ta đi đâu tìm người bây giờ?”

“Bà mỗi đi rồi cũng không sao, cứ từ từ tìm.”

Du Bạch cẩn thận quan sát, cho ra được một kết luận - ừ, thì là cô gái Diệp Mộ Liễu này, khi nói dối thì lông mi sẽ nhấp nháy không ngừng.

“Nhưng mà các người đã từng “Văn định **”, ít nhất cũng có hồng lục thư giấy** chứ?”

Diệp Mộ Liễu cực kì sửng sốt, một chút hy vọng trong lòng trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Hồng lục thư giấy? Nàng đi đâu tìm cho hần, không lẽ làm giả một cái chứ?”

*, **: Tục xưng “Hồng lục thư giấy” (trang giấy hai tầng ngoại hồng nội lục), nhà gái đưa “Hồi thiếp” tán thành, tục xưng “Văn định” .

Khi vợ chồng cãi nhau, thê tử thường nói ta là có “Hồng lục thư giấy”,

Hồng lục thư giấy ở cổ đại là bằng chứng lúc nam nữ đính hôn.

Tội khi quân thì cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội....

Hồng lục thư giấy? nàng đi đâu tìm cho hần, không lẽ phải làm giả sao?

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu Diệp Mộ Liễu, con người đen bóng của nàng bỗng bừng sáng lên. Đúng vậy, vì sao nàng không thể giả làm một cái chứ?

Vừa nghĩ đến đây, nàng nhếch môi, xấu hổ nói:

“Tất nhiên là có giấy hồng lục thư , nhưng người cũng biết, mọi thứ đều do cha mẹ ta cất giữ, không bằng Du đại nhân giúp đỡ để ta gặp cha mẹ ta, hỏi giấy hồng lục để ở đâu, thì mới có thể tìm cho người?”

“Chuyện này ta cũng không thể quyết định, nhưng mà nếu Diệp tiểu thư không biết nó để ở đâu, cũng không sao. Ta sẽ phái người đi gặp Diệp lão gia, Diệp phu nhân không phải sẽ biết ngay sao?”

Đối với chút kĩ xảo của nàng, Du Bạch đều nhìn ra, cười thầm trong lòng, nhưng không vạch trần, cuối cùng chỉ lạnh nhạt bổ sung một câu:

“Có câu cảnh cáo ta không muốn nói.”

Nói tới đây, Du Bạch cố ý dừng một chút, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Diệp Mộ Liễu, khóe môi hần nhếch lên nụ cười vô lại, đứng sát vào nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Diệp tiểu thư, khi quân, cả nhà bị tịch thu, chém đầu đấy...”

Lời nói vừa bật ra, sắc mặt Diệp Mộ Liễu biến sắc.

Nhìn con người đen bóng của nàng, thần sắc dao động không kiên định. Du Bạch nhìn thấy, nhanh chóng hiện lên nụ cười tinh quái.

“Du đại nhân, người cứ nói thẳng, rốt cuộc người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho cha mẹ ta?”

Nhìn ý cười tinh quái trong mắt Du Bạch, nhạy cảm nhìn được, trong lòng Diệp Mộ Liễu đột nhiên trầm xuống.

Đã hiểu tất cả lời nói và việc làm vừa rồi của Du Bạch, thì ra là trêu đùa và giễu cợt nàng.

Chỉ bằng câu nói của hắn “khi quân thì cả nhà bị tịch thu tài sản chém đầu” nàng chần chẫn, hắn biết mọi chuyện bên trong của nàng. Tuy nàng không biết từ đâu hắn biết được, nhưng nếu nói như vậy, làm sao nàng có thể mạo hiểm? Thực tế, nói dối như vậy cũng không chịu được một đòn.

Diệp gia ở huyện Thanh giang này đã nhiều năm như vậy, cha nàng là quan phụ mẫu ở huyện Thanh giang, mọi nhất cử nhất động của Diệp gia đều bị mọi người dòm ngó.

Vì thế, muốn có một lời nói dối không có kẽ hở, khả năng này hoàn toàn không có.

91. Chương 47: Ta Có Tội Gì

“Lời nói của Du đại nhân sai rồi, dân nữ luôn luôn tuân theo pháp luật, cha dân nữ ai cũng biết là quan thanh liêm ở huyện Thanh giang, chúng ta làm sao có thể coi rẻ hoàng quyền, bị coi là phạm pháp đây?”

“Sao... phải vậy không?”

Du Bạch nhún vai, cười không cho là đúng.

“Một khi đã như vậy, vì sao Diệp tiểu thư là được Hoàng thượng khâm điểm cho ứng cử ngôi vị Hoàng hậu lại cự tuyệt không theo, cự tuyệt không làm phi?”

“Du đại nhân, ta hỏi người, có phải Hoàng thượng khâm điểm hay không, ta nhất định phải thực hiện sao? Nếu không thực hiện, ta sẽ phạm tội khi quân?”

“Này... Đó là đương nhiên, nhưng cũng có tình huống ngoại lệ.”

Cười cười sờ sờ chóp mũi, đằng sau nụ cười vô lại che dấu sự hứng thú.

“Nếu trước khi Diệp tiểu thư được Hoàng thượng khâm điểm đã có hôn ước, thì mọi chuyện lại khác.”

“Nếu vậy, ta có tội gì?”

Nhếch môi cười cười, Diệp Mộ Liễu lạnh lùng nhíu mày hỏi.

“Khắp thiên hạ dân chúng đều nói, Hoàng thượng là minh quân, là vị hoàng đế nhân từ, không phải vị hoàng đế nhân từ, sáng suốt này hiện tại lại làm hôn quân cướp đoạt thê tử của dân chúng ? ”

“ Sao... Thì ra Diệp tiểu thư đã thành thân rồi hả ? Như thế nào mà ta không nghe Diệp đại nhân nhắc tới ? ”

Nghe vậy, khóe môi Du Bạch càng nhếch lên, nhưng bên trong đáy mắt lại quét xuống sự rung động mãnh liệt.

Cô gái này, quả nhiên dám làm dám chịu, có tình có nghĩa. So với đám nữ tử trong cung người lừa ta gạt thì sáng khoái hơn nhiều. Khó trách Hoàng thượng sẽ động tình với nàng.

“Các người không biết phân biệt trắng đen, chưa gì đã bắt người, ngay cả cơ hội kêu oan của chúng ta cũng không cho, làm cho chúng ta có thể tự mình biện bạch?”

Không biết cha đã nói gì, nói được bao nhiêu, nhưng Diệp Mộ Liễu chắc chắn chuyện đột nhiên phát sinh, tính tình cha luôn cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để lộ đằng chuôi, để cho bọn họ có thể nắm lấy.

Mà giờ phút này, muốn cứu cha mẹ chỉ có hai con đường.

Hoặc là nàng tiến cung làm phi.

Hoặc nàng phải chứng minh mình trong sạch, vô tội.

Điều thứ nhất, hiển nhiên nàng không muốn.

Nếu muốn nàng sẽ phải bỏ lại Lý Ngọc, mà gả cho tên “Hoàng đế háo sắc”, nàng thà chết cũng không theo. Huống chi, hiện tại nàng đã không còn hoàn bích...

92. Chương 47: Hoàng Thượng, Hình Như Người Vô Sĩ Là Người Đầy!

Nếu lời nói dối không có kẻ hở, như vậy thì nó có thể bị vạch trần bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, nàng không chỉ làm liên lụy tới cha mẹ, còn có cả Lý Ngọc nữa!

Trong nháy mắt, sự lựa chọn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tuy hôm nay hấn đối xử với nàng như vậy, làm cho nàng đau lòng, làm cho nàng khổ sở, làm cho nàng từ tận trời xanh lập tức ngã xuống địa ngục, nhưng Diệp Mộ Liễu biết rõ, trong lòng hấn không phải không có nàng, mà nàng, cũng yêu hấn sâu đậm.

Mấu chốt là chuyện này liên quan đến rất nhiều mạng người. Lựa chọn như thế nào thật ra từ lâu nàng đã không có sự lựa chọn, từ lâu đã không còn trong phạm vi nàng nguyện ý hay không nữa rồi.

Lúc này, chuyện nàng có thể làm là dùng toàn bộ khả năng để đối lấy tình yêu của nàng, nhiều mạng người như vậy, chỉ như vậy mà thôi!

Nhìn thấy biểu tình của nàng trong nháy mắt như hiểu ra, Du Bạch không khỏi khen thầm : Trẻ con dễ dạy!

Gương mặt hấn bình tĩnh, nói:

“Diệp tiểu thư quả nhiên là người thông minh. Tốt tốt, du mã thích nói chuyện với người thông minh, nói chuyện như vậy mới không cần tốn sức lực.”

Dứt lời, hấn đề thấp âm thanh, lại gần lỗ tai Diệp Mộ Liễu:

“Vậy thì nói thật với người, Diệp tiểu thư. Hoàng thượng nhà ta đúng là nhắm tới người rồi, cho nên, yêu cầu của người rất đơn giản, chỉ cần người tiến cung làm phi tử, hấn có thể buông tha cho cha mẹ người, cũng coi như không có lời nói dối vừa rồi của người...”

“Người... vô lại!”

Hô hấp bị kìm hãm, trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa lo vừa giận.

Từ sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc đối mặt với thực tế, lòng nàng như bị tảng đá lớn đè lên, không thể thở nổi.

Ba năm, quanh đi quẩn lại, chẳng lẽ nàng không tránh được ma chướng của tên hoàng đế sắc quỷ kia sao?

Rốt cuộc kiếp trước của Diệp Mộ Liễu nàng tạo ra nghiệt gì, mà ông trời muốn trừng phạt nàng như vậy? Không lẽ nói đời này kiếp này của nàng cùng với Lý Ngọc là hữu duyên vô phận, tình thâm duyên cạn sao?

Bên trong con người đen bóng tràn ngập hơi nước, Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng không cho nó chảy xuống.

Nhìn những giọt nước mắt đọng trên hàng mi, nhỏ xuống như những hạt trân châu lóng lánh, trong lòng Du Bạch cười khổ, Hoàng thượng, hình như người vô lại không phải là ta?

93. Chương 48: Ta Là Hoa Đã Có Chủ

Cho dù tiền cung, cũng bị phát hiện, cũng chỉ còn con đường chết.

Cho nên, nàng chỉ có thể cố gắng chứng minh mình vô tội, phải chứng minh với Du Bạch, không phải nàng kháng hôn mà là bọn hắn đoạt thê tử, người sai là bọn hắn mà không phải là nàng !

Hiện tại, nàng chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi mà thôi...

“ Nói như Diệp tiểu thư, người sai là chúng ta sao ? ”

Như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, đáy mắt Du Bạch lóe sáng, cười cười chuyển đề tài về phía nàng.

“ Mặc dù ta chưa thành thân, nhưng ba năm trước đã định một mối hôn sự. Cho nên, ta cũng coi như là hoa đã có chủ, tất nhiên không thể dựa theo ý tứ của Hoàng thượng vào cung làm vi được. ”

Mỉm cười, sắc mặt Diệp Mộ Liễu bình tĩnh như nước, đáy mắt sâu hơn mấy phần, kèm theo mấy phần bối rối.

“Nếu không, làm sao Diệp Mộ Liễu ta dám khi quân, thành cô gái ham vinh hoa phú quý, là bất nhân bất nghĩa?”

“Sao? Diệp tiểu thư đã đính hôn, vậy xin hỏi vị hôn phu của cô nương là người phương nào? Có bằng chứng gì không?”

Nghe vậy, Du Bạch phấn chấn bừng bừng nhìn Diệp Mộ Liễu, cặp mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng.

“Không biết Du đại nhân hỏi vấn đề này để làm gì?”

Cảnh giác nhìn qua Du Bạch, trong mắt Diệp Mộ Liễu tràn đầy đề phòng. Không phải hắn muốn làm gì với Lý Ngọc đấy chứ?

“Diệp tiểu thư yên tâm, ta hỏi vấn đề này là chuyện thường tình mà thôi! Nếu như có thể chứng minh lời nói của người không phải là bịa đặt, ta chắc chắn sẽ công bằng mà thả Diệp lão gia ra.”

Thấy nàng bảo vệ Lý Ngọc như vậy, Du Bạch không khỏi tán thưởng cười cười, ở trong lòng lại cảm thán Hoàng thượng, quả nhiên người không nhìn lầm người đâu.

“Vị hôn phu của người, không phải Diệp tiểu thư nghĩ Du mỗ ta sẽ động tay động chân gì tới hắn chứ?”

Cho dù hắn có muốn, hắn cũng không có lá gan kia đâu...

“Diệp tiểu thư không tin Du mỗ thì cũng nên tin tưởng Hoàng thượng của chúng ta. ”

Tin tưởng Hoàng thượng nhà người, còn không bằng tin tưởng người...

Ấn tượng của Diệp Mộ Liễu đối với đương kim Hoàng thượng Long Ngự Thiên đến nay vẫn dừng lại chuyện ba năm trước suýt chút nữa trở thành đối tượng “thị tẩm”.

Trong ấn tượng của nàng, Long Ngự Thiên không khác gì một tên “Sắc quỷ”. Cho dù nội loạn đã ổn định, lập lại trật tự hoàng thất, Hoàng đế thay đổi, thì chuyện trước kia cũng coi như hiểu lầm. Cho dù không phải là hôn quân thì cũng là sắc quỷ. Cái gì mà lúc trước hắn vì ngôi vị chí tôn, giang sơn xã tắc mà không tiếc chịu nhục, hy sinh hình tượng, sắm vai sắc quỷ phong lưu. Nhưng Diệp Mộ Liễu vẫn khẳng định cho rằng, một tên Hoàng đế suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt cho dù không phải hôn quân thì cũng là sắc quỷ.

Cho nên bảo nàng tin hắn không bằng tin Du Bạch này còn hơn.

“Như thế nào? Diệp tiểu thư không tin Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, yêu dân như con sao?”

Thu hết sự hoài nghi của nàng vào trong mắt, Du Bạch hứng thú hỏi.

“Du đại nhân nói thật nực cười, có ý gì?”

Nhìn khóe môi Du Bạch quét xuống nụ cười giảo hoạt, trong lòng Diệp Mộ Liễu chợt cảnh giác. Sao nàng lại cảm thấy có chút không thích hợp đây? Cái tên Du Bạch này giống như cho nàng một cái bẫy, chờ nàng

nhảy vào. Nhưng mà, hần cũng quá coi thường nàng rồi! Cho nàng là tên ngọc, đi phỉ báng đương kim Hoàng thượng, sau đó bị tội danh đại nghịch bất đạo sao?

Nhìn rõ nàng cảnh giác, Du Bạch càng hưng phấn.

Diệp Mộ Liễu này, quả thật là một người thú vị.

Bình tĩnh nhìn nàng, Du Bạch cười vô tội.

“Một khi đã như vậy, Diệp tiểu thư còn có gì lo lắng nữa?”

“Vị hôn phu của ta họ Lý, đây là tín vật hần đưa cho ta.”

Cúi đầu im lặng trong giây lát, Diệp Mộ Liễu gỡ từ bên hông xuống ngọc bội hình phượng luôn mang theo bên người, ở trước mặt Du Bạch giơ lên cho hần xem nhưng không đưa cho hần.

Du Bạch mắt sáng lên, khóe môi phát ra nụ cười rực rỡ.

Ôi ôi ôi Hoàng thượng a Hoàng thượng, thì ra ba năm trước người đã đưa vật tượng trưng cho thân phận Hoàng hậu “Phượng cửu” cho nàng. Khó trách thái hậu nương nương hỏi muốn của người, người cũng không chịu cho. Thì ra là vậy.

“A... quả nhiên có tín vật, vậy người mai mối thì sao?”

Diệp Mộ Liễu đâu biết, trong nháy mắt, trong lòng Du Bạch đã xoay chuyển liên hồi, nàng chỉ lo cảnh giác nhìn hần, sợ hần đoạt mất ngọc bội trong tay, may mà Du Bạch không có ý này, chỉ là ánh mắt nhìn nàng càng sáng hơn.

“Mai... mai mối?”

Diệp Mộ Liễu ngẩn ra, trong lòng trầm xuống,

“Vẫn còn phải mai mối nữa sao?”

Lúc trước bọn họ tự định chung thân thì làm sao có bà mối đưa cho hần?

“Diệp tiểu thư, người mai mối của người đâu?”

“Đương nhiên là có người làm mối, từ xưa, hôn sự của con gái đều nghe theo lệnh của cha mẹ, lời của bà mối, không lẽ ngay cả đạo lý này Diệp tiểu thư cũng không hiểu?”

Ba năm trước Hoàng thượng bị tập kích ở rừng đào, thật ra lúc ấy Du Bạch cũng ở đó, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà trúng gian kế của kẻ địch, thất lạc với Hoàng thượng nên mới xảy ra đợt biến cố đó.

Lúc đó hần đến chậm một bước, nhìn thấy Diệp Mộ Liễu ôm Hoàng thượng nhảy xuống sườn núi. Khoảnh khắc ấy hần hoảng hốt đến mức ba hồn rơi mất hai. Sợ Hoàng thượng có sơ xuất gì, cho dù có bắt thấy hần thành vạn đoạn, thiên đạo vạn quả, hần cũng gánh vác nổi trách nhiệm này.

May mà, ngày thứ hai Hoàng thượng bình an vô sự xuất hiện trước mắt bọn họ.

Nhưng từ ngày đó đến nay, Du Bạch cảm thấy Hoàng thượng có chỗ nào đó khác thường. Sau khi hồi kinh, hần mới biết ngọn nguồn sự việc.

Lúc đó hần mới khâm phục cô gái hiếm có trên thế gian này, hành vi tính cách không thua đàn ông một chút nào. Lúc đó hần đối với người trong lòng của Hoàng thượng càng tràn ngập hứng thú.

Về sau, hàng năm Hoàng thượng đều phái hần đi hai, ba chuyến đến huyện Thanh giang tìm hiểu tin tức của Diệp Mộ Liễu. Tuy mỗi lần hần đều ở chỗ xa xa nhìn nàng, nhưng càng càng ngày càng cảm thấy hiểu rõ.

Cho nên hần hoàn toàn có thể khẳng định, Diệp Mộ Liễu nhất định không thể đưa người làm mối tới.

Đương nhiên Diệp Mộ Liễu không thể biết, khoảnh khắc đó trong đầu Du Bạch đã xoay chuyển nhiều ý nghĩ như vậy. Trong nháy mắt đó, nàng bị Du Bạch hỏi đến cái miệng không thể nào trả lời được.

Trong lúc giật mình, không biết nên ứng phó với hấn như thế nào cho tốt, nghĩ nghĩ một chút mới nhẹ giọng nói:

“Đương nhiên ta biết. Nhưng... nhưng việc này đã hơn ba năm, bà mỗi năm đó đã rời khỏi huyện Thanh giang, trong thời gian ngắn Du đại nhân muốn ta đi đâu tìm người bây giờ?”

“Bà mỗi đi rồi cũng không sao, cứ từ từ tìm.”

Du Bạch cẩn thận quan sát, cho ra được một kết luận - ừ, thì là cô gái Diệp Mộ Liễu này, khi nói dối thì lông mi sẽ nhấp nháy không ngừng.

“Nhưng mà các người đã từng “Văn định **”, ít nhất cũng có hồng lục thư giấy** chứ?”

Diệp Mộ Liễu cực kì sửng sốt, một chút hy vọng trong lòng trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Hồng lục thư giấy? Nàng đi đâu tìm cho hấn, không lẽ làm giả một cái chứ?”

*, **: Tục xưng “Hồng lục thư giấy” (trang giấy hai tầng ngoại hồng nội lục), nhà gái đưa “Hồi thiếp” tán thành, tục xưng “Văn định” .

Khi vợ chồng cãi nhau, thê tử thường nói ta là có “Hồng lục thư giấy”,

Hồng lục thư giấy ở cổ đại là bằng chứng lúc nam nữ đính hôn.

Tội khi quân thì cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội....

Hồng lục thư giấy? nàng đi đâu tìm cho hấn, không lẽ phải làm giả sao?

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu Diệp Mộ Liễu, con người đen bóng của nàng bỗng bừng sáng lên. Đúng vậy, vì sao nàng không thể giả làm một cái chứ?

Vừa nghĩ đến đây, nàng nhếch môi, xấu hổ nói:

“Tất nhiên là có giấy hồng lục thư , nhưng người cũng biết, mọi thứ đều do cha mẹ ta cất giữ, không bằng Du đại nhân giúp đỡ để ta gặp cha mẹ ta, hỏi giấy hồng lục để ở đâu, thì mới có thể tìm cho người?”

“Chuyện này ta cũng không thể quyết định, nhưng mà nếu Diệp tiểu thư không biết nó để ở đâu, cũng không sao. Ta sẽ phái người đi gặp Diệp lão gia, Diệp phu nhân không phải sẽ biết ngay sao?”

Đối với chút kĩ xảo của nàng, Du Bạch đều nhìn ra, cười thầm trong lòng, nhưng không vạch trần, cuối cùng chỉ lạnh nhạt bổ sung một câu:

“Có câu cảnh cáo ta không muốn nói.”

Nói tới đây, Du Bạch cố ý dừng một chút, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Diệp Mộ Liễu, khóe môi hấn nhếch lên nụ cười vô lại, đứng sát vào nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Diệp tiểu thư, khi quân, cả nhà bị tịch thu, chém đầu đấy...”

Lời nói vừa bật ra, sắc mặt Diệp Mộ Liễu biến sắc.

Nhìn con người đen bóng của nàng, thần sắc dao động không kiên định. Du Bạch nhìn thấy, nhanh chóng hiện lên nụ cười tinh quái.

“Du đại nhân, người cứ nói thẳng, rốt cuộc người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho cha mẹ ta?”

Nhìn ý cười tinh quái trong mắt Du Bạch, nhạy cảm nhìn được, trong lòng Diệp Mộ Liễu đột nhiên trầm xuống.

Đã hiểu tất cả lời nói và việc làm vừa rồi của Du Bạch, thì ra là trêu đùa và giễu cợt nàng.

Chỉ bằng câu nói của hấn “khi quân thì cả nhà bị tịch thu tài sản chém đầu” nàng chần chẫn, hấn biết mọi chuyện bên trong của nàng. Tuy nàng không biết từ đâu hấn biết được, nhưng nếu nói như vậy, làm sao nàng có thể mạo hiểm? Thực tế, nói dối như vậy cũng không chịu được một đòn.

Diệp gia ở huyện Thanh giang này đã nhiều năm như vậy, cha nàng là quan phụ mẫu ở huyện Thanh giang, mọi nhất cử nhất động của Diệp gia đều bị mọi người dòm ngó.

Vì thế, muốn có một lời nói dối không có kẽ hở, khả năng này hoàn toàn không có.

94. Chương 48: Người Đã Không Có Sự Lựa Chọn Rồi!

“Diệp tiểu thư, ta biết làm như vậy có chút lợi dụng người khác gặp khó khăn, nhưng mà điều kiện chúng ta đã nói, còn có đồng ý hay không là ở người.”

Nhún vai, nụ cười vô lại của Du Bạch có phần chướng mắt, chướng mắt làm cho Diệp Mộ Liễu hận không thể một cước đá hất ra khỏi huyện Thanh giang.

“Người có quyền lựa chọn, không phải sao?”

“Du đại nhân, ta đã gặp qua người vô lại, nhưng chưa từng gặp ai vô lại như người!”

Hắn dùng tính mạng cha mẹ nàng để áp chế, nàng còn có quyền lựa chọn sao?

“Quá khen, quá khen, Diệp tiểu thư, người quá đề cao Du mỗ rồi.”

Nhìn đôi mắt tràn đầy tức giận như muốn phun lửa của Diệp Mộ Liễu, trong lòng Du Bạch cảm thấy vô tội và uất ức. Xem ra, làm thuộc hạ quả nhiên không dễ.

Chủ tử sai rồi, mọi thứ đều phải nắm chặt trong tay mình, công lao của chủ tử không thể nào giành lấy, Haiz, nghĩ tới Du Bạch hắn cũng là một mỹ nam tử luôn toàn tâm toàn ý một lòng sao lại rơi vào kết cục như vậy chứ?

“Diệp tiểu thư, Du mỗ bất quá chỉ là nô tài của người khác, phụng mệnh chủ tử đi làm việc mà thôi.”

“Nghĩ đến đây, trông mắt Du Bạch xoay chuyển, lại bỏ đá xuống giếng một câu

Hoàng thượng đại nhân, người và ta quen biết nhiều năm có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu đúng không?

Chỉ là không biết, nếu ngày nào đó Diệp tiểu thư biết được chân tướng, có đem hai chữ “vô lại” này nói Hoàng thượng người không?

Giờ phút này, Du Bạch cảm thấy mong chờ...

“Ta còn có sự lựa chọn khác sao?”

Trời xanh, có một đám mây từ từ trôi qua, diễm đạm như thế, tự nhiên như thế.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu giờ phút này như có dòng nước xiết bắt đầu khởi động, hết sức mãnh liệt. Nếu như đó là sinh mệnh của nàng, nhất định sẽ không thể nào quay lại, như vậy Lý Ngọc, thực xin lỗi, ta chỉ có thể phụ chàng!

(Có tình có nghĩa thế là cùng)

“Diệp tiểu thư, người cảm thấy thế nào?”

Nhìn sắc mặt trên gương mặt Diệp Mộ Liễu dần dần suy sụp, nhìn ánh mắt nàng trống rỗng dọa người, trong lòng Du Bạch cảm thấy có chút cảm xúc xa lạ.

Trong nháy mắt, trong lòng hắn dâng lên sự xúc động không thôi, muốn đem chân tướng sự thật nói cho nàng, nói cho nàng tất cả chỉ là khảo nghiệm mà thôi....

“Diệp tiểu thư, người đã không có sự lựa chọn rồi!”

95. Chương 49: Hoàng Thượng, Hình Như Người Vô Sĩ Là Người Đầy!

Nếu lời nói dối không có kẽ hở, như vậy thì nó có thể bị vạch trần bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, nàng không chỉ làm liên lụy tới cha mẹ, còn có cả Lý Ngọc nữa!

Trong nháy mắt, sự lựa chọn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tuy hôm nay hấn đối xử với nàng như vậy, làm cho nàng đau lòng, làm cho nàng khổ sở, làm cho nàng từ tận trời xanh lập tức ngã xuống địa ngục, nhưng Diệp Mộ Liễu biết rõ, trong lòng hấn không phải không có nàng, mà nàng, cũng yêu hấn sâu đậm.

Mấu chốt là chuyện này liên quan đến rất nhiều mạng người. Lựa chọn như thế nào thật ra từ lâu nàng đã không có sự lựa chọn, từ lâu đã không còn trong phạm vi nàng nguyện ý hay không nữa rồi.

Lúc này, chuyện nàng có thể làm là dùng toàn bộ khả năng để đối lấy tình yêu của nàng, nhiều mạng người như vậy, chỉ như vậy mà thôi!

Nhìn thấy biểu tình của nàng trong nháy mắt như hiểu ra, Du Bạch không khỏi khen thầm : Trẻ con dễ dạy!

Gương mặt hấn bình tĩnh, nói:

“Diệp tiểu thư quả nhiên là người thông minh. Tốt tốt, du mỗ thích nói chuyện với người thông minh, nói chuyện như vậy mới không cần tốn sức lực.”

Dứt lời, hấn dè thấp âm thanh, lại gần lỗ tai Diệp Mộ Liễu:

“Vậy thì nói thật với người, Diệp tiểu thư. Hoàng thượng nhà ta đúng là nhắm tới người rồi, cho nên, yêu cầu của người rất đơn giản, chỉ cần người tiến cung làm phi tử, hấn có thể buông tha cho cha mẹ người, cũng coi như không có lời nói dối vừa rồi của người...”

“Người... vô lại!”

Hô hấp bị kìm hãm, trong lòng Diệp Mộ Liễu vừa lo vừa giận.

Từ sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc đối mặt với thực tế, lòng nàng như bị tảng đá lớn đè lên, không thể thở nổi.

Ba năm, quanh đi quẩn lại, chẳng lẽ nàng không tránh được ma chướng của tên hoàng đế sắc quỷ kia sao?

Rốt cuộc kiếp trước của Diệp Mộ Liễu nàng tạo ra nghiệt gì, mà ông trời muốn trừng phạt nàng như vậy? Không lẽ nói đời này kiếp này của nàng cùng với Lý Ngọc là hữu duyên vô phận, tình thâm duyên cạn sao?

Bên trong con người đen bóng tràn ngập hơi nước, Diệp Mộ Liễu ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng không cho nó chảy xuống.

Nhìn những giọt nước mắt đọng trên hàng mi, nhỏ xuống như những hạt trân châu lóng lánh, trong lòng Du Bạch cười khổ, Hoàng thượng, hình như người vô lại không phải là ta?

96. Chương 49: Du Bạch Động Tâm Rồi!

“Ta hiểu rõ.”

Cúi đầu, cụp xuống hàng mi đen dài, che giấu sự bi thương trong mắt. Lần nữa ngẩng đầu, trong mắt Diệp Mộ Liễu chỉ còn lại sự kiên định thấy chết không sờn.

“Du đại nhân yên tâm, Diệp Mộ Liễu ta không phải là người không hiểu chuyện, ta biết mình nên làm như thế nào!”

Nàng gần từng chữ, nói rất chậm, giống như mỗi chữ đều cần rất nhiều dũng khí vậy.

Lúc nói, nàng không hề ngừng lại, chỉ sợ lúc mình ngừng lại thì không còn dũng khí nói tiếp....

Diệp Mộ Liễu kìm nén, quật cường, kiên cường và kiên định như vậy làm cho Du Bạch cảm thấy xa lạ.

Cả đời hần gặp qua nhiều loại nữ tử, có điềm đạm đáng yêu, có nhu nhược yếu đuối làm cho người ta sinh lòng thương tiếc...Có người tính kế tỉ mỉ không thua nam tử chút nào, có mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành làm cho người ta không dời mắt được. Nhưng cô gái Diệp Mộ Liễu, là lần đầu tiên hần gặp.

Nhất là giờ phút này, rõ ràng nàng khổ sở muốn chết, nhưng vẫn ra vẻ kiên cường, không chịu nhả một giọt nước mắt trước mặt hần. Nàng như vậy làm cho hần cảm giác đau lòng!

Nhưng cảm xúc xa lạ này nhất thời không khống chế được.

Thông minh như Du Bạch, chính là lừa mình dối người mà thôi.

Rất nhanh, hần thu hồi chút gợn sóng trong lòng, rũ mắt nghiêm túc nói:

“Diệp tiểu thư hiểu được thì tốt, người yên tâm, chỉ cần người đồng ý, chúng ta sẽ không làm khó Diệp đại nhân và Diệp phu nhân.”

“Khi nào thì chúng ta tới Thượng Kinh?”

Lúc này Diệp Mộ Liễu chỉ im lặng chìm đắm trong đau thương của mình, nên cũng không chú ý tới sự luống cuống trong nháy mắt của Du Bạch.

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt.”

Dừng lại một chút, Du Bạch vừa cười vừa nói thêm một câu:

“Còn Diệp đại nhân và Diệp phu nhân, lúc Diệp tiểu thư xuất phát là lúc thả bọn họ ra. Hơn nữa còn để cho Diệp đại nhân phục chức.”

“Diệp đại nhân có thể cho ta chút thời gian được không?”

Diệp Mộ Liễu cắn môi, sắc mặt trắng bệch dọa người nhưng giọng nó lại hết sức bình tĩnh.

“Bao lâu?”

Đại khái đoán được nàng muốn làm gì, sắc mặt Du Bạch khẽ biến, nhíu mày hỏi.

“Hai ngày, không, chỉ cần một ngày là đủ rồi!”

97. Chương 50: Người Đã Không Có Sự Lựa Chọn Rồi!

“Diệp tiểu thư, ta biết làm như vậy có chút lợi dụng người khác gặp khó khăn, nhưng mà điều kiện chúng ta đã nói, còn có đồng ý hay không là ở người.”

Nhún vai, nụ cười vô lại của Du Bạch có phần chướng mắt, chướng mắt làm cho Diệp Mộ Liễu hận không thể một cước đá hần ra khỏi huyện Thanh giang.

“Người có quyền lựa chọn, không phải sao?”

“Du đại nhân, ta đã gặp qua người vô lại, nhưng chưa từng gặp ai vô lại như người!”

Hần dùng tính mạng cha mẹ nàng để áp chế, nàng còn có quyền lựa chọn sao?

“Quá khen, quá khen, Diệp tiểu thư, người quá đề cao Du mỗ rồi.”

Nhìn đôi mắt tràn đầy tức giận như muốn phun lửa của Diệp Mộ Liễu, trong lòng Du Bạch cảm thấy vô tội và uất ức. Xem ra, làm thuộc hạ quả nhiên không dễ.

Chủ tử sai rồi, mọi thứ đều phải nắm chặt trong tay mình, công lao của chủ tử không thể nào giành lấy, Haiz, nghĩ tới Du Bạch hần cũng là một mỹ nam tử luôn toàn tâm toàn ý một lòng sao lại rơi vào kết cục như vậy chứ?

“Diệp tiểu thư, Du mô bắt quá chỉ là nô tài của người khác, phụng mệnh chủ tử đi làm việc mà thôi.”

“Nghĩ đến đây, trông mắt Du Bạch xoay chuyển, lại bỏ đá xuống giếng một câu

Hoàng thượng đại nhân, người và ta quen biết nhiều năm có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu đựng không?

Chỉ là không biết, nếu ngày nào đó Diệp tiểu thư biết được chân tướng, có đem hai chữ “vô lại” này nói Hoàng thượng người không?

Giờ phút này, Du Bạch cảm thấy mong chờ...

“Ta còn có sự lựa chọn khác sao?”

Trời xanh, có một đám mây từ từ trôi qua, diễm đạm như thế, tự nhiên như thế.

Trong lòng Diệp Mộ Liễu giờ phút này như có dòng nước xiết bắt đầu khởi động, hết sức mãnh liệt. Nếu như đó là sinh mệnh của nàng, nhất định sẽ không thể nào quay lại, như vậy Lý Ngọc, thực xin lỗi, ta chỉ có thể phụ chàng!

(Có tình có nghĩa thế là cùng)

“Diệp tiểu thư, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nhìn sắc mặt trên gương mặt Diệp Mộ Liễu dần dần suy sụp, nhìn ánh mắt nàng trống rỗng dọa người, trong lòng Du Bạch cảm thấy có chút cảm xúc xa lạ.

Trong nháy mắt, trong lòng hần dâng lên sự xúc động không thôi, muốn đem chân tướng sự thật nói cho nàng, nói cho nàng tất cả chỉ là khảo nghiệm mà thôi....

“Diệp tiểu thư, ngươi đã không có sự lựa chọn rồi!”

98. Chương 50: Diệp Mộ Liễu Mua Thạch Tín

Gió rất nhẹ, bầu trời cực kì xanh. Nam tử toàn thân áo xanh có vài phần cô đơn. Rũ mắt, lườm nam tử áo đen bên cạnh, trầm giọng hỏi:

“Nàng đã trở về sao?”

Nam tử áo đen khom người, cung kính đáp:

“Bẩm Hoàng thượng, Mộ Liễu cô nương mua rất nhiều đồ ăn, lại đến tiệm thuốc một chuyến, hiện tại đã trở về.”

“Sao? Nàng đi tiệm thuốc làm gì?”

Nam tử áo đen cao giọng hơn, đáy mắt Lý Ngọc hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Thuộc hạ phái người đến hỏi, Mộ Liễu cô nương mua thạch tín.”

“Thạch tín? Nàng mua thạch tín làm cái gì?”

Sắc mặt Lý Ngọc đột nhiên biến đổi, trái tim đập đột nhiên đập lỡ một nhịp.

Cô gái ngốc này, không phải nghĩ quẩn trong lòng làm việc gì ngốc chứ?

Nhưng mà, hần hiểu tính tình của nàng, không giống người sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Hoặc là, nàng muốn chết cùng Hoàng thượng, không cầu sinh cùng năm cùng tháng, nhưng nguyện chết cùng tháng cùng năm!”

Khóe môi quét xuống nụ cười trên choker, Du Bạch cười trên đùa nói.

Hung hăng trừng mắt Du Bạch một cái, Lý Bạch trầm giọng nói:

“Trẫm chết nhất định sẽ kéo người làm đệm lưng.”

“Vậy không được rồi, đây chẳng phải sẽ tử tự thật sao, biến thành chết vì tình rồi sao?”

Nhìn vai, Du Bạch không sợ chết nói:

“Nếu truyền ra, Hoàng thượng và thần tử Đông Thương quốc chúng ta tranh giành một cô gái, tranh giành tình nhân tương tàn mà chết. Hoàng thượng người đoán xem, đám thần dân quốc gia khác có thể cười đến rụng răng hay không?”

“Du Bạch, xem ra người thật sự rảnh rồi. Trẫm nhớ rõ biến quan vẫn còn thiếu một tường quân bảo vệ thành, không bằng phái người đến đó như thế nào?”

Lạnh lùng liếc hắt một cái, đáy mắt Lý Ngọc lóe sáng.

“Đừng, Hoàng thượng. Vì thần trung thành, tận tụy vì Hoàng thượng, tình nguyện ở lại bên cạnh Hoàng thượng, hầu hạ Hoàng thượng.”

Sắc mặt không hề thay đổi, Du Bạch cười đến cực kì vô tội.

“Hơn nữa ở biên quan hoang vu, không phải Hoàng thượng không để ý đến giao tình nhiều năm của chúng ta mà nhẫn tâm đối đãi như vậy với vi thần sao?”

“Trẫm thấy, có mà người không nỡ rời xa kinh thành phồn hoa giàu có đúng không?”

Liếc mắt nhìn hắt một cái, đáy mắt Lý Ngọc ẩn ẩn sự lo lắng.

“Nhưng mà Du Bạch, người nói rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

“Chuyện này không đơn giản.”

Liếc mắt thâm ý nhìn Lý Ngọc một cái, Du Bạch thu lại nụ cười, rũ mắt nói.

“Không lẽ Hoàng thượng đã quên, cho dù nàng vào kinh cũng sẽ phạm tội khi quân sao?”

99. Chương 51: Du Bạch Động Tâm Rồi!

“Ta hiểu rồi.”

Cúi đầu, cụp xuống hàng mi đen dài, che giấu sự bi thương trong mắt. Lần nữa ngẩng đầu, trong mắt Diệp Mộ Liễu chỉ còn lại sự kiên định thấy chết không sờn.

“Du đại nhân yên tâm, Diệp Mộ Liễu ta không phải là người không hiểu chuyện, ta biết mình nên làm như thế nào!”

Nàng gần từng chữ, nói rất chậm, giống như mỗi chữ đều cần rất nhiều dũng khí vậy.

Lúc nói, nàng không hề ngừng lại, chỉ sợ lúc mình ngừng lại thì không còn dũng khí nói tiếp....

Diệp Mộ Liễu kìm nén, quật cường, kiên cường và kiên định như vậy làm cho Du Bạch cảm thấy xa lạ.

Cả đời hắt gặp qua nhiều loại nữ tử, có điềm đạm đáng yêu, có nhu nhược yếu đuối làm cho người ta sinh lòng thương tiếc...Có người tính kế tỉ mỉ không thua nam tử chút nào, có mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành làm cho người ta không rời mắt được. Nhưng cô gái Diệp Mộ Liễu, là lần đầu tiên hắt gặp.

Nhất là giờ phút này, rõ ràng nàng khổ sở muốn chết, nhưng vẫn ra vẻ kiên cường, không chịu nhả một giọt nước mắt trước mặt hắt. Nàng như vậy làm cho hắt cảm giác đau lòng!

Nhưng cảm xúc xa lạ này nhất thời không khống chế được.

Thông minh như Du Bạch, chính là lừa mình dối người mà thôi.

Rất nhanh, hắt thu hồi chút gợn sóng trong lòng, rũ mắt nghiêm túc nói:

“Diệp tiểu thư hiểu được thì tốt, người yên tâm, chỉ cần người đồng ý, chúng ta sẽ không làm khó Diệp đại nhân và Diệp phu nhân.”

“Khi nào thì chúng ta tới Thượng Kinh?”

Lúc này Diệp Mộ Liễu chỉ im lặng chìm đắm trong đau thương của mình, nên cũng không chú ý tới sự luống cuống trong nháy mắt của Du Bạch.

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt.”

Dừng lại một chút, Du Bạch vừa cười vừa nói thêm một câu:

“Còn Diệp đại nhân và Diệp phu nhân, lúc Diệp tiểu thư xuất phát là lúc thả bọn họ ra. Hơn nữa còn để cho Diệp đại nhân phục chức.”

“Diệp đại nhân có thể cho ta chút thời gian được không?”

Diệp Mộ Liễu cắn môi, sắc mặt trắng bệch dọa người nhưng giọng nó lại hết sức bình tĩnh.

“Bao lâu?”

Đại khái đoán được nàng muốn làm gì, sắc mặt Du Bạch khê biến, nhíu mày hỏi.

“Hai ngày, không, chỉ cần một ngày là đủ rồi!”

100. Chương 51: Muốn Gặp Chàng Một Lần

Trong bếp lò, lửa vẫn cháy rực, Diệp Mộ Liễu cẩn thận nấu mấy món ăn.

Tư thế của nàng có chút vụng về, động tác cũng không thành thạo. Nhưng giờ phút này bất cứ nam tử nào thấy động tác của nàng đều không nhìn được mà cảm động.

Cũng không biết bữa ăn do chính mình vất vả làm ra, cuối cùng có người ăn hay không, nhưng mỗi món ăn này Diệp Mộ Liễu đều để tâm làm.

Rất có thể đây là bữa cơm cuối cùng ở kiếp này nàng nấu cho hắn.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, ngoài sân yên tĩnh khác thường, giọt nước mắt nóng bỏng rơi lên mu bàn tay Diệp Mộ Liễu. Trong nháy mắt ở trên làn da của nàng biến mất không thấy.

Tin tức cha bị nhốt vào nhà lao đã truyền ra ngoài huyện Thanh giang, vừa rồi lúc đi mua đồ ăn, nhìn dân chúng thuần phác, nhao nhao nhìn nàng quan tâm hoặc đồng tình.

Ngay cả người ngoài cũng quan tâm đến sự sống chết của Diệp gia như vậy, nếu Lý Ngọc hấn biết được tin tức, nhất định sẽ không mặc kệ, nhất định sẽ quay lại gặp nàng sao?

Thật ra, giờ phút này nàng cũng không còn cầu mong gì, chỉ nghĩ trước khi nàng vào kinh sẽ gặp hắn một lần, như vậy mà thôi!

Nàng không muốn liên lụy hắn vào chuyện này, nhưng lại không nỡ ngay cả lần gặp cuối cùng cũng không thấy.

Lần ra đi này, sống chết xa nhau, không còn gặp lại.

Lý Ngọc, chàng sẽ không làm cho ta thất vọng đúng không?

Nhất định chàng sẽ không để cho ta thất vọng đúng không?

Món ăn cuối cùng đã xong, lửa trong bếp cũng đã tắt. Mấy ngày qua, kĩ thuật nhóm bếp của nàng đã cực kì thành thạo.

Nghĩ lại lần đầu tiên cùng Lý Ngọc nhóm bếp, một dòng hơi nóng bắt đầu khởi động trong hốc mắt nàng. Những ngày như vậy, chỉ sợ đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất kiếp này của nàng.

Chỉ tiếc quá ngắn ngủi, ngắn đến mức làm cho nàng không kịp bắt lấy, nó đã nhanh chóng từ theo khe hở của nàng biến mất...

Ngoài sân vẫn yên lặng như cũ, không có một tiếng động. Diệp Mộ Liễu đặt từng món ăn lên bàn, ánh sáng trong mắt từ từ ảm đạm...

Lý Ngọc, chàng ở đâu?

Vì cái gì mà không nghe được tiếng gọi của ta?

“Két...”

Cửa mở ra, bóng dáng màu trắng xuất hiện trước mắt Diệp Mộ Liễu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-dung-lai-hoang-hau-muon-dao-hon>